

Director Prompt Book “ Phaensangharn ”

1. Plot ของผู้กำกับเรื่องแผนสังหาร เรียงจากการเข้าออกของตัวละคร

1. เช้าวันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายน ทามิรา รอยด์ เดินเข้ามาในห้องรับแขกคฤหาสน์นางนวล เพื่อมาเยี่ยมคุณหญิงเทรสลิเลียน ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ของเธอ หลังจากที่ไม่ได้กลับมาหาคุณหญิงเลย คุณหญิงเขียนจดหมายไปคุยกับเธอเป็นประจำ และล่าสุดคุณหญิงป่วยหนักมากกว่าเดิม เธอใช้สิทธิลาพักร้อนเพื่อที่จะกลับมาเยี่ยมคุณหญิง
2. เคย์ สเตรงจ์ ภรรยาใหม่ของเนวิล เดินเข้ามาในห้องรับแขกอย่างหุนหัน เพราะไม่พอใจเนวิลที่จะชวนออเดรย์ ภรรยาเก่าไปว่ายน้ำด้วยกัน ทำให้เธอไม่เห็นทามิรา เธอปาผ้าขนหนูลงโซฟาด้วยความโมโหและกำลังจะไปหยิบบุหรีเพื่อมาสูบแต่เธอเห็นรูปของออเดรย์ก่อน เธอจึงฉีกรูปนั้นทิ้ง เพราะไม่พอใจออเดรย์ที่ทำให้เนวิลไม่สนใจเธอ และหันไปเห็นทามิราพอดี เธอกลัวทามิราจะเห็นสิ่งที่เธอทำจึงชวนคุยเพื่อปายเบี่ยงความสนใจของทามิราและทำเป็นโมโหกลบเกลื่อนเปลี่ยนเรื่องเพื่อจะออกไปข้างนอกอีกครั้งให้พ้นจากสถานการณ์นี้
3. หลังจากที่เคย์เดินออกไป แมรี่ อัลดีน คนสนิทของคุณหญิงเข้ามาต้อนรับทามิรา เพราะเป็นหน้าที่ของเธอที่ต้องอำนวยความสะดวกดูแลแขกที่มาพักให้กับคุณหญิงไม่ให้ขาดตกบกพร่อง ขณะที่แมรี่และทามิรากำลังพูดคุยกันอยู่ ป้าทริฟส์ ทนายเก่าผู้ช่างสังเกต เธอเป็นเพื่อนของคุณหญิง ก็เดินเข้ามาในห้องรับแขก เธอเห็นทามิราจึงเข้าไปพูดคุยด้วยความคิดถึง เพราะเธอไม่ได้เจอทามิรามานานหลายปี เมื่อพูดคุยเสร็จ แมรี่ก็พาทามิราไปเก็บกระเป๋าที่ห้องพัก
4. เนวิล สเตรงจ์ สุภาพบุรุษตามแบบฉบับของชาวอังกฤษ เดินเข้ามาในคฤหาสน์เพื่อมาหาออเดรย์ เขาได้เจอกับทามิรา เธอเดินเข้ามาในห้องรับแขกหลังจากที่เก็บกระเป๋าเสร็จแล้ว เขารู้สึกประหลาดใจที่ได้เจอเธอ เพราะเขาไม่ได้เจอทามิรามานานมากจนจำไม่ได้ จึงหยุดทักทายกัน ขณะกำลังคุยกันอยู่ เคย์ก็ตะโกนเรียกเนวิลให้ออกไปข้างนอกด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ
5. แมรี่พาคุณหญิงเทรสลิเลียน เจ้าของคฤหาสน์นางนวลผู้เคร่งในศาสนา เจ้าระเบียบ แต่เป็นคนฉลาด รอบรู้ มีการศึกษาถูกอบรมมาแบบผู้ดีชั้นสูง เข้ามาคุยกับป้าทริฟส์และทามิรา เมื่อคุณหญิงพบทามิราเธอก็รู้สึกขัดใจที่ทามิราไม่ได้นิสัยเปลี่ยนไปแบบที่เธอหวัง ยังคงเป็นเด็กที่ดื้อที่สุดที่ชายของทามิราไม่ได้ พวกเขาพูดถึงเรื่องของออเดรียนพี่ชายของทามิราที่คุณหญิงรักและพูดคุยเรื่องของเนวิลที่แต่งงานใหม่กับเคย์ เพราะคุณหญิงไม่ชอบเคย์ แต่เนวิลกลับมีความคิดที่อยากให้เคย์กับออเดรย์ภรรยาเก่าเป็นเพื่อนกันได้ เขาจึงชวนออเดรย์ให้มาที่คฤหาสน์ของคุณหญิงด้วยกัน นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้คุณหญิงไม่พอใจขึ้นไปอีก เธอรู้สึกว่าภรรยาเก่าเป็นสิ่งผิดเพราะศาสนาที่เธอนับถือมันสั่งสอนว่าการหย่าคือบาปที่เลวร้ายที่สุด เธอจึงไม่พอใจเนวิลเป็นอย่างมาก
6. มีเสียงเคาะประตูมาจากแม่บ้านแมรี่จึงออกไปดู คุณหญิงเลยนึกถึงเรื่องของแมรี่ขึ้นมา จึงเล่าให้ป้าทริฟส์และทามิราฟัง เพราะแมรี่เป็นคนน่าสงสาร ต้องดูแลพ่อที่ป่วยหนัก ไม่เคยได้ออกไปทำตามใจตัวเองและยังต้องอยู่ดูแลรับใช้คุณหญิงอีก เมื่อคุณหญิงพูดจบ ก็หมดเรื่องที่จะคุยจึงชวนป้าทริฟส์ออกไปเดินเล่นเปลี่ยนบรรยากาศ
7. ออเดรย์ ภรรยาเก่าของเนวิล สวมเข้ามาพอดีก่อนที่คุณหญิงและป้าทริฟส์จะออกไป เธอดีใจมากที่เห็นทามิรา ทำให้เธอรีบวิ่งเข้ามา เพราะทามิราคือเพื่อนรักของเธอ ขณะที่ทั้งสองพูดคุยเรื่องของคุณหญิงและเนวิลและกันอยู่ เนวิลและเคย์เดินเข้ามาเห็นออเดรย์พอดี เนวิลจึงชวนออเดรย์ไปว่ายน้ำด้วยกันเพราะเขาตั้งใจจะชวนเธอไปด้วยแต่แรก แต่ออเดรย์ปฏิเสธ และขอตัวไปพักผ่อนกับทามิรา ทั้งสองจึงเดินออกไป เพราะออเดรย์ไม่อยากจะไปกับเนวิล ส่วนทามิราก็จะไปเอาของจากกระเป๋า
8. เคย์ เห็นออเดรย์ก็ยิ่งทำให้เธอไม่พอใจขึ้นไปอีก เธอจึงบอกกับเนวิลว่าเธอต้องการออกไปจากที่นี่ เพราะมีแต่คนไม่ชอบเธอ โดยเฉพาะคุณหญิง แต่เนวิลไม่ยอม ทำให้ทั้งสองคนทะเลาะกันเสียงดัง คุณหญิงและป้าทริฟส์ที่ได้ยินเสียง ก็เดินเข้ามาก่อนที่จะทั้งสองจะทะเลาะกันไปมากกว่านี้ เคย์จึงเดินออกไปหาที่ตบเพื่อนของเธอที่รออยู่ข้างนอก ส่วนเนวิลคุณหญิงก็ตบเตือนและไม่เห็นด้วยกับการกระทำของเขาทั้งเรื่องของเคย์และออเดรย์ เคย์คือภรรยาใหม่ เนวิลควรให้เกียรติเธอและไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับออเดรย์เพราะว่า

หย่ากันแล้ว ป้าทรีฟส์จึงพาคุณหญิงไปพักผ่อน เพราะเธออารมณ์ไม่ดีจะทำให้สุขภาพแยกลงไปอีกได้ ส่วนเนวิลก็ออกข้างนอกไปด้วย เพราะเขาไม่พอใจที่คุณหญิงตำหนิเขา

9. สี่วันต่อมา เท็ด ลาติเมอร์ หนุ่มลาตินเจ้าเสน่ห์เขามาหาเคย์ เพราะเขาเป็นเพื่อนสนิทของเคย์ และหลงรักเธออยู่ เขาไม่พอใจเนวิลมาก ที่มาแย่งเคย์ไปจากเขา เขาอยากให้เคย์เลิกกับเนวิลเพราะเขารักเธอ แม้ว่าเคย์จะไม่ได้รักเขาก็ตาม

10. เนวิลสนใจแต่ออเดรย์ พยายามจะขอออเดรย์คืนดี ทำให้เคย์หึง เธอจึงทะเลาะกับเนวิลอีกครั้ง เรื่องนี้ทำให้คุณหญิงเรียกเนวิลเข้าไปตักเตือนอย่างจริงจัง คุณหญิงบอกให้เลิกยุ่งกับออเดรย์แต่เนวิลไม่ยอม ทำให้ทั้งสองทะเลาะกันอย่างรุนแรง ในคืนที่คุณหญิงทะเลาะกับเนวิลนั้น ทามิรา ได้ยินที่เรื่องที่เนวิลทะเลาะกับคุณหญิง เพราะห้องพักของเธออยู่ตรงข้ามกับห้องของคุณหญิงและในคืนนั้นอยู่ๆเธอก็ได้ยินเสียงหนูจากห้องใต้หลังคาก่อนที่เธอจะนอน

11. วันต่อมาออเดรย์ปลุกแมรีไม่ตื่น แมรีดูหลับผิดปกติ เนวิลจึงโทรตามหมอและให้ออเดรย์รีบไปแจ้งคุณหญิง แต่ออเดรย์กลับพบว่าคุณหญิงทรสเสียนเสียชีวิตแล้ว

12. ทีมตำรวจ สืบคดีได้ว่าหน้าต่างและประตูทุกบานของคฤหาสน์ไม่ได้ถูกงัดเข้ามา แสดงได้ว่าผู้ต้องสงสัยต้องเป็นคนในคฤหาสน์ หลักฐานชี้ไปที่เนวิล แต่ในคืนเกิดเหตุเนวิลก็มีพยานบุคคลนั้นก็คือ เท็ด จึงเป็นข้อพิสูจน์ว่าเขาไม่ใช่ฆาตกร มีใครบางคนสร้างหลักฐานปลอมเพื่อจะโยนความผิดให้กับเนวิล หลักฐานที่พบไม่น่าจะเป็นหลักฐานจริง เมื่อสืบหลักฐานอีกครั้งพบว่า ออเดรย์ คือผู้ต้องสงสัยแทนเนวิล

13. แมรีฟื้นขึ้นมาจากการโดนวางยา และให้ปากคำกับตำรวจทำให้เนวิลมีพยานและรอดพ้นจากคำกล่าวหา ทีมตำรวจ กลับมาตรวจสอบหลักฐานอีกครั้ง พบถุงมือเปื้อนเลือดข้างหนึ่งอยู่ที่ระเบียงห้องของออเดรย์ ตำรวจจึงให้ผู้หญิงทุกคนลองสวม ถุงมือพบว่าออเดรย์ใส่ได้เพียงคนเดียว จึงสรุปได้ว่าออเดรย์คือฆาตกร เธอสร้างหลักฐานปลอมขึ้นมาเพื่อใส่ร้ายเนวิล เพราะความแค้นที่เขาทิ้งเธอไปแต่งงานใหม่

14. ทามิราไม่เชื่อว่าออเดรย์จะเป็นฆาตกร จึงให้เนวิลพูดความจริง ว่าจริงๆแล้วเนวิลไม่ได้ทิ้งออเดรย์แต่เป็นออเดรย์ต่างหากที่ทิ้งเนวิลไปหาเอเดรียนพี่ชายของเธอ เนวิลยอมรับความจริงไม่ได้ แต่ตำรวจต้องจับออเดรย์เพราะหลักฐานมัดตัว

15. วันรุ่งขึ้น ป้าทรีฟส์เรียกทุกคนให้มารวมกัน เธอเฉลยความจริงโดยชี้ให้เห็นว่าออเดรย์ไม่มีแรงจูงใจในการฆาตกรรมและโชว์หลักฐานที่พบเพิ่ม อธิบายถึงวิธีการและแรงจูงใจในการฆาตกรรมคุณหญิง เพื่อแสดงให้เห็นว่าเนวิลคือฆาตกร เนวิลถูกต้อนให้จมนม และยอมรับออกมาในที่สุด เขาคลุ้มคลั่งขึ้นเรื่อยๆจนสติแตกและจะทำร้ายออเดรย์ ท้ายที่สุดแล้วเนวิลถูกจับ ส่วนออเดรย์ก็ได้รอดพ้นจากความผิดที่เธอไม่ได้ก่อ

2. นำ Plot มาวางเป็นโครงสร้าง (การปูพื้น / ปัญหา / วิกฤติ / การค้นพบ / การพลิกผัน * อันนี้ครูเติมเข้ามา / การเกริ่น
 การณ์ (foreshadow) / จุดสูงสุด / ลงจบ)

โครงสร้าง	รายละเอียดของเหตุการณ์	จากบท
<p>1.การปูพื้น (Exposition)</p>	<p>เรียงจากการเข้าออกของตัวละคร</p> <p>1. เช้าวันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายน ทามิรา รอยด์ เดินเข้ามาในห้องรับแขกคฤหาสน์นางนวล เพื่อมาเยี่ยมคุณหญิงเทรสตีเลียน ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ของเธอ หลังจากที่ไม่ได้กลับมาคฤหาสน์หลังนี้นานถึง 7 ปี เพราะเธอทำงานอยู่ที่โรงงานผลิตยางในมลายูและเมื่อพี่ชายของเธอตายจากอุบัติเหตุ เธอจึงไม่ได้กลับมาหาคุณหญิงเลย คุณหญิงเขียนจดหมายไปคุยกับเธอเป็นประจำ และล่าสุดคุณหญิงป่วยหนักมากกว่าเดิม เธอใช้สิทธิลาพักร้อนเพื่อที่จะกลับมาเยี่ยมคุณหญิง</p> <p>2. เคย์ สแตร์จ ภรรยาใหม่ของเนวิล เดินเข้ามาในห้องรับแขกอย่างหุนหัน เพราะไม่พอใจเนวิลที่จะชวนออเดรย์ ภรรยาเก่าไปว่ายน้ำด้วยกัน ทำให้เธอไม่เห็นทามิรา เธอปาผ้าขนหนูลงโซฟาด้วยความโมโหและกำลังจะไปหยิบบุหรี่เพื่อมาสูบแต่เธอเห็นรูปของออเดรย์ก่อน เธอจึงฉีกรูปนั้นทิ้ง เพราะไม่พอใจออเดรย์ที่ทำให้เนวิลไม่สนใจเธอ และหันไปเห็นทามิราพอดี เธอกลัวทามิราจะเห็นสิ่งที่เธอทำจึงชวนคุยเพื่อบ่ายเบี่ยงความสนใจของทามิราและทำเป็นโมโหกลบเกลื่อนเปลี่ยนเรื่องเพื่อจะออกไปข้างนอกอีกครั้งให้พ้นจากสถานการณ์นี้</p> <p>*****</p> <p>3. หลังจากที่เคย์เดินออกไป แมรี อัลดิน คนสนิทของคุณหญิงเข้ามาต้อนรับทามิรา เพราะเป็นหน้าที่ของเธอที่ต้องอำนวยความสะดวกดูแลแขกที่มาพักให้กับคุณหญิงไม่ให้ขาดตกบกพร่อง</p> <p>*****</p> <p>4. ขณะที่แมรีและทามิรากำลังพูดคุยกันอยู่ ป้าทริฟส์ ทนายเก่าผู้ช่างสังเกต เธอเป็นเพื่อนของคุณหญิง ก็เดินเข้ามาในห้องรับแขก เธอเห็นทามิราจึงเข้าไปพูดคุยด้วยความคิดถึง เพราะเธอไม่ได้เจอทามิรามาหลายปี เมื่อพูดคุยเสร็จ แมรีก็พาทามิราไปเก็บกระเป๋าที่ห้องพัก</p>	<p>จากบทสนทนา</p> <p>เคย์ เธอเป็นใครนะ</p> <p>ทามิรา ฉันเพิ่งจะเดินมาจากป้ายรถเมล์ คือฉัน...</p> <p>เคย์ ฉันรู้ว่าเธอเป็นใคร เธอคือคนจากมลายูใช่ไหม?</p> <p>ทามิรา ใช่ ฉันเพิ่งมาจากมลายู</p> <p>เคย์ ฉันแค่... แค่เข้ามาหยิบบุหรี่นะ (กลับไปหยิบบุหรี่จากโต๊ะกลาง เดินผ่านประตูกระจก แล้วหันกลับมา) ช่างเม่ง ฉันจะต้องแก้ตัวกับเธอทำไม ฉันไม่สนใจอยู่ที่ว่าเธอจะคิดยังไงกับฉัน (รีบออกไปทางขวา ทามิรามองหลอนอย่างครุ่นคิด)</p> <p>*****</p> <p>แมรี คุณทามิราหรือคะ? (ทามิรา เซกแฮนด์กับหลอน) คุณหญิงเทรสตีเลียนยังไม่ลงมาเลยคะ ดิฉันแมรี อัลดิน คนรับใช้ของคุณหญิงคะ</p> <p>ทามิรา คนรับใช้?</p> <p>แมรี จริงๆควรเรียกดิฉันว่าเลขานุการไหมใช่ไหมล่ะคะ? แต่ดิฉันจดเขาเลขไม่เป็น แล้วความสามารถที่ทำได้ดีที่สุดก็แค่พกวงานบ้าน เรียก คนรับใช้ น่าจะเหมาะที่สุดแล้วคะ</p> <p>*****</p> <p>ทริฟส์ (ในขณะที่เข้ามา) แดดแรงทีเดียวล่ะตรงนอกชานนั้น (เห็น ทามิรา) ตายจริงแม่หนูทามิราไม่ได้เจอกันหลายปี ดีใจจังเลย (หยุดยืนอยู่ข้างโซฟา)</p> <p>ทามิรา (เข้าไปหาทริฟ) ดีใจที่ได้กลับมาเจอป้าคะ (ทั้งสองกอดกัน)</p>

5. เนวิล สแตร์จี้ สุภาพบุรุษตามแบบฉบับของชาวอังกฤษ เดินเข้ามาในคฤหาสน์เพื่อมาหาออเดรย์ เขาได้เจอกับทามิรา เธอเดินเข้ามาในห้องรับแขกหลังจากที่เก็บกระเป๋าเสร็จแล้ว เขารู้สึกประหลาดใจที่ได้เจอเธอ เพราะเขาไม่ได้เจอทามิรามานานมากจนจำไม่ได้ จึงหยุดทักทายกัน ขณะกำลังคุยกันอยู่ เคย์ก็ตะโกนเรียกเนวิลให้ออกไปข้างนอกด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

*****
6. แมรีพาคุณหญิงเทรสติเลียน เจ้าของคฤหาสน์นางนวลผู้เคร่งในศาสนา เจ้าระเบียบ แต่เป็นคนฉลาด รอบรู้ มีการศึกษาถูกรอบมมาแบบผู้ดีชั้นสูง เข้ามาคุยกับป้าทริฟส์และทามิรา เมื่อคุณหญิงพบทามิราเธอรู้สึกชดใจที่ทามิราไม่ได้นิสัยเปลี่ยนไปแบบที่เธอหวัง ยังคงเป็นเด็กที่ดีสู้พี่ชายของทามิราไม่ได้ พวกเขาพูดถึงเรื่องของเอเดรียนพี่ชายของทามิราที่คุณหญิงรักและพูดคุยเรื่องของเนวิลที่แต่งงานใหม่กับเคย์ เพราะคุณหญิงไม่ชอบเคย์ แต่เนวิลกลับมีความคิดที่อยากให้เคย์กับออเดรย์ภรรยาแก่นั้นเป็นเพื่อนกันได้ เขาจึงชวนออเดรย์ให้มาที่คฤหาสน์ของคุณหญิงด้วยกัน นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้คุณหญิงไม่พอใจขึ้นไปอีก เธอรู้สึกว่าการหย่ากันเป็นสิ่งผิดเพราะศาสนาที่เธอนับถือมันสั่งสอนว่าการหย่าคือบาปที่เลวร้ายที่สุด เธอจึงไม่พอใจเนวิลเป็นอย่างมาก

แมรี (เข้าไปหากระเป๋าเดินทางของทามิรา) คุณคะ ให้ดิฉันยกสัมภาระขึ้นไปเก็บให้ไหมคะ?

ทามิรา (รีบเข้าไปหาแมรี) ไม่เป็นไรเลยจ๊ะ (หยิบกระเป๋า และถุงกอล์ฟ)

เนวิล หัวดีดี ทามิรา (เนวิล จูบมือ ทามิรา เพื่อทักทาย เหมือนโต๊ะกาแฟ) มาถึงเมื่อไหร่กันนะ?

ทามิรา เพิ่งถึงเลย

เนวิล ไม่เจอกันนานมากเลยเชียวนะ เธอกลับมาบ้านครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่? 3 ปีที่แล้วใช่ไหม?

ทามิรา 7 ปี

เนวิล พระเจ้า! ไซหรือเวลาผ่านไปเร็วจัง

เคย์ (จากข้างนอก) เนวิล!

เนวิล มาแล้วครับเคย์!

เคย์เข้ามาทางประตูกระจก จากนั้นก็เดินเข้ามาทางขวาของเนวิล

เคย์ ทำไมถึงไม่มาเสียที ดิฉันกับเท็ดรอนานมากแล้วนะ

เนวิล ผมก็แค่มาหาออเดรย์

*****
คุณหญิง อรุณสวัสดิ์ มาร์ธา (ทักทายกันอย่างรักใคร่) อ้า ทามิรา มาเสียที ดีใจที่ได้เจอเธอนะ

ทามิรา (เขินอาย) หนูก็ดีใจอย่างยิ่งที่ได้มาค่ะ แมรี เองงานปักของคุณหญิงใส่ตะกร้าใส่ของ และเข้าไปจัดหมอนอิงที่เก้าอี้ทำแขนทางซ้าย

คุณหญิง เล่าเรื่องเธอมาให้ฟังบ้างซิ

ทามิรา (พึมพำ) ไม่มีอะไรจะเล่าค่ะ

คุณหญิง ใครสักคนต้องหาเรื่องคุยให้ฉันอารมณ์ดีบ้างได้แล้ว ทำไม่ถึงไม่ทำตัวเหมือน เอเดรียน บ้างนะ? ฉันล่ะอยากให้เธอได้เจอพี่ชายเขานะแมรี เป็นคนหนุ่มที่ดีไปหมดทุกด้าน ฉลาด มีอารมณ์ขัน คุณสมบัติทุกอย่างนั้นทามิราไม่มีสักข้อ แล้วอย่ามายืมให้ฉันนะ ทามิรา รอยด์ ทำอย่างกะฉันชมอยู่ นี่ฉันต่ำอยู่นะเธอ

ทามิรา เอเดรียนเขาเป็นหน้าเป็นตาของครอบครัวเรานะค่ะ

- ตัด -

คุณหญิง เอ้อ ไซ ออเดรย์แต่งงานกับเนวิล แล้วพวกเราทุกคนก็ยินดีกันมาก มอร์ทิเมอร์เหมือนจะมากเป็นพิเศษ ไซไหมมาร์ธา?

ทริฟส์ ไซจ๊ะ ไซ

7. มีเสียงเคาะประตูมาจากแม่บ้านแมรี่จึงออกไปดู คุณหญิงเลยนึกถึงเรื่องของแมรี่ขึ้นมา จึงเล่าให้ป้าทรีฟส์และทามิราฟัง เพราะแมรี่เป็นคนน่าสงสาร ต้องดูแลพ่อที่ป่วยหนัก ไม่เคยได้ออกไปทำตามใจตัวเอง และยังคงอยู่ดูแลรับใช้คุณหญิงอีก เมื่อคุณหญิงพูดจบ ก็หมดเรื่องที่จะคุยจึงชวนป้าทรีฟส์ออกไปเดินเล่นเปลี่ยนบรรยากาศ

*****
8. ออเดรย์ ภรรยาเก่าของเนวิล สวนเข้ามาพอดีก่อนที่คุณหญิงและป้าทรีฟส์จะออกไป เธอดีใจมากที่เห็นทามิรา ทำให้เธอรีบวิ่งเข้ามาเพราะทามิราคือเพื่อนรักของเธอ ขณะทั้งสองพูดคุยเรื่องของคุณหญิงและเนวิลและเคย์เดินเข้ามาเห็นออเดรย์พอดี เนวิลจึงชวนออเดรย์ไปว่ายน้ำด้วยกันเพราะเขาตั้งใจจะชวนเธอไปด้วยแต่แรก แต่ออเดรย์ปฏิเสธ และขอตัวไปพักผ่อนกับทามิรา ทั้งสองจึงเดินออกไป เพราะออเดรย์ไม่อยากไปกับเนวิล ส่วนทามิราก็จะไปเอาของจากกระเป๋า

คุณหญิง แล้วสองคนนั้นก็มีความสุขกันดีจนนางเคย์นั้นเข้ามา เนวิลทั้งคู่หญิงดีทุกอย่างออเดรย์ไปรักกับคนอย่างนั้นได้อย่างไรฉันไม่มีวันเข้าใจมันเลย
ทรีฟส์ ฉันเข้าใจ ฉันเห็นเรื่องแบบนี้มา
คุณหญิง นางเคย์ไม่มีอะไรคู่ควรกับเนวิลด้วยซ้ำ ไม่มีหัวนอนปลายเท้า

คุณหญิง ดีใจที่เธอยอมรับตามตรง (มีเสียงเคาะประตูฝั่งซ้าย) ใครกันนั้น?

แมรี่ (เดินไปทางประตูฝั่งซ้าย) แบร์เรตต์ คงจะ...
อยากทำอะไรสักอย่างกระมังคะ

คุณหญิง (หยุดหงิด) ผากสอนแม่พวกนี้ด้วยนะว่า ให้เคาะเฉพาะประตู ห้องนอน เท่านั้น (**แมรี่**ออกไปทางประตูซ้าย) หัวหน้าคนใช้คนล่าสุดของเรา ผิวปากเป็นเพลง คัม อินทู เดอะ การ์เด้น มีอด ขณะที่เราเสิร์ฟอาหาร! (**แมรี่** กลับมาทางซ้าย)

แมรี่ แต่เรื่องอาหารกลางวันคะคุณหญิง เตียวดิฉันไปจัดการให้คะ (ออกไปอีกครั้งทางซ้าย)

คุณหญิง ฉันไม่รู้จะอยู่อย่างไรถ้าไม่มีแมรี่ เป็นคนถ่อมตัวเสียจนบางทีฉันก็สงสัยว่าตัวตนของนางจริงๆเหลืออยู่บ้างไหม

ทรีฟส์ ฉันเข้าใจเลย แม้นั้นอยู่กับเธอมาจะ 2 ปีแล้ว แต่เพื่อเกาเหล่ากอเขาเป็นอย่างไรนะ?

คุณหญิง พ่อของเขาเป็นอาจารย์วิชาอะไรสักอย่าง ถ้าฉันจำไม่ผิดนะ ตอนนี้เขาพิการ แมรี่จึงต้องช่วยดูแลเขา น่าสงสารนะ ไม่เคยได้ใช้ชีวิตเป็นของตัวเองแล้วตอนนี้ ก็อาจจะสายไปเสียแล้ว...

*****

ออเดรย์ เอี่ยมมือพุ่งเข้าหา ทามิรา ผ่านคุณหญิงเทรลลีเลียนและทรีฟส์ไป

ออเดรย์ ทามิรา ทามิราที่รัก
ทั้งคู่กอดกันอย่างรักใคร่ **คุณหญิง** มองทรีฟส์อยู่ชั่วขณะหนึ่งจากนั้นจึงมอง ทามิรา และ ออเดรย์

คุณหญิง มาร์ธา ไปกันเถอะ
ทรีฟส์ และ **คุณหญิง** พวกมันเดินออกไปจากห้อง ผ่านประตูกระจก

ออเดรย์ (หลังเจียบไปพักหนึ่ง) ดีใจจังที่ได้เจอเธอ
ทามิรา เหมือนกันจ๊ะ

9. เคย์ เห็นออสเตรียก็ยิ่งทำให้เธอไม่พอใจขึ้นไปอีก เธอจึงบอกกับเนวิล ว่าเธอต้องการออกไปจากที่นี่ เพราะมีแต่คนไม่ชอบเธอโดยเฉพาะ คุณหญิง แต่เนวิลไม่ยอม ทำให้ทั้งสองคนทะเลาะกันเสียงดัง คุณหญิง และป้าทรีฟส์ที่ได้ยินเสียง ก็เดินเข้ามาก่อนที่ทั้งสองจะทะเลาะกันไปมากกว่านี้ เคย์จึงเดินออกไปหาเท็ด เพื่อนของเธอที่รออยู่ข้างนอก ส่วนเนวิลคุณหญิงก็ตักเตือนและไม่เห็นด้วยกับการกระทำของเขาทั้ง เรื่องของเคย์และออสเตรีย เคย์คือภรรยาใหม่ เนวิลควรให้เกียรติเธอ และไม่ควรรุ่งเกี่ยวกับออสเตรียเพราะว่าหย่ากันแล้ว ป้าทรีฟส์จึงพา คุณหญิงไปพักผ่อน เพราะเธออารมณ์ไม่ดีจะทำให้สุขภาพแย่ลงไปอีก ได้ ส่วนเนวิลก็ออกข้างนอกไปด้วย เพราะเขาไม่พอใจที่คุณหญิงตำหนิ เขา

*****

10. สี่วันต่อมา **เท็ด ลาดิเมอร์** หนุ่มลาดินเจ้าเสน่ห์เขามาหาเคย์ เพราะเขาเป็นเพื่อนสนิทของเคย์ และหลงรักเธออยู่ เขาไม่พอใจเนวิลมาก ที่มาแย่งเคย์ไปจากเขา เขาอยากให้เคย์เลิกกับเนวิลเพราะเขารักเธอ แม้ว่าเคย์จะไม่ได้รักเขาก็ตาม

เนวิล แต่ผมหาคุณไม่เจอดังนั้น ลงไปว่ายน้ำก่อนมือเที่ยงกันไหม?
ออสเตรีย (เดินไปที่โต๊ะกาแฟ) ไม่ดีกว่าค่ะ
เนวิลเห็นเคย์
เนวิล ผมพยายามชวนออสเตรียไปว่ายน้ำด้วยกันนะ
เคย์ เหนื่อย? แล้วออสเตรียว่ายยังไงล่ะ?
ออสเตรีย ออสเตรียบอกว่า 'ไม่' จ๊ะ (ถอนมือจากเนวิล แล้วออกไปทางประตูด้านซ้าย)
ทามิรา ฉันขอตัวนะคะ จะไปเอาของออกจากกระเป่า

เนวิล เราเพิ่งมาถึงนะ
เคย์ เราอยู่มาสี่วันแล้ว สี่วันเต็มๆ! ไปจากที่นี่กันเถอะ เนวิล ฉันขอร้องละ
เนวิล ไม่ได้หรอก ที่รัก เราตั้งใจจะมาอยู่ที่นี่เดือน ดังนั้นเราจะอยู่ที่นี้ครึ่งเดือน คุณไม่เข้าใจผมเลย คุณท่าน มอร์ทิเมอร์ เทรสลิเลียน เคย์เป็นผู้ปกครองของผม ผมมาค้ำที่นั่นทุกๆปิดเทอมเมื่อตอนเป็นเด็ก คุณทาสีนางนวลนี่ก็เปรียบเหมือนบ้านหลังหนึ่งของผมเช่นกัน ถ้าจะไปคุณหญิงคงจะเสียใจน่าดู
 - ตัด -

คุณหญิง ไม่ลงไปว่ายน้ำหรือจ๊ะ แม่เคย์?
เคย์ (ลุกขึ้น ประหม่า) ก็... วาจจะไปคะ
คุณหญิง น้ำขึ้นสูงทีเดียววันนี้ ว่ายน้ำกันสนุกแน่ (ใช้ไม้เท้าเคาะขาโซฟา) แกละ เนวิล?
เนวิล (ขุ่นเคือง) วันนี้ไม่อยากจะครับ คุณหญิงป้า
คุณหญิง (กับเคย์) ฉันคิดว่า เพื่อนของเธอ รอเธออยู่ข้างล่างโน้นนะ (เคย์ ลังเลไปครู่) ก่อนจะเดินข้ามฝั่งไปออกประตูกระจก) แกทำตัวแย่มากนะเนวิล แกต้องลุกขึ้นต้อนรับฉันสิเวลาที่ฉันเดินเข้ามาในห้อง เป็นอะไร สัมเรื่องกิริยา มารยาทไปเสียหมดแล้วหรือ?
 *****

เคย์ (รังเกียจ) ฉันไม่สนใจทำอะไรทั้งนั้นแหละ ถ้าพวกบ้านนั้นจะจมน้ำตายกันหมด... ยกเว้นเนวิล
เท็ด ผมจะมีความสุขกว่านี้อีก ที่รัก ถ้าคุณรวมเนวิลเข้าไปด้วย (ถือแก้วเครื่องดื่มไปให้ เคย์) ตีมีชะ คนดี คุณจะรู้สึกดีที่ฉันมากเลยละ

		<p>เคย์ ไม่เป็นไร ฉันว่าเธอไม่น่าจะออกตัวแรงขนาดนั้นว่าไม่ชอบเนวิล</p> <p>เท็ด ก็เขามีอะไรให้ผมชอบล่ะ? เขาไม่ใช่คนประเภทที่ผมจะชอบ (<i>ชมชื่น</i>) สุภาพบุรุษอังกฤษตามอุดมคติ เล่นกีฬาเก่ง ถ่อมตัว ดูดี มีความเพียบพร้อมทุกอย่าง ได้ในทุกๆสิ่งที่ตัวเองต้องการ รวมไปถึงสวานน้อยของผมด้วย</p> <p>เคย์ ฉันไม่ใช่สวานน้อยของเธอ</p>
<p>2.ปัญหา/ความขัดแย้ง (Conflict)</p>	<p>เนวิลสนใจแต่ออเดรย์ พยายามจะขอออเดรย์คืนดี ทำให้เคย์หึง เธอจึงทะเลาะกับเนวิลอีกครั้ง เรื่องนี้ทำให้คุณหญิงเรียกเนวิลเข้าไปตักเตือนอย่างจริงจัง คุณหญิงบอกให้เลิกยุ่งกับออเดรย์แต่เนวิลไม่ยอม ทำให้ทั้งสองทะเลาะกันอย่างรุนแรง</p>	<p>เนวิล แต่คุณจะไม่มีความรู้เลยนะว่าผมจะบอกอะไร (<i>ออเดรย์ไม่ตอบ</i>) ออเดรย์ เรากลับไปเป็นเหมือนเดิมได้ไหม ลืมไปให้หมดว่าเคยมีเกิดอะไรขึ้นบ้าง ได้ไหมครับ</p> <p>ออเดรย์ (<i>หันกลับมาเพียงเล็กน้อย</i>) หมายถึงเรื่องเคย์ด้วยหรือคะ?</p> <p>เนวิล เคย์จะเข้าใจ</p> <p>ออเดรย์ คุณหมายความว่าอย่างไร เข้าใจ?</p> <p>เนวิล (<i>ตื่นเต้น</i>) ผมจะบอกความจริงกับเขา ว่าคุณเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ผมรัก และนี่คือความจริง</p> <p>ออเดรย์ เชื่อผมเถอะนะ</p> <p>ออเดรย์ (<i>ลั่นหว้ง</i>) <i>คุณรักเคย์</i> ตอนที่คุณแต่งงานกับเขาค่ะเนวิล</p> <p>เนวิล การแต่งงานกับเคย์คือความผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิตผม ตอนนี้ผมเข้าใจแล้ว ว่าผมมันช่างโง่เหลือเกินที่... (<i>เคย์ เข้ามาทางประตูกระจก</i>)</p> <p>เคย์ (<i>มาที่กลางเวทีเยื้องขวา</i>) ขอโทษที่ต้องขัดฉากซึ่งกินใจนี้นะ แต่ฉันไม่ไหวแล้ว</p> <p>เนวิล (<i>เดินไปตรงกลางของยกพื้น</i>) เคย์ ฟังนะ...</p> <p>เคย์ (<i>เกรี้ยวกราด</i>) ฟัง?! ฉันได้ยินทุกอย่างเท่าที่อยากจะฟังแล้ว ได้ยินมากไปด้วยซ้ำ!</p>
<p>3.การเกริ่นการณ (foreshadow)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เคย์ฉีกรูปออเดรย์ ป้ามาธาร์มาเจอรูปที่ถูกฉีกและเก็บไว้ในตู้หนังสือ - ออเดรย์บอกกับทามิราว่า “บรรยากาศที่นี่มันแปลกๆ” - ทามิราพูดว่า “เนวิลแปลกไป เหมือนไม่ใช่เนวิล” - การอ่านนิยายฆาตกรรมของทามิรา จุดเริ่มต้นของการสังหารเริ่มผิดที่ 	

	<p>- ป้ามาธาร์ทวนคำพูดของทามิราซ้ำถึงจุดเริ่มต้นของการสังหารได้เริ่มขึ้นแล้ว</p> <p>- “เปลี่ยน” คำพูดที่ชอบพูดเกี่ยวกับเนวิลและมีหลายตัวละครพูดออกมาบ่อยๆ</p>	
<p>4. เหตุการณ์กระตุ้น (Inciting incident)</p>	<p>ออเดรย์ปลุกแมรีไม่ตื่น แมรีดูหลับผิดปกติ เนวิลจึงโทรตามหมอและให้ออเดรย์รีบไปแจ้งคุณหญิง</p>	<p>ออเดรย์ ป้าทรีฟส์คะ ทำอย่างไรดี หนูปลุกแมรีไม่ตื่นเลยคะ</p> <p>ทรีฟส์ อะไรนะ ปลุกไม่ตื่นหมายความว่าอย่างไรจ๊ะ?</p> <p>ออเดรย์ หมายความว่าตามนั้นเลยคะ แบริร์ตต์บอกว่าเธอเอาน้ำชาไปให้แมรีตามปกติ นั้นแมรียังหลับอยู่ แบริร์ตต์ก็เลยแหวกม่านเรียกเขา แต่เขาก็ไม่ตื่นขึ้นมา เธอก็เลยเอาน้ำชาไว้ที่โต๊ะหัวเตียง เธอไม่ได้สนใจหรอกคะว่าแมรีจะไม่ได้ลงมากินข้าว แต่พอแมรีไม่ได้เอาน้ำชาชุดนั้นไปให้คุณหญิงนี่สิ... แบริร์ตต์ จึงต้องขึ้นไปหาเขาอีกครั้ง ชาของแมรีเย็นเฉียบ และเขาก็ยังไม่ตื่น</p> <p>เนวิล ผมไปเอง เดี่ยวจะโทรตามหมอ เลเซนบี้ ให้เขามาที่นี่ตอนนี้เลย</p> <p>ออเดรย์ (เดินไปที่ประตูฝั่งขวา) ดีคะ ก่อนที่คุณหมอจะมาเดี๋ยวฉันจะรีบไปดูว่าน้ำชาของคุณหญิงพร้อมหรือยัง ท่านคงจะเริ่มสงสัยแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น</p>
<p>5. จุดเริ่มเรื่อง (Point of attack)</p>	<p>ออเดรย์พบว่าคุณหญิงทรสลิเลียนเสียชีวิตแล้ว</p>	<p>ออเดรย์ กร๊อกร้องเสียงดังมาจากนอกฉาก ทามิรา รีบวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว เจียบกันไปไม่นาน ออเดรย์ ก็กลับเข้ามาพร้อมมีทามิราประคอง หล่อนดูเสียวสตีไปแล้ว</p> <p>ออเดรย์ คุณหญิง... คุณหญิง...</p> <p>เนวิล (ตกใจ) คุณหญิงหรือ? เกิดอะไรขึ้นกับท่าน?</p> <p>ออเดรย์ ท่าน... ท่านเสียแล้วคะ</p>
<p>6. ความยุ่งยาก (Complication)</p>	<p>1. ทีมตำรวจ สืบคดีได้ว่าหน้าต่างและประตูทุกบานของคฤหาสน์ไม่ได้ถูกงัดเข้ามา แสดงได้ว่าผู้ต้องสงสัยต้องเป็นคนในคฤหาสน์</p> <p>*****</p> <p>2. หลักฐานที่พบไม่น่าจะเป็นหลักฐานจริง</p>	<p>แบตเทิล แต่คงเป็นเช่นนั้นครับท่าน ตรวจสอบทางเข้าออกทั้งหมดแล้ว ไม่มีการบุกรุกแน่นอน (เดินไปทางหน้าต่าง) ประตู และหน้าต่างทุกบานล็อกไว้แน่นหนาอย่างที่ควร แล้วยังมีการวางยาคุณแมรีอีก อย่างไรก็ตามก็ต้องเป็นฝีมือ คนใน</p> <p>*****</p> <p>แบตเทิล เปลี่ยนชุดหรือครับคุณสแตร์จ?</p> <p>เนวิล ผมใส่ชุดสำหรับมือค้ำราคาแพง ถ้าจะต้องตากฝนขึ้นเรือข้ามฟากละก็ไม่ดีแน่ จึงคิดจะเปลี่ยนเป็นสูทเทลายาง (วรรค) อันนี้ไม่นอกเรื่องใช่ไหมครับ?</p>

	<p>*****</p> <p>3.หลักฐานชี้ไปที่เนวิล แต่ในคืนเกิดเหตุเนวิลก็มีพยานบุคคลนั้นก็คือ เท็ด จึงเป็นข้อพิสูจน์ว่าเขาไม่ใช่ฆาตกร มีใครบางคนสร้างหลักฐาน ปลอมเพื่อจะโยนความผิดให้กับเนวิล</p> <p>*****</p> <p>4.เมื่อสืบหลักฐานอีกครั้งพบว่า ออเดรย์ คือผู้ต้องสงสัยแทนเนวิล</p> <p>*****</p>	<p>เนวิล นั่นแหละครับ อย่างที่บอก ผมขึ้นไปเปลี่ยน ชุด จึงต้องเดินผ่านห้องคุณหญิงป่า ซึ่งประตูปิดไว้ไม่ สนิท ท่านเอ่ยถาม ‘นั่นแกรีเนวิล’ แล้วก็ขอให้ผมเข้า ไปหา เราก็เลย... <i>คุย</i> กันพักหนึ่งนะครับ</p> <p>*****</p> <p>แบตเทิล ตอนนั้นก็โมงครับ?</p> <p>เนวิล (คิด) สักสี่ทุ่มครึ่งกระมังครับ เพราะผมนั่ง เรือเที่ยวสี่ทุ่ม 35 ทั่นพอดี แล้วผมก็ข้ามแม่น้ำไปฝั่งอี สเตอร์เฮด ผมดื่มกับเท็ด ลาติเมอร์สัก 2-3 แก้ว แล้ว ก็ดูงานเต้นรำ แล้วเราก็เล่นบิลเลียดกันเกมหนึ่ง ผม จึงพลาดเรือเที่ยวสุดท้าย ซึ่งคือตีหนึ่งครึ่ง ลาติเมอร์ เอารถออกมาพอดี แล้วเขาก็ขับรถมาส่งผมที่นี่ แค่สลิป ห้าไมล์ถ้าเดินทางด้วยรถอะนะครับ (วรัรค) เราออก จากโรงแรมตอนตี 2 แล้วก็มาถึงตอนสักตี 2 ครึ่ง ลา ติเมอร์ไม่ยอมเข้ามาตีต่อ ผมเลยเข้ามา แล้วก็ไป นอนทันทีเลย</p> <p>*****</p> <p>เนวิล พระเจ้า! ท่านกำลังจะบอกว่า... ว่า ออเดรย์ <i>ออเดรย์!</i> เป็นคนวางแผนสังหารหญิงชราที่เขารู้จักมา นานเป็นปีๆ เพียงเพื่อจะได้ส่วนแบ่งมรดกนะหรือ? (เสียงดังขึ้น) ออเดรย์ เนี่ยนะ?!</p> <p>แบตเทิล เขาใส่เสื้อสูทตัวนอกของคุณ แล้วก็เอาไม้ กอล์ฟของคุณมาสร้างเป็นอาวุธปลอม ชะโลมเลือดของ คุณหญิงเทรสลีเลียน และเส้นผมสีขาวของท่านติดหัว ไม้ไว้ สิ่งเดียวที่ช่วยคุณไว้ไม่ให้ถูกจับตามแผนของเขา ก็คือใครบางคนที่เขาไม่ได้คาดคิด คุณหญิงป่าของคุณ <i>บังเอิญ</i> สันกระดิงเรียกคุณแมรี่ หลังจากที่คุณออก จากห้องมาแล้ว</p>
<p>7. จุกวิฤติ (Crisis)</p>	<p>1. โดยหลักฐานทั้งหมดชี้ว่า เนวิล คือฆาตกร เพราะไม้กอล์ฟที่เป็น อาวุธที่ใช้ในการฆาตกรรมมีรอยนิ้วมือของเนวิลอยู่และสุทที่เนวิลใส่ ตอนก่อนเกิดการฆาตกรรมก็มีรอยเลือดที่พิสูจน์ได้ว่าเป็นเลือดของ คุณหญิงติดอยู่</p>	<p>แบตเทิล นี่เป็นอาวุธที่เราสันนิษฐานว่าใช้ฆ่าคุณหญิง เทรสลีเลียน คุณมีคำอธิบายไหมครับว่ารอยนิ้วมือคุณ ไปอยู่บนด้ามจับนี้ได้อย่างไร?</p> <p>เนวิล แต่... มันก็ต้องมีรอยนิ้วมือผมสิ ก็มันเป็นไม้ กอล์ฟ <i>ของผม</i> นี่ ผมก็หยิบจับมันตลอดอยู่แล้ว</p> <p>แบตเทิล คุณอธิบายได้ไหมครับว่า ทำไมตรงแขนเสื้อ และข้อมือของสุทตัวนี้... <i>สุทของคุณ</i> ถึงมีรอยเลือด เลอะอยู่ล่ะครับ?</p> <p>เนวิล <i>เลือด...</i> เป็นไปไม่ได้</p>

	<p>2. ทีมตำรวจ กลับมาตรวจสอบหลักฐานอีกครั้ง พบหลักฐานเพิ่มชี้ตัวฆาตกรไปที่ออเดรย์</p>	<p>แบตเทิล ผมถามคุณเมื่อวานว่า มีใครเกลียดคุณหรือไม่ ตอนนั้นผมได้คำตอบแล้ว... ออเดรย์ สแตรงจ์ใจล่ะครับ</p> <p>เนวิล เป็นไปไม่ได้ เขาเกลียดผมทำไม ผมไม่เข้าใจ</p> <p>แบตเทิล ก็ตั้งแต่ที่คุณทิ้งเขาไปแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น ออเดรย์ก็ได้แต่ฝังความเจ็บแค้นที่มีต่อคุณเอาไว้สำหรับผมนะ พูดกันตามที่เคยเห็นมามาก ผมคิดว่าเขาเก็บกดจนถึงขั้นมีความผิดปกติทางจิต ผมกล้าพูดว่าถ้าพาไปตรวจ จิตแพทย์ระดับสูงๆ หลายคนคงลงความเห็นเช่นนี้ แม้จะพูดด้วยศัพท์วิชาการยาวเหยียดแต่ใช่ การฆ่า <i>คุณ</i> ไม่ทำให้เขาสาแก่ใจเพียงพอ เขาอยากเห็นคุณถูกจับแขวนคอฐานฆ่าคนตาย!</p>
<p>8. การการพลิกผัน (Turning point)</p>	<p>แมรีฟื้นขึ้นมาจากการโดนวางยา และให้ปากคำกับตำรวจว่าเห็น เนวิลออกไปข้างนอก ขณะนั้นคุณหญิงยังมีชีวิตอยู่ คำให้การนี้ทำให้ เนวิลมีพยานและรอดพ้นจากคำกล่าวหา</p>	<p>แมรี แต่มันไม่มีทางเป็นคุณเนวิลได้เลยค่ะ ดิฉันจึงต้องมาหาท่านเพื่อจะบอกท่านเรื่องนี้ ไม่ว่าใครจะเป็นคนฆ่า คนคนนั้นไม่มีทางเป็นคุณเนวิลค่ะ ดิฉันมั่นใจ</p> <p>แบตเทิล (มาตรงกลางเวที) คุณรู้ได้อย่างไร?</p> <p>แมรี เพราะดิฉันเห็นท่าน... หมายถึง คุณหญิงเทรสลิเลียน <i>ยังมีชีวิตอยู่</i> ตอนที่คุณเนวิลออกจากบ้านไปค่ะ</p>
<p>9. การค้นพบ (Discovery)</p>	<p>ทามิราไม่เชื่อว่าออเดรย์จะเป็นฆาตกร จึงให้เนวิลพูดความจริงว่าจริงๆแล้วเนวิลไม่ได้ทิ้งออเดรย์แต่เป็นออเดรย์ต่างหากที่ทิ้งเนวิลไปหาเอเดรียนพี่ชายของเธอ เนวิลยอมรับความจริงไม่ได้ แต่ตำรวจต้องจับออเดรย์เพราะหลักฐานมัดตัว</p>	<p>เนวิล ความจริง... เธอหมายความว่า</p> <p>ทามิรา ฉันหมายความว่าความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของออเดรย์ และเอเดรียนไง! (<i>หันไปหาแบตเทิล</i>) ขอโทษจริงๆค่ะท่านผู้กำกับการ แต่คุณเข้าใจ <i>ข้อเท็จจริง</i> ผิดไปหมด เนวิล สแตรงจ์ไม่ได้ทิ้งออเดรย์ไปแต่งงานกับเคย์ค่ะ <i>ออเดรย์เป็นคนทิ้งเขา</i> มาหาเอเดรียนพี่ชายของฉัน! แต่เอเดรียนกลับประสບอุบัติเหตุระหว่างที่จะเดินทางไปหาเขา เนวิลจึงพยายามช่วยออเดรย์อย่างสุภาพบุรุษที่สุด โดยจัดการให้ดูเหมือนว่า เขาเป็นคนทิ้งออเดรย์เอง!</p>
<p>10.. จุดสูงสุด (Climax) มีสองลักษณะ 1. การพลิกกลับ 2. การรับรู้</p>	<p>- วันรุ่งขึ้น ป่าทรีฟส์เรียกทุกคนให้มารวมกัน เธอเฉลยความจริงโดยชี้ให้เห็นว่าออเดรย์ไม่มีแรงจูงใจในการฆาตกรรมและโชว์หลักฐานที่พบเพิ่ม อธิบายถึงวิธีการและแรงจูงใจในการฆาตกรรมคุณหญิง เพื่อแสดงให้เห็นว่าเนวิลคือฆาตกร</p>	<p>ทรีฟส์ (<i>อ่อนโยน</i>) ใช่จ๊ะ เธอว่าน้ำไม่เย็น ป่าเข้าใจข้อนี้ดี (<i>เดินไปที่ยกพื้น เคย์ เดินไปหน้าเวทีใกล้คนดู ทรีฟส์ พุดกับเนวิล</i>) แต่ว่าเธอเป็นนักกีฬาว่ายนํ้านี้ ใช่ไหมจ๊ะ เนวิล แล้วเธอก็เป็นนักปีนเขาด้วย มันคงเป็นเรื่องเล็กน้อยมากสำหรับเธอที่จะว่ายนํ้าข้ามมาฝั่งนี้ ที่จะปีนขึ้นเชือกที่เธอเตรียมไว้แล้ว (<i>เท็ด</i> <i>ไปทางขวาของโซฟา</i>) ไปที่ห้องของคุณหญิงเทรสลิเลียนฆ่าท่านเสีย แล้วกลับไปทางเดิมกับที่มา มีเวลาจัดการ</p>

		<p>เก็บเชือกอีกเยอะ ตอนเธอกลับบ้านมาช่วงที่สองครึ่ง เธอไม่เจอเท็ดตั้งแต่สี่ทุ่มสี่สิมห้า จนห้าทุ่มครึ่ง และ <i>เขา</i> ก็ไม่เจอเธอเช่นกัน ทุกอย่างจึงลงตัว (<i>แบตเทิล</i> ลุกขึ้นไปยืนหน้าประตูทางซ้าย)</p>
<p>11.การคลี่คลาย (Denouement)</p>	<p>เนวิลถูกต้อนให้จนมุม และยอมรับออกมาในที่สุด เขาคลุ่มคลั่งขึ้นเรื่อยๆจนสติแตกและจะทำร้ายออเดรย์ ท้ายที่สุดแล้วเนวิลถูกจับ ส่วนออเดรย์ก็ได้รอดพ้นจากความผิดที่เธอไม่ได้ก่อ</p>	<p>เนวิล ออเดรย์! (<i>ออเดรย์</i> หันขวับมอง เนวิล <i>เขา</i> กล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำ <i>เคร่งเครียด</i>) คุณไม่คิดว่าผมจะย้อนกลับมาได้ใช่ไหม? ผมฉลาดจนพวกนั้นไม่รู้ไม่ทันเลยล่ะออเดรย์ ในขณะที่พวกมันพยายามเปิดประตู ผมก็กระแทกหน้าต่างแล้วปีนโหดหินตรงหน้าผามาที่นี่ มีแต่คนที่ปีนเขาจนเคยชินเท่านั้นล่ะที่จะทำได้ โดยเฉพาะคนที่มีนิ้วแข็งแรงอย่างผม (<i>เข้ามาใกล้ ออเดรย์</i> มากขึ้นเรื่อยๆ) นิ้วที่แข็งแรง ออเดรย์ และคอบางๆนั้น พวกตำรวจจะไม่จับคุณแวนคอบอย่างที่ผมอยากให้เกิดขึ้น แต่คุณก็จะตายด้วยวิธีนั้นอยู่ดี (<i>นิ้วใกล้ลำคอออเดรย์มากขึ้นไปอีก</i>) คุณคู่ควรกับใครเลยนอกจากผม!</p> <p>ลีซ เข้ามาทางซ้าย เบนสัน เข้ามาทางประตูกระจก ทั้งสองลากเนวิลออกไปให้ห่าง ออเดรย์ และพาเขาออกไปทางประตูกระจก ออเดรย์ นั่งหายใจอັกอยู่บนโซฟา ไม่นาน ทามิรา เข้ามาทางซ้าย หล่อหยิมมองไปทางประตูกระจก และเดินมุ่งตรงไป หล่อหยิมเกือบจะเดินเลยโซฟาไปแล้ว ทว่าสังเกตเห็นออเดรย์เสียก่อน</p>

3. วิเคราะห์ตัวละคร ลงตาราง + อ้างอิงในช่องข้างๆ ว่าพบจากบทตรงไหน
เรียงจากการเข้าออกของตัวละคร (ผู้ชาย - 5 คน / ผู้หญิง - 6 คน)

ตัวละคร	รูปลักษณ์ภายนอก	ประวัติชีวิต	จิตใจ	คุณธรรม	จากบท
1.ทามิรา รอยด์	สาวเจ็บบขริ่มผู้ชอบอ่านนิยายฆาตกรรม เป็นหญิงผิวเข้ม วยกลางคน ดูหน้าตาดี ท่าทางห้าวๆ อย่างนักกีฬา	ทำงานอยู่โรงงานผลิตยางที่มลายู สิบบุหรีจัด	เห็นอกเห็นใจผู้อื่น ไม่ค่อยแสดงความรู้สึก ประชด ดื้อ เจ็บบ	รักความยุติธรรม ไม่ยอมคน	บทบรรยาย / บทสนทนาของออคเรย์และทามิรา
2.เคย์ สเตรงจ์	รูปร่างหน้าตาสวยดูดี ผมสีแดงเข้ม อายุราวๆ 25 ปี	ภรรยาใหม่ของเนวิล	เอาแต่ใจ อารมณ์ร้อน	รักเดียวใจเดียว	บทบรรยาย
3.แมรี อัลติน	ผู้หญิงผมดำ อายุราว 36 ดูมีความสุขและวางตัวเรียบร้อย	สาวใช้ของคุณหญิงเทรสลีเลียน	เป็นคนไม่มั่นใจในตัวเอง	วางตัวเหมาะสม อ่อนน้อม ทำงานเก่ง กตัญญูต่อผู้มีพระคุณ	บทบรรยาย
4.มาร์ธา ทรีฟส์	หญิงสูงวัย อายุราว 70 เสียงแห้ง ผากแต่ชัดเจน สุขุม	เพื่อนของคุณหญิง เป็นทนายหญิงชรา ผู้ฉลาดหลักแหลม และมากประสบการณ์ เกษียณจากบริษัท ลอนดอน เฟอร์มา มาหลายปีแล้ว	ชอบสังเกตพฤติกรรมคน ช่างจินตนาการ	รักความยุติธรรม รอบคอบ ปรับตัวตามสถานการณ์ได้ดี แม้ใจจะไม่ยอมรับ	บทบรรยาย
5.คุณหญิงเทรสลีเลียน	ผมเป็นสีขาทั้งหมด อายุราว 70 ดูเป็นราชินีสูง	เจ้าของคฤหาสน์นางนวล มีรสนิยมชั้นสูง	จิตใจดี แต่ปากร้าย พูดตรงๆ ไม่คิดร้ายกับใคร	เคร่งในศาสนา ยึดมั่นในขนบของชนชั้นสูง	บทบรรยาย
6.เนวิล สเตรงจ์	เป็นสุภาพบุรุษ ถ่อมตัว เล่นกีฬาเก่ง ดูดี มีความเพียบพร้อมทุกอย่าง หน้าตาหล่อเหลา ตัวสูงใหญ่ อายุ 33 ปี	เป็นนักกีฬาเหรียญทอง นักเทนนิส ว่ายน้ำ ดิกอล์ฟ ปีนเขา เอเวอเรสต์สำเร็จ	จิตใจโลเล ไม่มั่นคงในความรัก สนใจแต่ความต้องการของตนเอง ใจร้อน	ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี ปล่อยให้ความแค้นบังตา ไม่รู้ผิดถูก คิดอะไรซับซ้อน	บทบรรยาย / บทสนทนาของทามิราและคุณหญิง / บทสนทนาของเท็ดและเคย์ / บทสนทนาของป้าทรีฟส์และผู้กำกับแบทเทิล
7.ออคเรย์ สเตรงจ์	ผมบลอนด์ ผิวขาวใส ดูราวกับเทพธิดา อายุราวๆ 30 ปี	ภรรยาเก่าของเนวิล	เรียบร้อยอ่อนโยน แต่ขี้มเสร์้า	ไม่สู้คน ยอมแพ้ง่าย หนีปัญหา ไม่ตัดสินคนจากภายนอก	บทบรรยาย / บทสนทนาของผู้กำกับแบทเทิลกับออคเรย์
8.เท็ด ลาติเมอร์	หนุ่มเจ้าเสน่ห์ เป็นคนผิวเข้มที่หน้าตาดีมาก อายุราวๆ 26 ปี	เพื่อนชายคนหนึ่งของเคย์ ว่ายน้ำไม่เป็น	ร่าเริง พร้อมรับฟังทุกปัญหาของคนที่รัก	รักเดียวใจเดียว แม้ว่าอีกคนจะไม่รักตอบก็ตาม	บทบรรยาย / บทสนทนาของเคย์และเท็ด

9.ผู้กำกับการแบตเทิล	เป็นชายร่างใหญ่ อายุราวๆ 55 ปี ชอบแต่งตัวเรียบง่าย หน้าคมเข้ม ดุดัน แต่ดูฉลาดปราดเปรื่อง	เจ้าพนักงานแผนกสืบสวนคดี อาชญากรรมนครบาล จากสก็อต แลนด์ ยาร์ด	ไม่เชื่ออะไรง่ายๆจนกว่าจะ ได้รับการพิสูจน์ คิดการณ์ไกล	รักความยุติธรรม รอบคอบ มีความเป็นผู้นำสูง	บทบรรยาย
10.สารวัตร ลีซ	เป็นคนดูอ่อนเยาว์แม้อายุราว 38 ถึง 40 ปี ผอมและผิวคล้ำ พูดติด สำเนียงบ้านนอก (สำเนียงทางใต้) ชัดเจน	หลานชายของผู้กำกับการแบตเทิล เป็นตำรวจท้องที่	เป็นคนซื่อตรง มองโลกในแง่ บวก ต้องทำตามคำสั่งอย่าง เคร่งครัด ช่างจินตนาการ	รักความยุติธรรม ซื่อสัตย์ เชื่อ ฟังคำสั่งของผู้บังคับบัญชา	บทบรรยาย / บทสนทนาของ ลีซและแบตเทิล
11.จันท. เบนสัน	อายุไม่เยอะ ผิวขาว ผอมลอนด์ และเป็นคนขริ่มๆ	เจ้าหน้าที่ตำรวจในสำนักงาน ตำรวจท้องที่	ไม่ยุ่งเรื่องของคนอื่น ทำตาม หน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เท่านั้น	รักความยุติธรรม เชื่อฟังคำสั่ง ของผู้บังคับบัญชา เป็นผู้ฟัง และผู้ตามที่ดี	บทบรรยาย

4. วิเคราะห์ theme หรือ message โดยดูจากฝั่งว่า ใคร ต้องการอะไร เจอปัญหาอะไร แก้อย่างไร ผลเป็นอย่าง....สรุปได้ว่า?

Character : เนวิล สแตร์จ (protagonist)

Super Objective : ต้องการให้ออเดรย์ถูกแขวนคอ

Objective : ต้องการให้ออเดรย์มาพักที่คฤหาสน์นางนวลของคุณหญิงเทรสตีเลียนตามที่เขาเคยชวนเธอไว้ เพื่อให้แผนการที่จะฆ่าคุณหญิงแล้วโยนความผิดให้ออเดรย์สำเร็จ โดยการสร้างหลักฐานปลอมทิ้งไว้ในที่เกิดเหตุเพื่อให้ตำรวจคิดว่าเขาเป็นฆาตกร และก็สร้างหลักฐานปลอมอีกชุดไว้ใช้สำหรับใส่ร้ายออเดรย์ เขาต้องการให้เธอทนทุกข์ทรมาน ให้สมกับที่เธอหักหน้าทิ้งเขา ชายผู้แสนเพียบพร้อมในทุกๆด้านไปรักคนอื่น

Conflict :

1. ทามีราเพื่อนรักของออเดรย์รู้ความจริงเรื่องออเดรย์กับเอเดรียน เธอบอกกับผู้กำกับการแบทเทิล ว่าความจริงแล้วเนวิลไม่ได้ทิ้งออเดรย์ แต่เป็นออเดรย์ต่างหากที่ทิ้งเนวิลไปหาเอเดรียนพี่ชายของเธอ ความจริงข้อนี้ทำให้แผนการที่เนวิลวางไว้ผิดแผนไปหมด เพราะว่าแรงจูงใจที่เขาพยายามสร้างให้ดูเหมือนว่าออเดรย์เกลียดและแค้นเขาที่ทิ้งเธอไปแต่งงานกับคนอื่นนั้นเชื่อถือไม่ได้

2. ตอนที่เนวิลกำลังจะลงมือฆาตกรรมคุณหญิงตามแผนการที่วางไว้ เขาปีนขึ้นมาบนห้องใต้หลังคาด้วยความรีบร้อน จึงทำให้ไม่ได้ทำลายหลักฐานเอาเชือกเส้นนั้นไปทิ้งและเดินลงน้ำหนกมากไป ทำให้ทามีราที่ห้องอยู่ติดกับห้องใต้หลังคาได้ยินเสียง แต่เธอนึกว่าเป็นเสียงหนู แต่นั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เนวิลถูกเปิดเผยความจริงได้

Acting :

1. ตำรวจจับออเดรย์ตามที่วางแผนไว้ เนวิลก็แสร้งทำเป็นไม่เชื่อว่าออเดรย์คือฆาตกร ออเดรย์เป็นคนดี และพยายามจะแย้งผู้กำกับการแบทเทิลว่าออเดรย์ไม่ใช่ฆาตกรแน่ๆ

2. ป่าทริฟส์และผู้กำกับการแบทเทิลพยายามจะเปิดโปงความจริงที่ว่า เนวิล คือฆาตกร โดยการพูดจี้ใจดำและสบประมาทเนวิลอย่างรุนแรง จนเนวิลทนไม่ไหวและหลุดพูดความจริงออกมาทั้งหมด

3. แผนการไม่เป็นไปตามที่เนวิลวางไว้ เขาจึงเปลี่ยนแผนทันทีโดยการย้อนกลับมาเพื่อจะฆ่าออเดรย์ในเมื่อตำรวจไม่จับออเดรย์แขวนคอ เขาก็จะบีบคอเธอให้หักเอง

Result : เนวิลถูกตำรวจจับและลากเขาออกไปให้ห่างจากออเดรย์ ก่อนที่เขาจะได้ทำร้ายเธอ แผนการทั้งหมดที่วางไว้ล้มเหลวเป็นเพราะตัวเนวิลเองที่ทำพลาด มองข้ามสิ่งเล็กๆน้อยๆ ด้วยความประมาทและคิดว่าตนเองนั้นรอบคอบแล้ว สุดท้ายก็ต้องถูกจับและต้องชดใช้กับสิ่งที่ทำลงไป

Theme : คนที่คิดว่าตัวเองฉลาดและจะเอาชนะทุกสิ่ง โดยไม่สนใจวิธีการ คุณจะได้สิ่งที่ต้องการแค่เวลาหนึ่ง แต่คุณไม่มีวันได้สิ่งนั้นตลอดไป เพราะสุดท้ายแล้วความจริงย่อมปรากฏ

Action การกระทำของตัวละคร	Goal (Obj.) ความต้องการอะไรจากคู่/สถานการณ์ ตัวละครทำอย่างนั้น เพราะต้องการอะไรจากตัวละครอีกตัว หรือต้องการอะไรจากสถานการณ์ตรงหน้า อยากให้สถานการณ์เปลี่ยนไปอย่างไร	Motivation แรงจูงใจอะไรที่ทำให้ตัวละครกระทำ action นั้นๆ เช่น รัก อิจฉา กลัว อยากได้ เป็นต้น	Subtext ความคิดที่เกิดขึ้นในหัวตัวละครขณะที่ทำ action นั้นๆ และขณะที่ฟังหรือเห็นตัวละครอื่นๆ
1. ทามิรา รอยด์ เดินจากป้ายรถเมล์ เข้ามาในห้องรับแขก คฤหาสน์นางนวล	เพื่อมาเยี่ยมคุณหญิงเทรสลิเลียน ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ของเธอที่กำลังป่วย	คิดถึงและเป็นห่วง จึงเดินทางกลับมา คฤหาสน์หลังนี้	อยากเจอคุณหญิง
2. เคย์ สเตรงจ์ เดินเข้ามาในห้องรับแขกอย่างหุนหัน และปาผ้าขนหนูลงโซฟา เธอเห็นรูปของออเดรย์เข้าจึงฉีกรูปนั้นทิ้ง	อยากให้ออเดรย์หายไปให้พ้นๆ จากเนวิล ไม่อยากให้มายุ่งกับเนวิลอีก	เกลียดออเดรย์	ไม่พอใจที่เนวิลสนใจออเดรย์มากกว่า
3. เคย์หันไปเห็นทามิราพอดี จึงชวนคุย	บ่นถึงความสนใจของทามิรา ไม่ให้คิดถึงสิ่งที่ตนทำ	กลัวทามิราเห็นสิ่งที่ตนทำ	เปลี่ยนเรื่องคุยเพื่อจะออกไปให้พ้นจากสถานการณ์นี้
4. แมรี อัลดีน เข้ามาต้อนรับทามิรา	อำนวยความสะดวกดูแลแขกที่มาพักให้กับคุณหญิงไม่ให้ขาดตกบกพร่อง	ทำตามหน้าที่	จะได้ไปทำอย่างอื่นบ้าง
5. ป้าทริฟส์ เดินเข้ามาในห้องรับแขก จึงเห็นทามิรา	อยากคุยกับทามิรา	คิดถึง ไม่ได้เจอกันนาน	ทามิราหายไปไหนทำไมไม่กลับมาหาคุณหญิงบ้างเลย
6. เนวิล สเตรงจ์ เดินเข้ามาในคฤหาสน์จะมาหาออเดรย์ แต่เจอทามิราก่อนจึงทักทาย	อยากรู้ว่าทามิรากลับมาเมื่อไหร่	สงสัยว่าทามิรามาดอนไหน	จะมาทำไม
7. คุณหญิงเทรสลิเลียนพูดเรื่องของเนวิลกับป้าทริฟส์ และทามิรา	อยากให้ทุกคนได้รับรู้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นตอนนี้	ไม่พอใจมาก	ไม่น่ารับปากให้เนวิลพาเคย์มาที่คฤหาสน์เลย
8. คุณหญิงเลยนึกถึงเรื่องของแมรีขึ้นมา จึงเล่าให้ป้าทริฟส์และทามิราฟัง	อยากให้รู้ว่าแมรีเป็นมาอย่างไร ทำไมถึงได้มาดูแลตน	สงสาร	ไม่อยากให้คนอื่นมองว่าแมรีเป็นคนรับใช้
9. ออเดรย์ รีบวิ่งเข้ามาหาทามิราและพูดคุยเรื่องของตัวเอง และกัน แต่เนวิลก็เดินเข้ามาชวนออเดรย์ไปว่ายน้ำ	ต้องการใช้ทามิราเป็นข้ออ้างในการปฏิเสธเนวิล	อึดอัด	อยากระบายความอึดอัดให้ทามิรารู้ เพราะเธอไม่ได้อยากมาที่นี่
10. เคย์ ทะเลาะกับเนวิลอย่างรุนแรง	เคย์ต้องการให้เธอและเนวิลออกไปจากที่นี่	โกรธ หงุดหงิด	ที่นี่ไม่มีใครชอบเธอ ทุกคนเกลียดเธอ และก็รักแต่ออเดรย์

11. เนวิลถูกคุณหญิงตักเตือนและเธอไม่เห็นด้วยกับการกระทำของเขาทั้งเรื่องของเคย์และออเดรย์	เนวิลต้องทำทุกอย่างให้ถูกต้อง ให้เกียรติเคย์และเล็ก อยู่กับออเดรย์	ไม่พอใจ	จะไม่ยอมให้เกิดเรื่องเสื่อมเสียในบ้านของตน
--	---	---------	--

SCENE BREAK DOWN " Towards Zero แผนสังหาร " THESIS Project 2019

ACT 1 SCENE 1

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 1	1-3	ห้องโถง รับแขก	เช้า (แดด แรง)	ผนังทางขวามือของเวทีเป็น เว็ງโค้งลึกลับมีประตูกระจกสูง อยู่สามารถมองออกไปเห็น สนามเทนนิสและสวนนอก บ้าน ได้ตรงเว็ງนี้มีตู้หนังสือ แบบมีฝาปิดและเก้าอี้ไม้สลัก ไว้สำหรับนั่งอ่านพร้อมโต๊ะ กลมเล็กและเก้าอี้พนักตรง ทางซ้ายของตู้หนังสือมี ตะกร้าหวายไว้ใส่ขยะ ทาง ซ้ายมือของเวทีมีหน้าต่างติด ผนังสามด้านขนาดใหญ่ พร้อมที่นั่งปิดหน้าต่างแบบ ประกอบกันมาเสร็จสรรพ เปิดเผยให้เห็นทัศนียภาพของ อ่างอีสเตอร์เฮดอันนี้โรงแรม ขนาดมหึมาปลูกไว้บนหน้า ผาฝั่งกรุงกันข้ามหุบหน้าต่าง และที่นั่งนี้ถูกสร้างยกเหนือ จากพื้นและสูงกว่าบริเวณ	- เคย์ - ทามิรา - แมรี่	- กระเป๋าเดินทาง (ทามิรา) - ถุงใส่ไม้กอล์ฟ - หมวก - กระเป๋า (ออเดรย์) - หมวก - หมวกปีกกว้าง ปานามา	- ตู้หนังสือแบบ มีฝาปิด - เก้าอี้ไม้สลัก - โต๊ะกลมเล็ก - เก้าอี้พนักตรง - ตะกร้าหวายใส่ ขยะ - ชั้นวาง เครื่องดื่ม - แก้วน้ำ - ถาด - โซฟา - เก้าอี้ - ชั้นหนังสือ - โคมไฟตั้งโต๊ะ - โต๊ะ - เครื่องเล่น แผ่นเสียง - แผ่นเสียง	- บุหรี่ - ผ้าขนหนู - แก้วน้ำ	- ประตู กระจก - หน้าต่าง ทางซ้าย โคมไประย้า - ประตูห้อง อื่นๆ - ไฟเฟด	- เพลง Theme - เสียงทะเล - เสียงนก นางนวล

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
				<p>อื่น ๆ บนเวทีทั้งหมดบนยกพื้น มีฉันทวางถาดซึ่งมีโตะกาแฟ อยู่กลางยกพื้นนี้พร้อมฉันทหนังสือเตี้ยเบียดและโคมไฟแบบตั้งโตะอยู่ด้านซ้ายของหน้าต่างและยังมีโตะอีกตัวอยู่ทางด้านขวาด้วยบนที่นั่งติดหน้าต่างตรงสุดปลายฝั่งซ้ายมีเครื่องเล่นแผ่นเสียงพร้อมกับเป็นเสียงมากมายวางอยู่ใกล้กันถัดไปจากยกพื้นเป็นประตูซึ่งเปิดไปสู่ห้องอื่นๆในบ้าน ตรงกลางก่อนไปทางขวามีโซฟายาวแบบต่อนหนักเสียงและมีเก้าอี้แขนข้างเดียวพร้อมเก้าอี้เท้าแขนตรงกลางคนไปทางซ้ายมีเก้าอี้เท้าแขนอีกตัวหนึ่งพร้อมตะกร้าหวายใส่ของอยู่ข้างกัน</p> <p>ฉันทที่ใกล้กันคู่ฝั่งขวาและซ้ายมีเก้าอี้นุ่มตั้งไว้สองข้าง ฉันทที่ใกล้กันคู่ฝั่งขวามีโตะ</p>			<ul style="list-style-type: none"> - ตะกร้าหวายใส่ของ - เก้าอี้นุ่ม - โตะเล็ก - กรอบรูป - ที่ปิดพรม - ขวดเหล้า - นิตยสาร 			

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
				เด็กตั้งอยู่บนนั้นมีกรอบรูป ของออเครย์ตั้งไว้						
Unit 2	3-9				- ทรีฟส์ - ทามีรา - แมรี่ - เคย์ - เนวิล - คุณหญิง			- แก้วน้ำ - ไม้เท้า - อุปกรณ์ปักเข็ม - บุหรี่		
Unit 3	9-13				- ทรีฟส์ - คุณหญิง - ออเครย์ - ทามีรา - เนวิล - เคย์					
Unit 4	13- 17				- คุณหญิง - ทรีฟส์ - เนวิล - เคย์ - ออเครย์ - แมร์			- ไม้เท้า - นิตยสาร - หนังสือนิยาย		

ACT 1 SCENE 2

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 5	17- 19		มือค้ำหลัง 1 ทุ่ม	เหมือนเดิม หลังมือค้ำ 4 วัน ต่อมา เมื่อม่านเปิด แสงค่อยๆ สว่างขึ้นม่านตรงหน้าต่างปิด ไว้ครั้งเดียว ประตูกระจกเปิด กว้างม่านก็ไม่ได้รูดปิด	- เคย์ - เท็ด - แมรี่		- ขวดวิสกี้ - แก้วน้ำ	- บุษวีร์ - ซองบุษวีร์ - ไม้ขีด	- ภายนอก มืด (ฝนตก ออบ อ้าว) - ไฟที่ ระเบียง - โคมไฟติด ผนัง โคมไฟ ตั้งโต๊ะ	- ฝนเริ่มตก แล้วค่อยๆ หนัก - พ็าร์ร้อง - เพลงออ เดรย์ปะทะ อารมณ์ ระหว่างเคย์ กับเนวิล
Unit 6	19- 22				- ออเดรย์ - ทรีฟล์ - เท็ด - เนวิล - ทามิรา - แมรี่ - เคย์			- นิตยสาร - แก้วน้ำ	- พ็าร์เริ่มแลบ (ทามิรา ไป นอนก่อนนะ คะป้า ราตรี ...)	

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 7	22- 24				- เนวิล - เคย์ - ออเดรย์				- ฟ้าแลบกับ ฟ้าผ่าอย่าง หนัก (เคย์ เด็วก็รู้ว่า ฉันท้ายได้ มากแค่ไหน)	

ACT 2 SCENE 1

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 8	25- 28	ห้องโถง รับแขก (เซตพรีอ พโตน เคลื่อนย้าย)	เช้าตรู่ (อากาศดี)	เมื่อม่านเปิด แสงอาทิตย์สาด ส่องเข้ามาผ่านหน้าต่าง ประตูกระจกเปิดไว้ ถาด เครื่องดื่มถูกเอาออกไปแล้ว มีที่เขี่ยบุหรี่วางอยู่บนโต๊ะ กาแฟ	- ทามิรา - ทริฟส์ - เลย์ - เนวิล	- กระเป๋า	- เก้าอี้ไม้สลัก - โต๊ะกลมเล็ก - เก้าอี้พนักตรง - ตะกร้าหวายใส่ ขยะ - ชั้นวาง เครื่องดื่ม - โซฟา - เก้าอี้ - ชั้นหนังสือ - โคมไฟตั้งโต๊ะ - โต๊ะ - เครื่องเล่น แผ่นเสียง - แผ่นเสียง - ตะกร้าหวายใส่ ของ - เก้าอี้นวม - โต๊ะเล็ก	- ชองบุหรี - ผ้าเช็ดหน้า	- บรรยากาศ	- ทะเลนก - ดนตรีหลัง ทราบข่าว คุณหญิง

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 9	28- 31				- ออเดรย์ - เคย์ - ทรีฟส์ - เนวิล - ทามีรา					

ACT 2 SCENE 2

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 10	31- 33		สายๆ ก่อนเที่ยง	เหมือนเดิม สองชั่วโมงถัดมา เครื่องเรือนถูกเคลื่อนย้าย เพื่อให้สะดวกต่อการ สอบปากคำ โຕีะกาแพ้ย้ายไป วางบริเวณเวียงทางขวา โซฟา วางไว้บนยกพื้น โຕีะกลมไป อยู่ตรงกลางก่อนขวา พร้อม เก้าอี้พนักตรง อยู่ทางซ้ายของ โຕีะ บนโຕีะกลมมีถาดเล็กๆ วางน้ำหนึ่งเหยือก พร้อมแก้ว สองใบ และ ถาดใส่บุหรีไม้ จืด รวมทั้งที่เชียบุหรีด้วย เก้าอี้เท้าแขนตัว ซ้ายก่อน กลางย้ายไปอยู่หลังโຕีะกลม และเก้าอี้ในนมซ้ายใกล้คนดู จะให้ย้ายไปเกือบกลางเวทีฝั่ง ซ้าย มีหนังสือ เดอะ ไลฟ์ วาง อยู่บนที่นั่งติดหน้าต่าง	- ทรีฟลี - แบดเทิล - สารวัตรลิซ		- ถาด - เขี่ยอกน้ำ - แก้วน้ำ - ชองบุหรี - ไม้จืด - ที่เชียบุหรี - หนังสือ เดอะ ไลฟ์	- ไม้กอล์ฟ	-บรรยากาศ	-ดนตรี -ลิบสวน -สอบสวน

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 11	33- 36				- เกย์ - สารวัตรลีช - แบดเทิล - เบนสัน - ทรีฟส์			- สมุดบันทึก - ไม้กอล์ฟ - ดินสอ		
Unit 12	37- 41				- ทรีฟส์ - แบดเทิล - สารวัตรลีช - เบนสัน - ทามิรา	- สูท (มีคราบ เลือด , เส้นผม)		- กล้องยา - สมุดบันทึก - ดินสอ - ซองนูหรี - ไม้กอล์ฟ		
Unit 13	41- 46				- แบดเทิล - เนวิล - ทรีฟส์ - เบนสัน - สารวัตร ลีช			- นูหรี - ไม้ขีด - ไม้กอล์ฟ		

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 14	46- 48				- สารวัตรลีซ - ออเครย์ - เบนสัน - ทรีฟส์ - แบทเทิล			- ไม้กอล์ฟ		
Unit 15	48- 49				- ทรีฟส์ - แบตเทิล - แมรี่ - เนวิล - ทามิรา		- แก้วน้ำ - เขี่ยกน้ำ			

ACT 3 SCENE 1

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 16	50- 53	ห้องโถง รับแขก (เครื่องเรือน ทุกชิ้นถูกย้าย กลับเหมือน ตอนเริ่มเรื่อง เพียงแค่โต๊ะ กาแฟไปอยู่ยก พื้นตรงกลาง และตะกร้า หวายใส่ของ ถูกยกออกไป แล้ว)	เริ่ม 11 โมง	เครื่องเรือนทุกชิ้นถูกย้ายที่ เดิมเหมือนตอนเริ่มเรื่อง เพียง โต๊ะกาแฟไปอยู่บนพื้นตรง กลาง และตะกร้าหวายใส่ของ ถูกยกออกไปแล้ว	- แมรี่ - ทามิรา - เท็ด - เคย์ - เนวิล	- ชุด	- ตู้หนังสือ แบบมีฝาปิด - เก้าอี้ไม้สลัก - โต๊ะกลมเล็ก - เก้าอี้พนักตรง - ตะกร้าหวาย ใส่ของ - ชั้นวาง เครื่องคั้ม - แก้วน้ำ - ถาด - โซฟา - เก้าอี้ - ชั้นหนังสือ - โคมไฟตั้ง โต๊ะ - โต๊ะ - เครื่องเล่น แผ่นเสียง - แผ่นเสียง - เก้าอี้นวม		- หน้าต่างทุก บานเปิด - ไฟเฟด (คน สุดท้ายออก ทางประตู)	- บรรยากาศ ทะเล - คนตรีออ เครย์โคนจับ

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
							<ul style="list-style-type: none"> - โต๊ะเล็ก - ขวดเหล้า - นิตยสาร 			
Unit 17	53- 58				<ul style="list-style-type: none"> - แมรี่ - ออเดรย์ - เนวิล - แบดเทิล - เคย์ - เท็ด - ทามิรา - ลีซ 	ถุงมือหนังขาว		<ul style="list-style-type: none"> - ม้วนกระดาษ - สีนํ้าตาล - แท่งเหล็กเขี่ย - ถ่าน (เตาผิง) - ปากกา - สมุดจด - บันทึกร 		

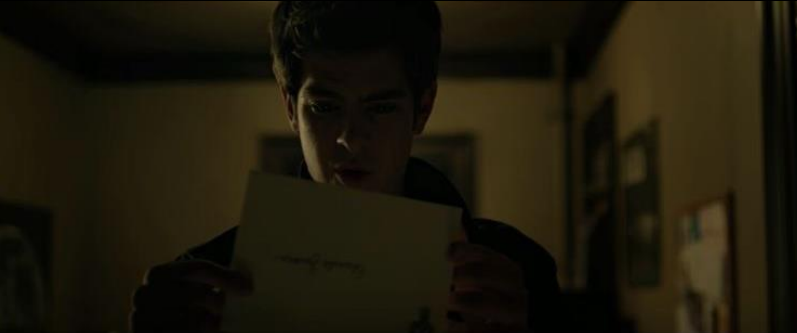
ACT 3 SCENE 2

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 18	58- 61		กลางคืน	ฉากเหมือนเดิม เวลาค่ำวันเดียวกัน เมื่อเปิดหน้าต่างและฝ้าม่านถูกปิดไว้ ห้องอยู่ในความมืด	- ทรีฟส์ - เนวิล - แมรี่ - เท็ด - เคย์ - แบตเทิล - ทามิรา				- แสง บรรยากาศ กลางคืน - ประตู ทางเดิน - โคมไฟ ระย้าและ โคมไฟติด ผนัง (มาทาท รีฟส์เปิด ตอนเดินเข้า มา)	- บรรยากาศ ทะเล -ดนตรีตอน เฉลยฆาตกร -ตำรวจไล่ จับเนวิล - เนวิลฟัง ประตูและ กระโดด ออกไป - เนวิลพยา ยามฆ่าอ เดรย์
Unit 19	62- 63				- ทรีฟส์ - แบตเทิล - เคย์ - แมรี่ - ทามิรา - เนวิล - เท็ด		- เชือก			

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 20	64- 65				<ul style="list-style-type: none"> - แบตเทิล - เนวิล - เลย์ - แมรี่ - ทามี่รา - ออเครย์ - เท็ด - ลีซ 			- นกหวีด		

Mood and Tone

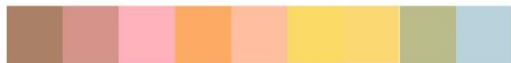
Mood

Tone

LIGHT

MEDIUM

HARD

Scenography design

แปลนฉาก ละครเวทีเรื่อง Towards Zero แผนสังหาร

ข้อจำกัดในการออกแบบฉากที่มีอยู่ในบทละคร

ละครเรื่อง Towards Zero แผนสังหาร มีทั้งหมด 3 องก์ องก์ละ 2 ฉาก รวมทั้งหมด 6 ฉาก ทั้งเรื่องเกิดขึ้นในสถานที่ เดียวคือ ห้องรับแขกในคฤหาสน์นางนวล บ้านของ คุณหญิงเทรสตีเลียน ลอนดอน 1950s ที่เขต ซักท์ครีก จังหวัดคอร์นวอลล์ เกิดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน ฤดูใบไม้ร่วง ห้องนี้เป็นห้องขนาดใหญ่และงดงามมาก มองปราดเดียวก็สัมผัสได้ว่าเจ้าจะต้องเป็นคนที่ มี รสนิยมชั้นสูงเป็นพิเศษ จนสามารถผสมผสานความวิจิตรอลังการ และความอบอุ่นสบายๆ เข้ากันได้อย่างลงตัว ผนังทางขวามือของ เวทีเป็นเว็จโค้งลึก มีประตูกกระจกสูงอยู่สามารถ มองออกไปเห็นสนามเทนนิสและสวนนอกบ้านได้ ตรงเว็จนี้มีตู้หนังสือแบบมีฝาปิด และเก้าอี้ไม้สลักไว้สำหรับนั่ง อ่านพร้อมโต๊ะกลมเล็กและเก้าอี้พนักตรงทางซ้ายของตู้หนังสือมีตะกร้าหวายใส่ช่ชยะ

ทางซ้ายมือของเวทีมีหน้าต่างติดผนังสามด้านขนาดใหญ่พร้อมที่นั่งติดหน้าต่างแบบประกบกันมาเสร็จสรรพเผยให้เห็น ทศนิยมภาพของอิตเตอร์เฮด อันมีโรงแรมขนาดมหึมาปลูกไว้บนหน้าผาฝั่งตรงกันข้าม ชุดหน้าต่างและที่นั่ง นี้ถูกสร้างยกเหนือจาก พื้นและสูงกว่าบริเวณอื่นๆบนเวทีทั้งหมด บนยกพื้น มีชั้นวางถาดซึ่งมีเครื่องดื่มและแก้ว มากมายมีโต๊ะกาแฟอยู่กลางยกพื้นนี้พร้อม ชั้นหนังสือเดี่ยวๆ และโคมไฟแบบตั้งโต๊ะ อยู่ทางซ้ายของหน้าต่าง และ ยังมีโต๊ะอีกตัวอยู่ทางด้านขวาด้วยบนที่นั่งติดหน้าต่างตรงสุด ปลายฝั่งซ้ายมีเครื่องเล่นแผ่นเสียงพร้อมกับเป็นเสียง มากมายวางอยู่ใกล้กันต่อไปจากยกพื้นเป็นประตูซึ่งเปิดไปสู่ห้องอื่นๆในบ้าน

ตรงกลางค่อนไปทางขวามีโซฟายาวแบบผนังเฉียงและมีเท้าแขนข้างเดียวพร้อมกับเก้าอี้เท้าแขน ตรงกลางค่อนไป ทางซ้าย มีเก้าอี้เท้าแขนอีกตัวหนึ่งพร้อมตะกร้าหวายใส่ของวางอยู่ข้างกัน ตรงพื้นที่ใกล้ฝั่งคนดูข้างขวาและซ้าย มี เก้าอี้ถนัดนั่งตั้งไว้ สองข้างตรงพื้นที่ใกล้ตู้ผนังขวา มีโต๊ะเล็กตั้งอยู่ บนนั้นมีกรอกรูปของ ออเดรย์ วางไว้ ในตอนกลาง คืนห้องนี้จะใช้เทียนไฟฟ้าซึ่งยึดไว้ กับโคมไฟติดผนังซึ่งอยู่ตรงเว็จผนังด้านขวาสวีตช้อยู่ข้างประตู

องก์ 1 ฉาก 1 : เปิดเรื่องมาในห้องรับแขกทุกคนในบ้านมาเจอกัน

องก์ 1 ฉาก 2 : ฉากเหมือนเดิม

องก์ 2 ฉาก 1 : ฉากเหมือนเดิม

องก์ 2 ฉาก 2 : ฉากเหมือนเดิม แต่เครื่องเรือนถูกเคลื่อนย้ายเพื่อให้สะดวกต่อการสอบปากคำ

องค์ 3 ฉาก 1 : เครื่องเรือนทุกชิ้นถูกย้ายกลับที่เดิมเหมือนตอนเริ่มเรื่อง

องค์ 3 ฉาก 2 : ฉากเหมือนเดิม

ในส่วนของเทคนิคของฉากก็จะลื่นไหลไปตาม Theme “ จาก 1 ไป ถึง 0 ” ของผู้กำกับ

1.การใช้ผ้าเป็นผนังบ้าน เปิดฉากแรกมาในบ้านยังไม่มีฉากธรรมชาติ แสงในบ้านเป็นแสงสว่างสดใสบ้านน่าอยู่แต่พอละครเริ่มดำเนินเรื่องไป เริ่มเข้าฉากหลังบ้านเริ่มไม่น่าอยู่ในบ้านเริ่มมีการฉากธรรมชาติแสงในบ้านก็จะค่อยๆ มีดลง ซึ่งจะทำให้ผ้าที่ เป็นผนังของบ้านเริ่มจางหายไปด้วย

2.เฟอร์นิเจอร์ภายในบ้านก็จะถูกเคลื่อนย้ายออกไปทีละชิ้น เพื่อให้ง่ายต่อการสอบสวนคดีของตำรวจ เฟอร์นิเจอร์ในบ้าน ก็จะเริ่มหายไปทีละชิ้น ซึ่งก็ตรงตาม Theme หลักของผู้กำกับ “ จาก 1 ไป ถึง 0 ”

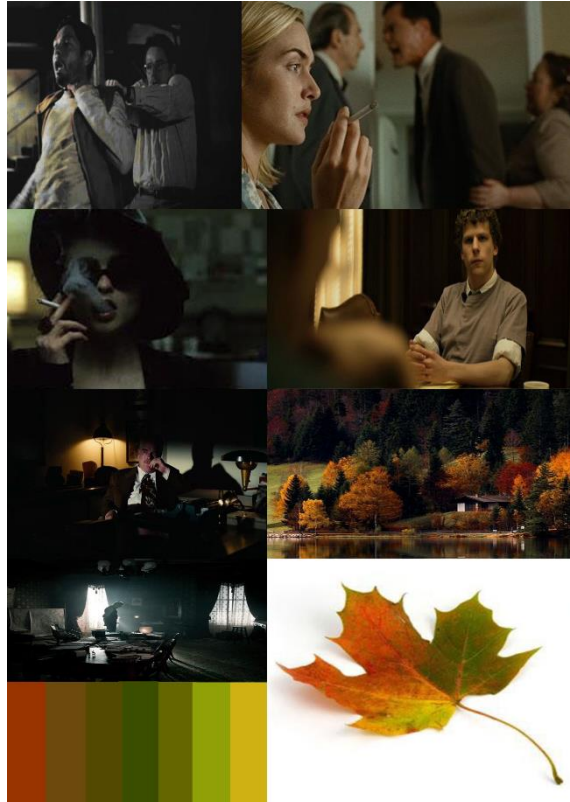
3.ภาพจบคือภาพจำของคนดู เมื่อฉากสุดท้ายเฟอร์นิเจอร์ภายในบ้านเริ่มหายไป ไฟในบ้านเริ่มมืดผนังบ้านก็จะเริ่มหายไป ด้วยเช่นกัน จะมีการ fade out ซึ่งจะเริ่มไล่ปิดไฟไปที่ละดวงๆ ตามผนังฉากของบ้าน จนมืดสนิท สุดท้ายภาพจบซึ่งทำให้เป็นภาพ จำของคนดูก็คือจะปิดไฟในบ้านหมดจนเหลือแค่ไฟแสงเทียนของแซนเดอเรียแค่ดวงเดียว

Idea concept ความสมบูรณ์ ที่ไม่สมบูรณ์

จากบทละครเวทีเรื่อง Towards Zero แผนสังหาร Theme หลักของเรื่องที่ได้จากผู้กำกับ คือ “ จาก 1 ไป ถึง 0 ” ส่วน Idea concept ที่ฝ่ายออกแบบฉากได้จากละครเรื่องนี้ คือ “ ความสมบูรณ์ ที่ไม่สมบูรณ์ ” เทคนิคในการออกแบบฉากจะยึด 2 Theme นี้เป็นหลัก ในส่วนของการออกแบบบ้านจะยึด Theme “ ความสมบูรณ์ ที่ไม่สมบูรณ์ ” เป็นหลัก บ้านจะเน้นแต่โครงสร้าง ผนัง ของบ้านจะใช้ผ้าแทนแผ่นไม้เนื่องจากการเลือกใช้ผ้าจะท าให้เล่นการแสงได้หลายรูปแบบ ในฉากตอน Flashback สามารถเล่น แสงและเงาของผ้าได้ เพราะฉากนี้จะเป็นฉากที่จะเฉลยความจริงทุกอย่างที่เนวิลได้วางแผนฉากธรรมชาติ ฉากตอนเฉลยจะมีการปีนก็ สามารถหลอกคนดูหลังฉากได้ แต่เล่นให้คนดูเห็นแค่เงาแทน และการเลือกใช้ผ้าจะสื่อให้เห็นว่าบ้านหลังนี้ดูไม่ค่อยสมบูรณ์แบบเท่าไรหรอก ผ้ามีการน าไปสรีนลายลงผ้า ในส่วนของผนังจะเน้นบัวเป็นลวดลายดอกไม้ไปไม้ตามยุควิคตอเรียนจะขยายฟอร์มลายให้ ใหญ่ขึ้นเพื่อให้บ้านดูมีความสมบูรณ์แต่ในความสมบูรณ์ก็ยังแฝงความไม่สมบูรณ์นั้นอยู่

Mood and Tone ของฝ้ายออกแบบฉาก

ในบทละครเรื่องนี้เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ร่วง จึงได้ยึดเอาใบเมเปิลมาเป็น Mood and Tone ของการออกแบบฉาก เพราะ เนื่องจากในยุควิกตอเรียนตอนปลายสีที่เด่นในตอนนั้น ได้แก่สี เทอร์ควอยส์ ม่วงแดง ส้มอ่อน เขียวบรอนซ์ เขียวมะกอก เหลือง ฟ้ามุมน และสีทอง ภายในห้อง ซึ่งที่กล่าวมาก็มีสีที่อยู่ในใบ เมเปิลเช่นกัน

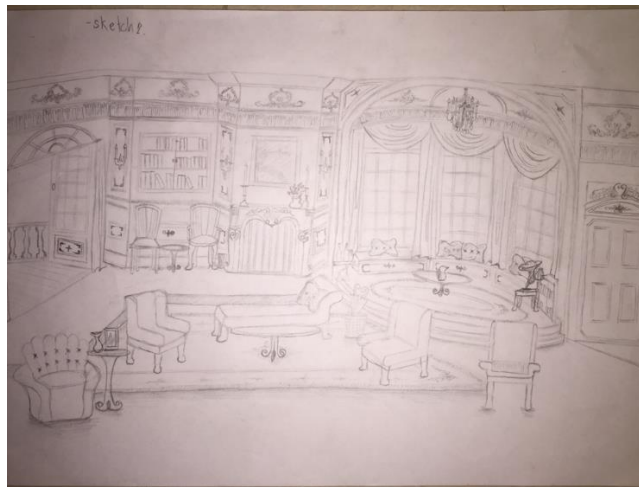

ส่งงาน Draft 1

Sketch 1

Sketch 1

Sketch 2

ข้อเสนอแนะจากครู

บ้านรกไป ไล่ตาไปหมดไม่มีโฟกัสให้คนดู

Research คฤหาสน์

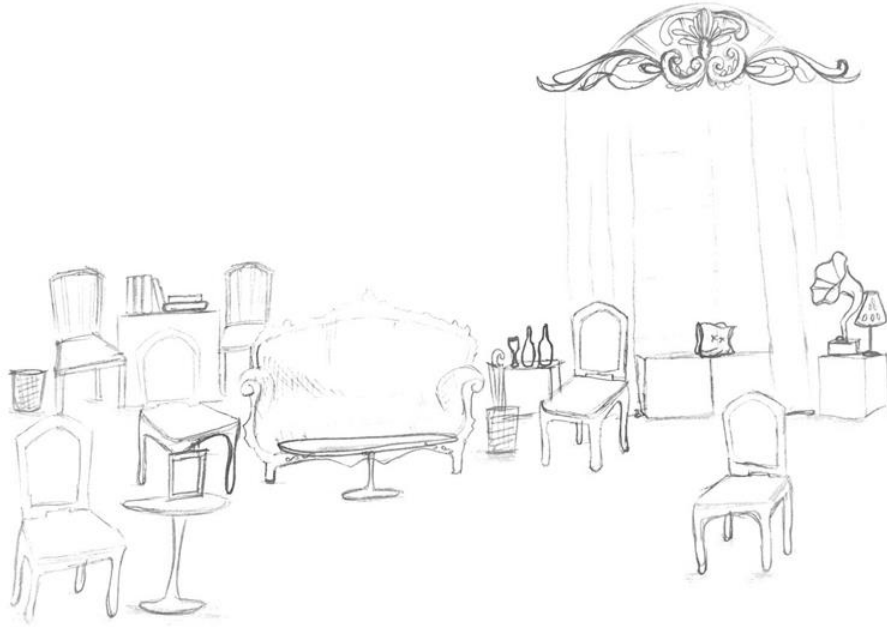
สถาปัตยกรรมภายนอก

สถาปัตยกรรมภายใน

แบบฟอร์มลายปูนปั้น

ส่งงาน Draft 2

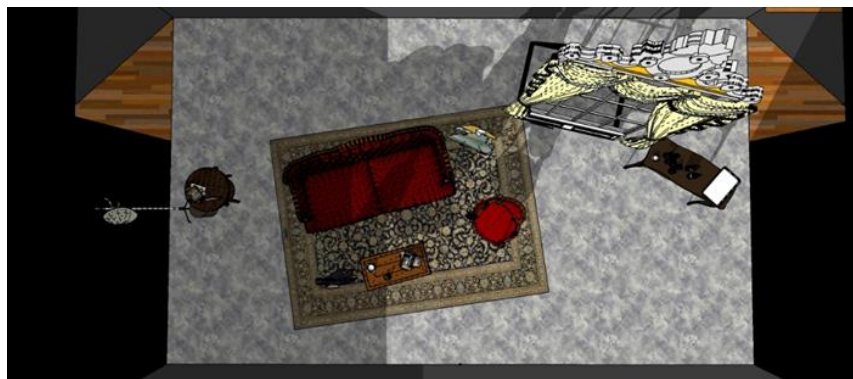

Sketch พรึ่ชืต

ข้อเสนอแนะจากครู

ควรสร้างแปลนบ้านมาให้ดูเพราะตอนนี้ทุกอย่างตั้งแบบไม่มีทิศทาง ไม่รู้ว่าผนังบ้านอยู่ยงัไง ตัดเฟอร์นิเจอร์ที่ไม่จำเป็นออกเพราะองค์ 1 ที่แสดงตอนพรึ่ชืตไม่ได้ใช้เฟอร์นิเจอร์ทุกอย่าง

แก้งานพิธีรีตอง ครั้งที่ 1

ข้อเสนอแนะจากครู

บ้านดูลึกไป ให้ขยับมาด้านหน้าอีก หน้าต่างแก้ขาทราย และเพิ่มลายปูนปั้นให้เป็นกรอบหน้าต่าง ให้ทำหน้าต่างเป็น 2 ชั้นชั้นนอกเป็นปูนปั้นชั้นด้านในเป็นราวม่าน และระยะห่างของช่องหน้าต่างยาวไปควรเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส

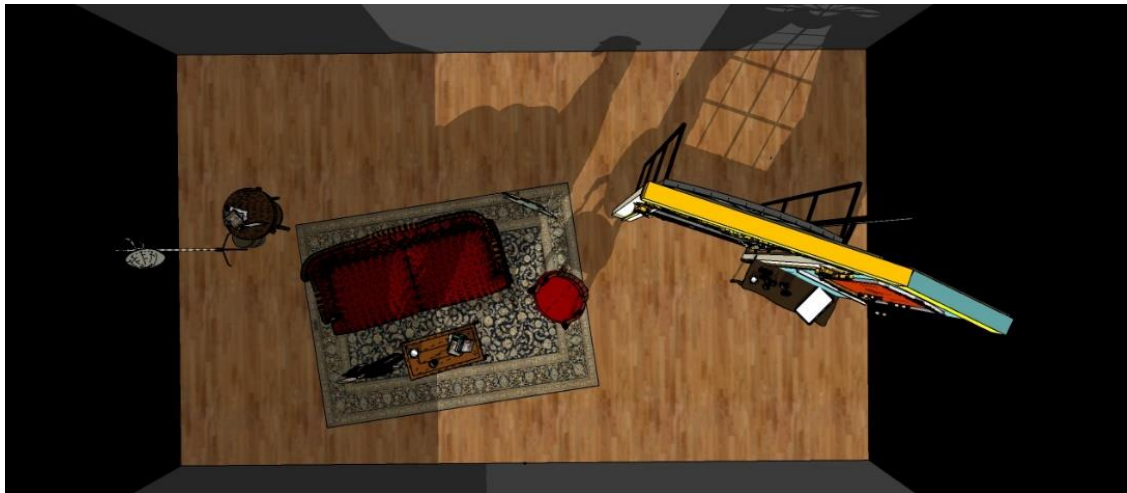
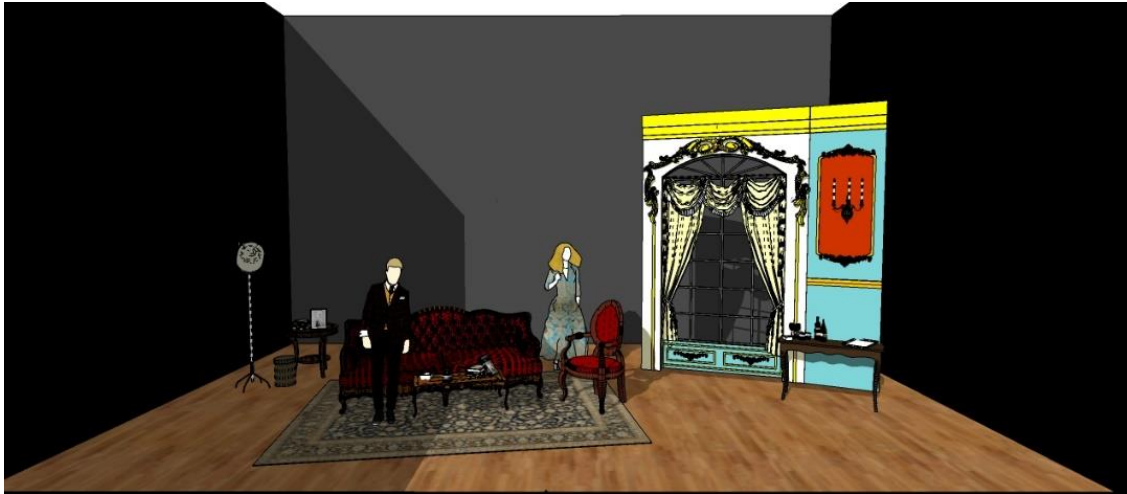
แก้งานพรีธีลิต ครั้งที่ 2

ข้อเสนอแนะจากครู

ควรเพิ่มผนังเพื่อปิดสายตาคนดูด้านข้างหน้าต่าง เพิ่มคิ้วบ้าน

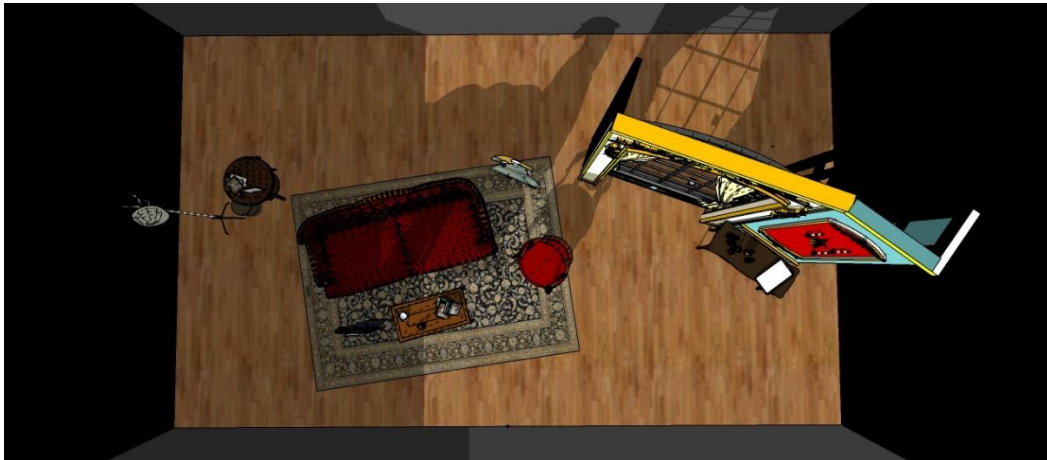
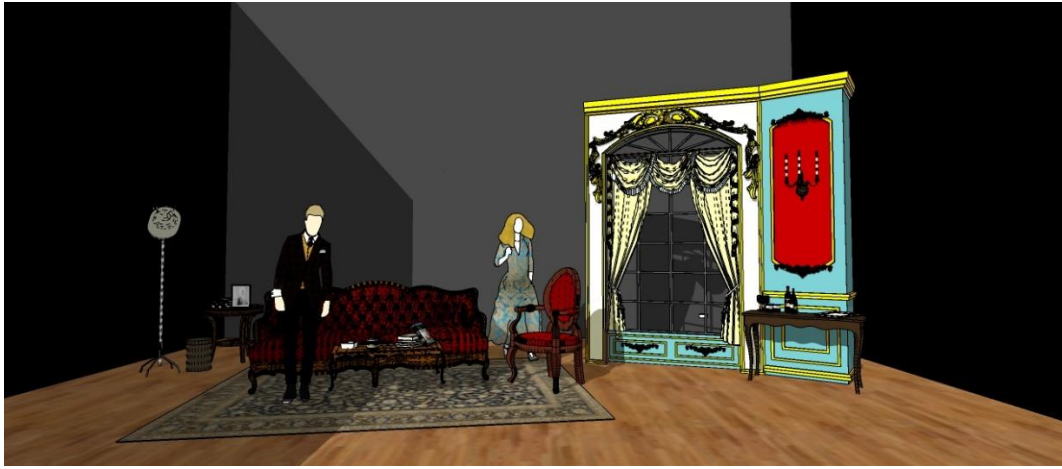
แก้งานพิธีรีตด ครั้งที่ 3

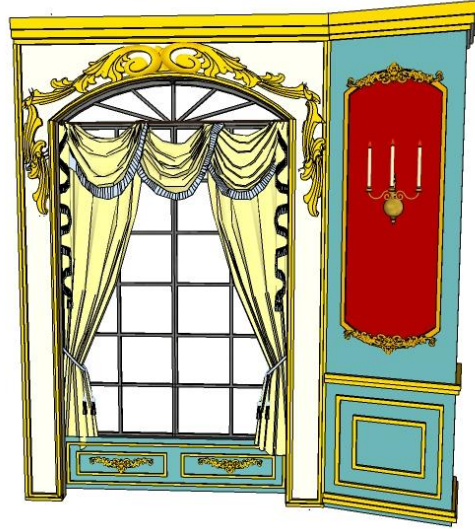
ข้อเสนอแนะจากครู

คิ้วบ้านแปลกๆ เพิ่มคิ้วไม้เส้นที่หน้าต่าง ให้ปิดผนังด้านข้างออกไปอีก 20- 30 ซม.

แก้งานพิธีสิด ครั้งที่ 4 ฉากจริงพิธีสิด

ฉากพิธีสวด

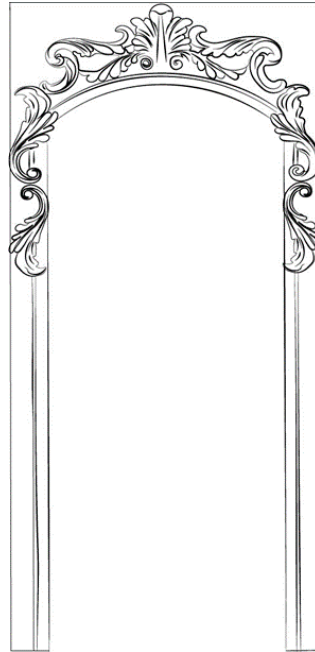
Research หน้าต่าง

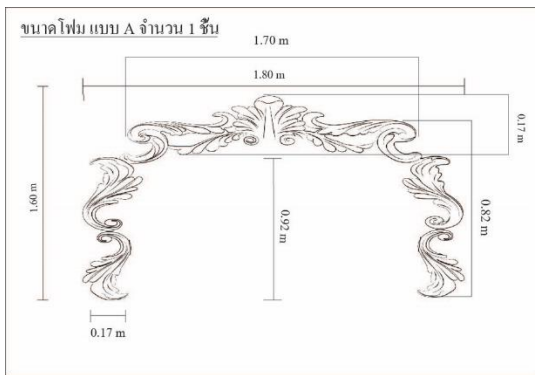
Research Furniture พระธีลิต

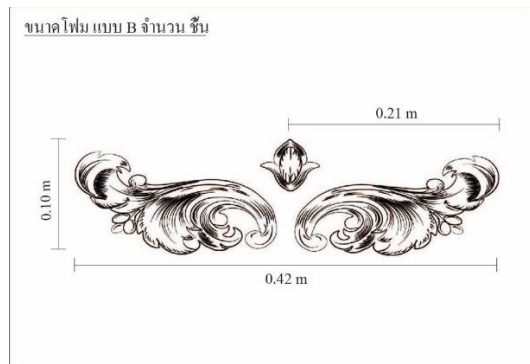
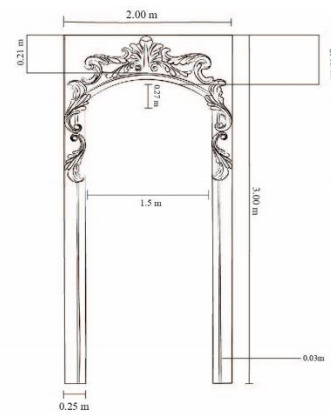
แบบลายปูนปั้น ที่สแกนลายด้วยตัวเองใน AI

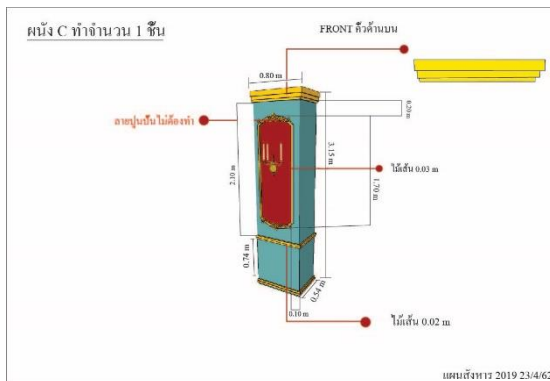
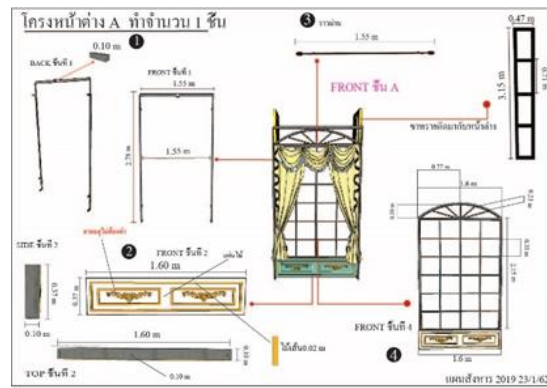
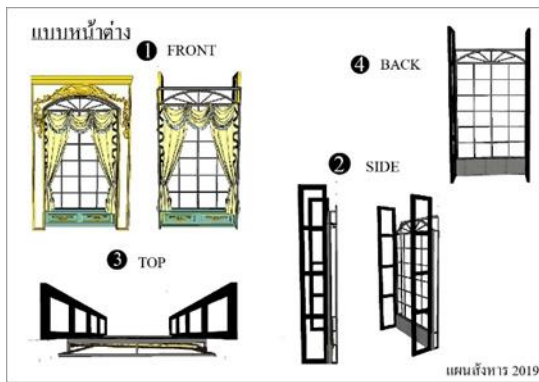
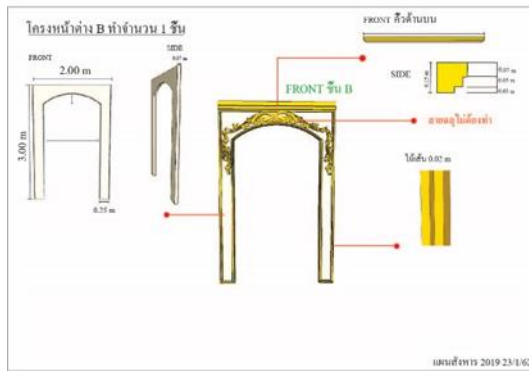
เขียนแบบสังข่าง

แบบโพน

เขียนแบบส่งช่าง

Costume design

Draft 1 21/2/2019

ในการส่งงานครั้งที่ 1 จะประกอบไปด้วย Mood&Tone , Costume Reserch , Sketch of character

1. Mood&Tone

LIGHT

MEDIUM

HARD

Mood &Tone นี้ผู้กำกับได้ให้กับฝ่ายดีไซน์ต่างๆ เพื่อนำมาต่อยอดในการดีไซน์ โดยฝ่ายออกแบบเสื้อผ้าของตัวละคร ได้นำโทนของสีนั้นมาตีความ ให้ตรงคอนเซ็ปที่ผู้กำกับต้องการ ด้วย Theme ของเรื่องนั้น จาก 1 - 0 ทำให้ได้โทนสีแบ่งออกเป็น 3 องค์ โดยไล่เฉดสีจากโทนที่อ่อนไปยังเข้มที่สุด ซึ่งสีที่ได้มานั้น ก็ได้ยึดจาก pantone 1950 ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาว

1950 pantone

ongk 1

ongk 2

ongk 3

2. Costume Reserch

ในการหาข้อมูลเสื้อผ้านั้นได้หาจากการดู character ของตัวละครผ่านการอ่านบทและการ interview ของนักแสดง ตัวละครมีดังนี้

- เนวิล เสดทรนจ์ ชายหนุ่มที่ชักนำภรรยาทั้ง2คนมาในคดีหาสน์ไม่มั่นคงในความรักจิตใจโลเล เป็นสุภาพบุรุษ เป็นนักกีฬา ตัวสูงขาใหญ่ รูปหล่อ ดุติ เพียบพร้อมทุกอย่างเป็นหลานของคุณหญิงอายุ 33ปี
- เคย์ เสดทรนจ์ ภรรยาใหม่ของเนวิล นิสัยขี้ใจร้อนเอาแต่ใจรูปร่างหน้าตาสวย ผสมสีแดงเข้ม อายุ 25 ปี
- มาร์ธา ทริฟ หญิงชรา เพื่อนของคุณหญิง อายุ 70 ปี ชอบสังเกตพฤติกรรมมนุษย์ เป็นทนาย ฉลาดหลักแหลมและมากประสบการณ์ เสียงแห้งแต่ชัดถ้อยชัดคำอเพิงเกษียณจากบริษัท ลอนดอน เพิร์มมาหลายปีแล้ว
- คุณหญิง คามิลล่า เทรชิลเลียน เจ้าของคดีหาสน์นางนวล มีรสนิยมสูงดุติเป็นราชินีกุลเต็มเปี่ยม ผมขาวทั้งหัวไม่ชอบคนที่ต่ำต้อยกว่าปากร้าย
- ออเดรย์ เสดทรนจ์ ภรรยาเก่าของเนวิล อายุ 32 ปี เป็นคนเรียบร้อย ดูสุขุมเก็บความรู้สึก อ่อนโยนและอ่อนหวาน ดูเป็นผู้ดีทุกระเบียดนิ้ว วางตัวดีมีมารยาท พุดจาไพเราะ
- ทามี่ร่า รอยด์ เพื่อนสาวของ ออเดรย์ อายุ 33 ปี นิสัยห้าวเหมือนนักกีฬา สุขุมหรือจัด ชอบอ่านนิยายฆาตกรรม สืบสวนสอบสวน พุดภาษาละตินได้ แต่งตัวดีเรียบร้อย ชอบนั่งไขว่ห้าง
- แมรี่ อัลติน คนรับใช้ของคุณหญิง เทรชิลเลียน อายุ 36 ปี เป็นคนถ่อมตัว รอบคอบ มีความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่ เข้าใจผู้อื่น ขี้วิตก ขี้กลัว ไม่มั่นใจในตัวเอง
- เท็ด ลาติเมอร์ เพื่อนชายของ เคย์ เสดทรนจ์ อายุ 26 ปี เป็นคนหน้าตาดี สุภาพบุรุษ วางตัวเรียบร้อย เป็นหนุ่มเจ้าเสน่ห์

ในการส่ง PreTesisครั้งนี้ผู้กำกับได้ยกบทละครในช่วงองก์แรกมาเล่นเท่านั้นซึ่งในองก์แรกจากประกอบไปด้วย 2 ฉาก ฉากที่1 คือช่วงเวลาเช้า ฉากที่2 จะเป็นช่วงเย็นของวันนี้ เนวิล และ เคย์ จะสวมชุดเทนนิส เข้ามาในฉากเนื่อง ทั้งสองเพิงเล่นเทนนิสเสร็จ มาร์ธา ทริฟ เพิงเดินทางมาถึงคดีหาสน์ คุณหญิงสวมชุดคลุมนอนอยู่ในคดีหาสน์

Character & Research

Cast

นาย เซน ตีทองอ่อน

Activity

Costume Resarch

sence 1

sence 2

Character

ชื่อ เนวิล สเตร็งจ์ อายุ 30 ปี น้ำหนัก 75 กก. ส่วนสูง 180 ซม.
 รูปร่าง : ชาว สูงสง่า หุ่นดีเป็นนักกีฬา
 หน้าตา : หน้าตาหล่อเหลา ในหน้าตาดูมีลูกเล่น เจ้าเสน่ห์
 อาชีพ : เป็นนักกีฬาเทนนิส เป็นนักกีฬาปิงปอง เป็นนักว่ายน้ำ
 ฐานะทางสังคม : เป็นคนมีหนามีต่าอยู่ในสังคมมีค่านับหน้าตา
 มีผู้หญิงมารุมล้อมมากมายเพราะด้วยความหล่อและความสามารถ

ละครเวที เรื่อง แผนสังหาร (Towards Zero)
 องก์ 1 ฉาก 1 ฉาก 2
 Costume Designer : นายอาจหาญ มีบุญ
 : นางสาว วนุชศรา รักเจริญ นาวิน

Costume & Research

Cast

นางสาว ปรียาการ กมลასนางกูร

Activity

Costume & Reserch

Sence 1

Sence 2

Character

ชื่อ เคย์ แสตรงค์ค์ อายุ 25 ปี
 เป็นภรรยาใหม่ของเนวิล
 - รูปร่าง สูง ชาว ใบหน้าสวย มีผมสีแดงและชอบสีแดงมีเสน่ห์กับผู้ชาย
 - ลักษณะนิสัยใจร้อน เอาแต่ใจ ชี้แจงจุดผิดพลาดจากหายบาย
 - ฐานะ ปานกลาง

ละครเวทีเรื่อง แผนสังหาร (TowardsZero)
 องก์1 ฉาก 1
 CostumeDesigner : นายอาจหาญ มีบุญ
 : นางสาววนุชศรา รักเจริญ นาวิน

Costume & Research

Cast

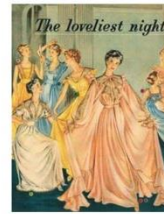
นางสาว มณีรัตน์

Activity

Costume & Research

Character

ชื่อ คามิลล่า เทรจีเลียน อายุ 75ปี

- รูปร่างหน้าตา ใบหน้ามีความเหี่ยวย่น สีมมเป็นสีขาวยังทั้งหัว ผมสั้น ผมหยักศก
- รูปร่างสมส่วน ไม่อ้วนไม่ผอมจนเกิน
- สถานะ เป็นราชินีกรชั้นสูง
- ลักษณะนิสัย เป็นคนไม่ชอบคนต่ำต้อยกว่า มักใช้คำพูดที่รุนแรงแบบผู้ดี

ละครเวทีเรื่อง แผนสังหาร (TowardsZero)
องก์1 ฉาก 1

CostumeDesigner : นายอาจหาญ มีบุญ
: นางสาวนุชศรา รักเจริญนาวิน

Costume & Research

Cast

นางสาว อารยา จันท

Activity

Costume Research

Character

ชื่อ มาร์ธา ทริฟส์

- อายุ 75 ปี
- รูปร่างหน้าตา ใบหน้ามีความเหี่ยวย่น สีมมเป็นสีขาวยังทั้งหัว ผมสั้น ผมหยักศก
- รูปร่างสมส่วน ไม่อ้วนไม่ผอมจนเกิน
- ส่วนสูง 160 เซนติเมตร น้ำหนัก 54 กิโลกรัม
- อาชีพ อดีตเคยทำอาชีพอาชีพทนาย ของบริษัท ลอนดอน เวิร์ม ปัจจุบันได้เกษียณ

ละครเวทีเรื่อง แผนสังหาร (TowardsZero)
องก์1 ฉาก 1

CostumeDesigner : นายอาจหาญ มีบุญ
: นางสาวนุชศรา รักเจริญนาวิน

Costume & Research

Cast

นางสาว น้ำผึ้ง เสนาะคำ

Activity

Costume Research

Character

ชื่อ ออเครย์ เสดรณจ์ อายุ 32 ปี
 รูปร่างหน้าตา : สูงปานกลาง มือและเท้าเรียวยาวเล็ก ผมสีทอง
 ลักษณะนิสัย : เป็นคนไม่ค่อยพูด เก็บความรู้สึกเก่ง
 จะแสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผยต่อหน้าคนที่ไว้ใจเท่านั้นเป็นคนเรียบร้อย
 ดูสุขุมเก็บความรู้สึก อ่อนโยนและอ่อนหวาน ดูเป็นผู้ดีทุกระเบียดนิ้ว
 วางตัวดีมีมารยาท พูดจาสุภาพไพเราะ

ละครเวทีเรื่อง แผนสังหาร (TowardsZero)
 องค์กรที่ 1 ฉาก 1

CostumeDesigner : นายอาจหาญ มีบุญ
 : นางสาวนุชศรา รักเจริญนาวัน

Costume & Research

Cast

นางสาว จิราวรรณ เชื้อนาฮี

Activity

Costume Research

Character

ชื่อ ทามีร่า รอยด์ อายุ:33ปี
 รูปร่างหน้าตา : ตาโต จมูกโด่ง คิ้วโก่งน้ำตาลเข้ม หน้าตาดีแต่ตู่
 น้ำตื้นเครงขริม ผิวเข้ม สูงโปร่งรูปร่างสม ส่วนไม่อ้วนไม่ผอมเกินไป หัว เหมือนนักกีฬา
 ลักษณะนิสัย : สุกดิบห้าวทึบ เพื่อนสนิทกับออเครย์ ชอบอ่านนิยายฆาตกรรม
 สืบสวนสอบสวน พูดจาขาละดินได้

ละครเวทีเรื่อง แผนสังหาร (TowardsZero)
 องค์กรที่ 1 ฉาก 1

CostumeDesigner : นายอาจหาญ มีบุญ
 : นางสาวนุชศรา รักเจริญนาวัน

Costume & Research

Cast

นางสาว สุภัทสร แก้วแจ่ม

Activity

Costume Research

Character

ชื่อ แมรี่ อัลติน อายุ 36

รูปร่างหน้าตา : เป็นคนผมสีดำ ผิวสีน้ำผึ้ง ตัวไม่สูงมากผอมบาง

อาชีพ คนรับใช้ คุณหญิงคามิลลา

ลักษณะนิสัย ถ่อมตัว รอบคอบ มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ เข้าใจผู้อื่น เห็นอกเห็นใจผู้อื่น ขี้วิตก ขี้กลัว ไม่มั่นใจในตัวเอง คิดเล็กคิดน้อย

ละครเวทีเรื่อง แผนสังหาร (TowardsZero)

องค์ที่ 1 ฉาก 1

CostumeDesigner : นายอาจหาญ มีบุญ

: นางสาวนุชศรา รักเจริญนาวิน

Costume & Research

Cast

นายการัณย์ รักกุดเวียน

Activity

Costume Research

Character

ชื่อ เท็ด ลาติเมอร์ อายุ 26

รูปร่างหน้าตา : หนุ่มเจ้าเสน่ห์หน้าตาดี สูงขาว หุ่นดี เพื่อนชายคนหนึ่งของเคย์

ละครเวทีเรื่อง แผนสังหาร (TowardsZero)

องค์ที่ 1 ฉาก 1

CostumeDesigner : นายอาจหาญ มีบุญ

: นางสาวนุชศรา รักเจริญนาวิน

3. Sketch of character

ในการส่ง ครั้งที่1 ในการออกแบบนั้น มีทั้งผ่านและไม่ผ่าน โดยชุดที่ผ่านจะเป็นของ เนวิลและ เคย์ ในส่วนที่ไม่ผ่านนั้น คือคุณหญิง ให้แก้ไขเป็นสีเขียวและออกแบบมาเพิ่ม มาร์ธา ทริฟ รูปทรงตัวชุดผ่านแต่ให้ปรับสี

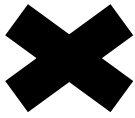
เนวิล

เคย์

คุณหญิง

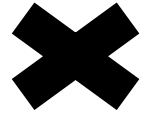
มาร์ธา ทรีฟ

Draft 2 7/3/2019

แก้ Sketch of character จากการส่งครั้งที่ 1 และส่งออกแบบชุดฉากที่สองโดยมีแค่นิวริลและเคย์
ที่เปลี่ยนชุด

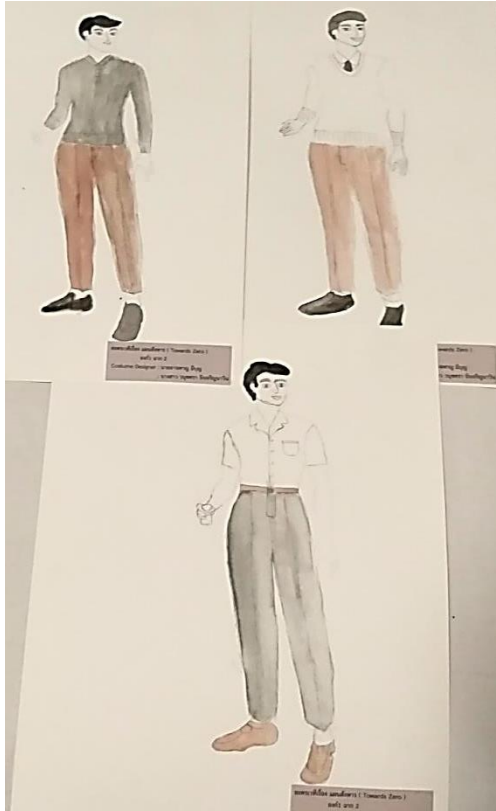
คุณหญิง

มาร์ธา ทรีฟ

เนวืล

เคยี

4.Sketch of character

ส่งครั้งที่1 ชุดออเดรย์ สเตรนจ์ แก้ไขคือรูปทรงของชุดน่าจะเป็นแบบอื่นหรือหารีเสิร์ทเพิ่มเติม และสีของชุดให้ตัดบัพให้อ่อนลงกว่านี้หน่อย

ส่งครั้งที่2 แบบที่ผ่านคือแบบชุดที่หนึ่งแต่เพิ่มลายที่กระโปรงแบบตัวอย่างรูปที่สอง

ส่งครั้งที่1 ชุด ทามิร่า รอยด์ แบบชุดที่ต้องแก้คือเปลี่ยนเอาเสื้อแบบรูปที่สามและใช้แบบกระโปรงเป็นแบบที่สอง ดั่งรูปด้านขวามือ เปลี่ยนสีของชุดให้อ่อนลง

ส่งครั้งที่2

ส่งครั้งที่1 ชุดแมรี อัลติน สิ่งที่แก้คือสีของชุดเหลืองไป ให้เปลี่ยนสีอ่อนลงหน่อยนวลๆ รูปแบบที่ผ่านคือรูปที่2

ส่งครั้งที่ 2

ส่งครั้งที่ 1 ชุด เท็ด ลาติเมอร์ รูปแบบผ่านแล้วเหลือแค่ไปเลือกสีและแบบผ้า

Lighting design

ธีมเรื่อง
“จาก 1 ไปถึง 0”

สู่

คอนเซ็ปต์ดีไซน์
“จุดเริ่มต้นไปสู่จุดเริ่มต้นของจุดจบ”
“ค่อยๆสว่างไสวจนเหลือเพียงแสงเทียนเล่มสุดท้าย”

บรรยากาศ

องค์ 1

องค์ 2

จากคอนเซ็ปต์ “จุดเริ่มต้นสู่จุดเริ่มต้นของจุดจบ”

นำมาใช้เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศของการเปลี่ยนเวลาจากรุ่งเช้าไปสู่ช่วงเย็น กล่าวคือในองค์แรกฉากที่ 1 พระอาทิตย์เริ่มขึ้น นั่นคือจุดเริ่มต้นแล้วมุ่งสู่ช่วงเวลาที่พระอาทิตย์เริ่มตกในฉากที่ 2 จากพระอาทิตย์ที่เป็นจุดเริ่มต้นนั้นจบลงที่พื้นดิน และเวลานั้นเองคือจุดเริ่มต้นของแผนสังหาร ที่จะนำไปสู่จุดจบของเรื่อง และการเปลี่ยนบรรยากาศของเรื่องมีดังนี้

องค์ 1 ฉาก 1 : 6 โมงเช้า

องค์ 1 ฉาก 2 : มื้อค่ำหลัง 1 ทุ่ม (พิธีพิธีมีการเปลี่ยนแปลงเป็นช่วงเย็น 5-6 โมง)

องค์ 2 ฉาก 1 : เช้าตรู่

องค์ 2 ฉาก 2 : สายๆ ก่อนเที่ยง

องค์ 3 ฉาก 1 : 11 โมงเช้า

องค์ 3 ฉาก 2 : กลางคืน

จากคอนเซ็ปต์ “ค่อยๆสว่างไสวจนเหลือเพียงแสงเทียนเล่มสุดท้าย”

นอกจากบรรยากาศแล้ว จะใช้คอนเซ็ปต์นี้แทนแสงทุกอย่างที่อยู่ในภายในตัวห้อง อย่างแสงจากประตูของอีกห้องหนึ่ง และแสงจากโคมไฟต่างๆ ที่จะค่อยๆเปิดไล่ไปจนห้องสว่างไสวจนจบซีนที่ต้องใช้ทรานซิสชัน บรรยากาศจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา แต่แสงภายในจะค่อยๆปิดจนเหลืออย่างสุดท้ายแล้วดับลง เหลือเพียงแสงบรรยากาศที่เปลี่ยนไป จนเริ่มซีนใหม่ก็จะเริ่มจากจุดใดจุดหนึ่งเช่นเดิม

Mood and Tone

LIGHT

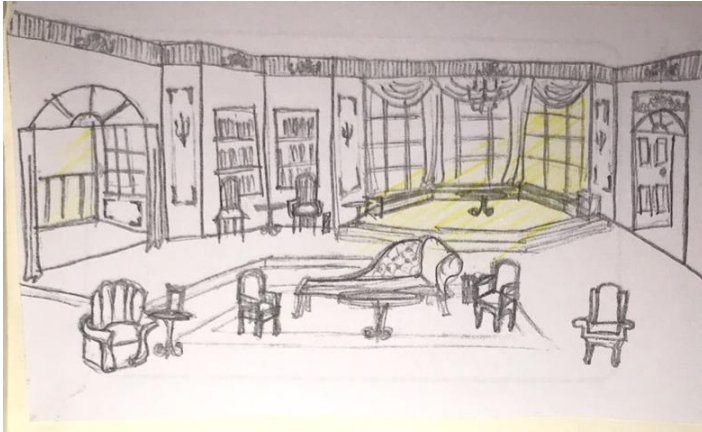
MEDIUM

HARD

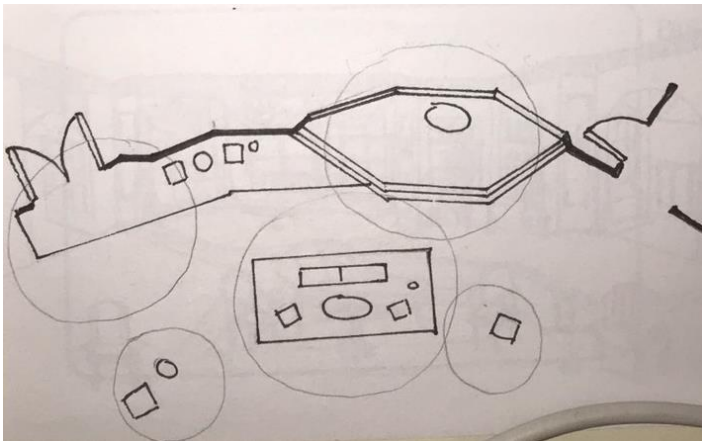
Story Board and Acting Area

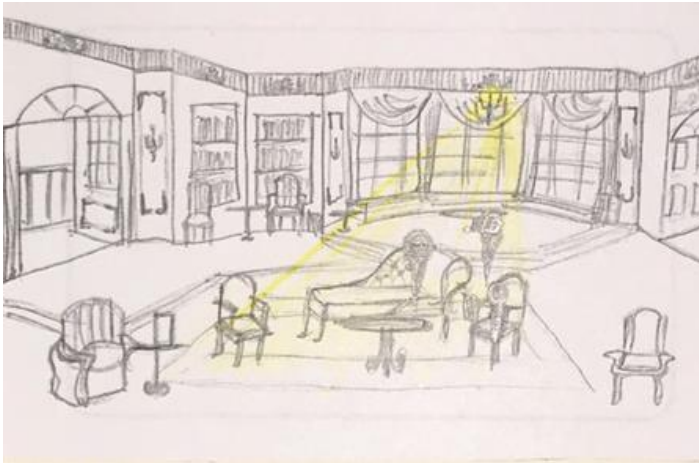
แสงบรรยากาศยามเช้า โดยใช้
แสงเลียนแบบพระอาทิตย์สาด
ผ่านหน้าต่างขนาดใหญ่ทางซ้าย
เวที

คอมไฟติเพดานค่อยๆสว่างขึ้น
ตามด้วยไฟ front ค่อยๆเข้าตอน
ทามิร่าเข้ามาในฉาก

Acting area

ทริฟส์เห็นรูปที่ถูกฉีกของออเดรย์ แล้วคุยกับออเดรย์ที่เข้ามาพอดี จนแมรีเข้ามาในฉากออเดรย์จึงเดินออกไป ทริฟส์จึงคุยกับแมรีไปเรื่อยๆ ทามิราเข้ามาในฉากพร้อมนิยาย คุยเรื่องนิยายฆาตกรรมกับป้าทริฟส์ Dialogสุดท้ายทริฟส์พูดว่า “คนที่อยู่ต่างที่ต่างกัน นิสัยต่างกัน มาบรรจบพบเจอกันในสถานที่ที่หนึ่ง ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง แล้วทุกสิ่งก็มุ่งไปสู่ช่วงเวลาสังหาร” ไฟเหลือเพียงตรงที่ตัวละครอยู่ แล้วค่อยๆดับไป

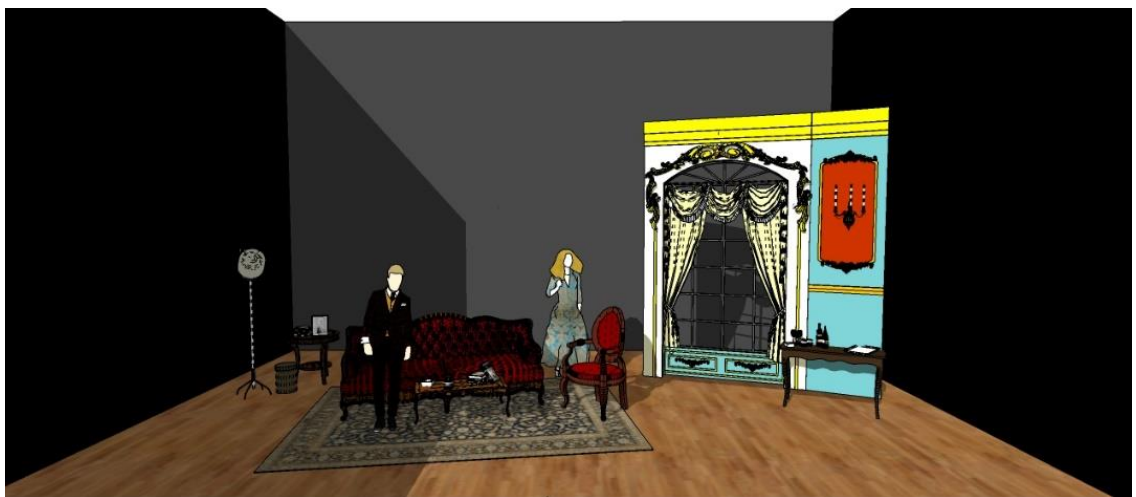
แก้ acting area และเฟอร์นิเจอร์บางจุด ครั้งที่ 1

แก้ไขเฟอร์นิเจอร์ ครั้งที่ 2

แก้ไขเฟอร์นิเจอร์ ครั้งที่ 3

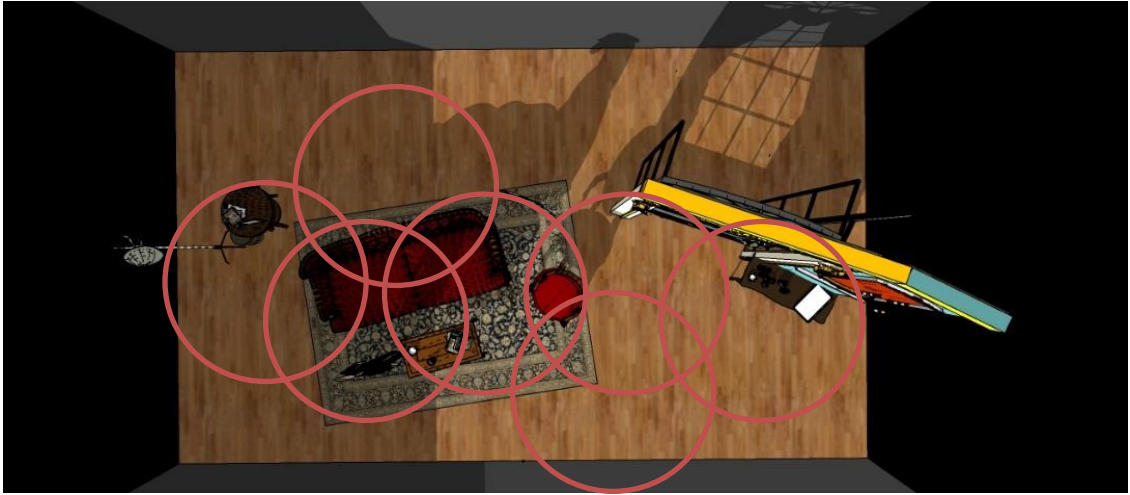

Blocking วันส่งกำกับ 100%

Acting Area

ภาคผนวก

รายชื่อนักแสดงและทีมงานทั้งหมด 19 คน

นักแสดง 11 คน

- 1.นางสาวปริยากร กมลาสนางกูร รับบท เคย์ สเตรงจ์
- 2.นายภัทรวิรินทร์ ลาวัลย์ รับบท ผู้กำกับการแบตเทิล
- 3.นางสาวอารญา จันทร รับบท มาร์ธา ทรีฟส์
- 4.นางสาวจิราวรรณ เชื้อนาฮี รับบท ทามิรา รอยด์
- 5.นางสาวสุภัทสร แก้วแจ่ม รับบท แมรี อัลดิน
- 6.นางสาวน้ำผึ้ง เสนาะคำ รับบท ออเดรย์ สเตรงจ์
- 7.นายเชณ ดีทองอ่อน รับบท เนวิล สเตรงจ์
- 8.นายกฤษนันต์ แสงเมืองเปียง รับบท สารวัตรลีซ
- 9.นายการันย์ รักกุดเวียน รับบท เท็ด ลาติเมอร์
- 10.นางสาวนัชพร มณีรัตน์ รับบท คุณหญิงเทรสลีเลียน
- 11.นายกิตติพงศ์ มหานาม รับบท เจ้าหน้าที่เบนสัน

ทีมงาน 8 คน

- 1.นางสาวอภิสร่า ยุทธโรจน์ กำกับการแสดง
- 2.นายธนวัฒน์ พุ่มมณี ออกแบบแสง
- 3.นางสาววนุชศรา รักเจริญนาวิน ออกแบบเครื่องแต่งกาย
- 4.นายอาจหาญ มีบุญ ออกแบบเครื่องแต่งกาย
- 5.นางสาวการะเกด เวชกุล ออกแบบฉาก
- 6.นางสาวสุชาวดี ชุยสี กำกับเวที
- 7.นายชาญณรงค์ แสนจักร ผู้ช่วยผู้กำกับ
- 8.นางสาวสรณ์สิริ พัฒนจันทร์ ผู้ควบคุมเสียง

ตารางการซ้อมการแสดง

January 2019

Sunday	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
30	31	1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
	casting	วางแผนงานการแคสนักแสดงสมทบ	จัดเตรียมสถานที่การ casting	casting สมทบ น้องปี1 ปี2 13.00 น.		
27	28	29	30	31	1	2
	First Reading 18.00 น. + ให้การบ้านนักแสดง	ประชุมแจกแจงตารางงานทุกหน้าที่	ทำบุญโปรดักชั่น	เก็บเงินธีสิตรอบแรก		
3	4	Notes นับถอยหลัง 108 วัน นับจากวันที่ 19 ม.ค. - 7 พ.ค. 2562 / D28 : ให้การบ้านนักแสดงเขียนเหตุการณ์ในเรื่องในมุมมองของตัวเองทุกคน				

February 2019

Sunday	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
27	28	29	30	31	1 ทำ Plot ทั้งเรื่อง	2 ดีความบทะเลคร
3 ดีความบทะเลคร	4 ดีความบทะเลคร	5 ดีความบทะเลคร ด้วยกัน นัดแค นักแสดง 18.00 น. ห้องบัลเลต์	6 ตรวจการบ้าน นักแสดง 18.00 น. ชั้น G	7 ดีความบทะเลคร	8 ส่งตารางพล็อตฟรีสิด ให้ครูช/นักแสดงส่ง ความคืบหน้า 18.00 น. ห้องบัลเลต์	9 วิเคราะห์ตัวละคร
10 วิเคราะห์ตัวละคร	11 วิเคราะห์ตัวละคร เน วิล ออเดรย์ เคย์ + นักแสดงส่งการบ้าน	12 วิเคราะห์ตัวละคร ทา มีรา แมรี เท็ด + นักแสดงส่งการบ้าน	13 วิเคราะห์ตัวละคร ทรีฟส์ แบบเตล ลีช + นักแสดงส่ง การบ้าน	14 นักแสดงส่งการบ้าน พร้อมกัน + ให้ การบ้านใหม่นักแสดง	15 ประชุมแจ้งตารางงาน ใหม่	16 นักแสดงส่ง background ตัว ละคร
17 นักแสดงส่ง background ตัว ละคร	18 นักแสดงส่งการบ้าน การข้อ 1 18.00 น ชั้น G	19 วันหยุด	20 ประชุมโปร 18.00 น. ห้องบัลเลต์หลัง กรองแก้ว/ชั้น G	21 ส่งงานดีไซน์ดราฟ 1	22 Second Read 17.00 น. ห้องบัลเลต์	23
24 ส่ง life style เพิ่มใน background ให้ คอสดุม ก่อน 00.00 น.	25 นักแสดงส่งการบ้านการ ข้อ 2 ทำ work shop 18.00 น ชั้น 2	26 กรองแก้ว	27 50% กรองแก้ว	28 นักแสดงส่งการบ้าน ข้อที่ 3, 4 13.00 น. ห้องบัลเลต์	1	2
3	4	Notes				

March 2019

Sunday	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
24	25	26	27	28	1 ถ่ายโปสเตอร์ 8.00 - 18.00 น. ห้องบัลเลต์	2
3	4 ซ้อม 18.00 น. ชั้น G	5 ซ้อม 18.00 น. ห้อง ตูปลา	6 ประชุมสงงานดีไซน์ 18.00 น.	7 สงงานดีไซน์กราฟ 2 + สงคาเรกเตอร์ พลัส 13.00 น. ห้องบัลเลต์	8 ซ้อม 9.00 - 17.00 น.	9
10 เข้าโรงละครโปรคนหญิงกรองแก้ว	11 กก	12 กก	13 100% กรองแก้ว	14 กก	15 โปรกรองแก้ว	16 โปรโหมตพริตีสิต
17 โปรโหมตพริตีสิต	18 ซ้อม 18.00 น. ชั้น G	19 ซ้อมจากคุณหญิง 18.00 น. หาที่อื่น	20 ซ้อมจากคุณหญิง 18.00 น. ชั้น2	21 ซ้อมจากคุณหญิง 10.00 น. ตูปลา	22 ซ้อมจากคุณหญิง 18.00 น. บัลเลต์	23 โปรโหมตพริตีสิต
24 โปรโหมตพริตีสิต	25 ซ้อมวางบทแล้ว 18.00 น.	26 ซ้อม 18.00 น.	27 ซ้อม 18.00 น.	28 สง Final ดีไซน์	29 ซ้อม 18.00 น.	30 โปรโหมตพริตีสิต
31 โปรโหมตพริตีสิต	1	Notes เก็บเงิน 500 วันที่ 1-7 มีนาคม				

April 2019

Sunday	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
31	1 คาดว่าง 50% 18.00 น.	2 ซ้อม 18.00 น.	3 ซ้อม 18.00 น.	4 ซ้อม 10.00 น.	5 ซ้อม 18.00 น. + ละครรุ่นปี 1	6 วันจักรี + ละครรุ่นปี 1
7 วันหยุด	8 วันหยุด	9 ซ้อม 18.00 น.	10 ซ้อม 18.00 น.	11 ซ้อม 10.00 น.	12 คาดว่าง 70% + พี เตน เวลายังไม่ แน่นอน	13 สงกรานต์
14 สงกรานต์	15 สงกรานต์	16 สงกรานต์	17 ซ้อม 18.00 น.	18 ซ้อม 10.00 น.	19 ซ้อม 18.00 น.	20 ซ้อม 10.00 น.
21 โปรโหมดพรีรีลิสต์	22 ซ้อม 18.00 น.	23 ซ้อม 18.00 น.	24 ซ้อม 18.00 น.	25 Fitting Costume	26 คาดว่าง 100%	27 Dance Showcase
28 Dance Showcase	29 Dance Showcase	30 Dance Showcase	1	2	3	4
5	6	Notes ปล.ตารางอาจมีการเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม / 1-8 ผ่อนผันทหาร				

May 2019

Sunday	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
28	29	30	1 วันแรงงาน	2 ซ้อม 10.00 น.	3 ซ้อม 10.00 น.	4 ซ้อม 10.00 น.
5 ซ้อม 10.00 น.	6 ซ้อม 10.00 น.	7 เข้าโรงละครเชิดจาก ไฟ 9.00-21.00 น.	8 prethesis เรื่องตลก 69 9.00-16.00 น.	9 prethesis แผน สังหาร 9.00-16.00 น.	10 prethesis สายฟ้า สมหวัง + เก็บโรง ละคร 9.00-16.00 น.	11 ตีความบท 9.00 - 16.40 น.
12 ตีความบท 9.00 - 16.40 น.	13 ตีความบท 9.00 - 21.00 น.	14 ตีความบท 9.00 - 21.00 น.	15 ฝึกงาน	16 ละครรุ่นปี 2	17 ละครรุ่นปี 2	18 ละครรุ่นปี 2
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	1
2	3	Notes ปล.ตารางอาจมีการเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม				

ตารางการซ้อมละครเรื่อง แผนสังหาร (แก้ไขล่าสุด)

ตารางการซ้อมเดือนมีนาคม

วันที่ 1 มี.ค. 62 เวลา 7.00 - 21.00 น. ถ่ายโปสเตอร์

7.00 - 11.00 น. นักแสดงมา 7.00 น. แต่งหน้า

ช่างแต่งหน้า พี่เต้ : เปญู เซ่ มิก

เป : ปิงปอง เหม็งจ่าย

นัต : แทน

แนน : เกะ พร้าว

10.30 - 11.00 น. รับข้าว

11.00 - 12.00 น. พักกินข้าว + ตากล้องมา + มอยสโมค

12.00 - 13.00 น. ถ่ายชุดนักศึกษา

13.00 - 14.00 น. ถ่ายชุดแดง

14.00 - 15.00 น. ชุดคอสดูม

15.00 - 15.30 น. ย้ายของไปด้านล่าง ถ่ายเรือนกระจก

15.30 - 16.00 น. เปลี่ยนเสื้อผ้า เติมหน้า

16.00 - 18.30 น. ถ่ายที่เรือนกระจก จนกว่าแสงจะหมด ทั้งชุดคอสดูมและชุดแดง

18.30 - 21.00 น. เก็บของ + ประชุม

วันที่ 2 - 19 มี.ค. 62

ซ้อมตามตารางเดิม

วันที่ 20 มี.ค. 62 เวลา 18.00 น.

ซ้อมตามปกติ

วันที่ 21 มี.ค. 62 เวลา 9.00 - 21.00 น.

9.00 - 11.00 น. ส่งงานฝ่ายดีไซน์

11.00 - 14.00 น. นักแสดงตีความ ฉาก 2 องค์กร 1 + น้องพีช

14.00 - 16.00 น. ซ้อม Blocking ฉาก 2

16.00 - 21.00 น. รันตั้งแต่ฉาก1 (เสร็จเร็วก็เลิกเร็ว)

วันที่ 22 มี.ค. 62 เวลา 9.00 - 21.00 น. (ฝ่ายดีไซน์เริ่มเข้าดูซ้อมละคร)

9.00 - 12.00 น. ซ้อม

12.00 - 13.00 น. พี่ชมาซ้อม

13.00 - 17.00 น. ซ้อมฉากพีช

18.00 - 21.00 น. รันทฐู (เสร็จเร็วเลิกเร็ว)

วันที่ 25 มี.ค. 62 เวลา 18.00 น.

ซ้อมตามปกติ พี่เยมาซ้อมละคร

วันที่ 26 มี.ค. 62 Day off

วันที่ 27 มี.ค. 62 Day off

วันที่ 28 มี.ค. 62 เวลา 9.00 - 21.00 น.

9.00 - 14.00 น. ซ้อมแบบมี sound

15.00 ครูคิงขอเข้าดู

19.00 พี่เยมาซ้อมละคร

วันที่ 31 มี.ค. 62 เวลา 17.00 - 21.00 น.

ซ้อมตามปกติ

ตารางการซ้อมเดือนเมษายน

วันที่ 1 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.

18.00 - 21.00 น. ส่งความคืบหน้า 50%

วันที่ 2 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.

ซ้อมตามปกติ

วันที่ 3 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.

ซ้อมตามปกติ

วันที่ 4 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.

ซ้อมตามปกติ

วันที่ 5 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.

ซ้อมตามปกติ

วันที่ 6 เม.ย. 62 Day off

วันที่ 7 เม.ย. 62 Day off

วันที่ 8 เม.ย. 62 Day off

วันที่ 9 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.

ส่งความคืบหน้าครูคิง หลังวิชาเต้น

วันที่ 10 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.

ซ้อมตามปกติ

วันที่ 11 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.

ซ้อมตามปกติ

วันที่ 12 เม.ย. 62 เวลา 9.00 - 18.00 น.
9.00 - 12.00 น. ซ้อม
13.00 - 18.00 น. ส่งความคืบหน้าพีเด้น

วันที่ 13 เม.ย. 62 Day off

วันที่ 14 เม.ย. 62 Day off

วันที่ 15 เม.ย. 62 Day off

วันที่ 16 เม.ย. 62 Day off

วันที่ 17 เม.ย. 62 Day off

วันที่ 18 เม.ย. 62 Day off

วันที่ 19 เม.ย. 62 เวลา 17.30 - 21.00 น.
ซ้อมตามปกติ

วันที่ 22 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.
ซ้อมตามปกติ

วันที่ 23 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.
ซ้อมตามปกติ

วันที่ 24 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.
ซ้อมตามปกติ

วันที่ 25 เม.ย. 62 เวลา 18.00 - 21.00 น.
ซ้อมตามปกติ

วันที่ 26 เม.ย. 62 เวลา 14.00 - 21.00 น.
14.00 - 18.00 น. ซ้อม
18.00 - 21.00 น. ส่งความคืบหน้า 70% ครูคิง ครูชู พีเด้น

วันที่ 30 เม.ย. 62 เวลา 17.00 - 21.00 น.
17.00 - 21.00 น. แก้ blocking (นักแสดงไปทำการบ้านที่ครูชูสั่งมา)

ตารางการซ้อมเดือนพฤษภาคม

วันที่ 1 พ.ค. 62 Day off

วันที่ 2 พ.ค. 62 เวลา 17.00 - 21.00 น.

Work shop

วันที่ 3 พ.ค. 62 เวลา 17.00 - 21.00 น.

Work shop

วันที่ 4 พ.ค. 62 Day off

วันที่ 5 พ.ค. 62 Day off

วันที่ 6 พ.ค. 62 Day off (วันที่หยุดให้นักแสดงทุกคนทำการบ้าน)

วันที่ 7 พ.ค. 62 เวลา 9.00 - 21.00 น.

9.00 - 11.00 น. นักแสดงทุกคนต้องมาช่วยขนเฟอร์นิเจอร์

11.00 - 12.00 น. ทำฉาก

12.00 - 14.00 น. ซ้อม

14.00 - 16.00 น. พี่เยมาซ้อมละคร

16.00 - 18.00 น. ส่งความคืบหน้าครูเอ

วันที่ 8 พ.ค. 62 เวลา 9.00 - 24.00 น.

9.00 - 13.00 น. ซ้อม

14.00 - 21.00 น. ทำฉาก ชั้น G

21.00 - 24.00 น. เข้าโรงละครทำฉาก

วันที่ 9 พ.ค. 62 เวลา 7.00 - 16.00 น.

7.00 - 9.00 น. นักแสดงแต่งหน้าทำผม

10.00 - 10.30 น. พักเที่ยง

10.30 - 11.00 น. นักแสดงเข้าโรงละครทำสมาธิ

11.00 - 11.20 น. ไหว้โรงละคร

11.20 - 12.30 น. รันเทคนิค

12.30 - 13.00 น. คนดูเข้าโรงละคร

13.00 - 15.00 น. เริ่มแสดงละคร และครูให้คำแนะนำ

15.00 - 16.00 น. เก็บฉาก ออกจากโรงละคร

บทละครที่ได้รับการแก้ไขล่าสุด

แผนลี้ภัย

แปลโดย
ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์

จาก
Toward Zero

ของ
Agatha Christie

รายนามตัวละคร

ตามลำดับการปรากฏตัว

- 1. ทามิรา รอยด์** สาวเงียบขรึมผู้ชอบอ่านนิยายฆาตกรรม เห็นอกเห็นใจผู้อื่น เป็นหญิงผิวเข้ม ้วยกลางคน ดูหน้าตาดีดูห้าวๆอย่างนักกีฬา สบบุหรือจัด
- 2. เคย์ สแตรงจ์** ภรรยาใหม่ของเนวิล เอาแต่ใจ อารมณ์ร้อน รูปร่างหน้าตาสวยดูดี ผมสีแดงเข้ม อายุราวๆ 25 ปี
- 3. แมรี่ อัลตัน** สาวใช้ของคุณหญิงเทรลลีเลียน เป็นคนไม่มั่นใจในตัวเอง เป็นผู้หญิงพมด้า อายุราว 36 คู่มือความสุขและวางตัวเรียบร้อย แต่ก็ทำงานเก่งพอตัว
- 4. มาร์ธา ทรีฟส์** หญิงสูงวัยเพื่อนของคุณหญิง อายุราว 70 ชอบสังเกตพฤติกรรมคน เป็นทนายหญิงชรา ผู้ฉลาด หลากแหลมและมากประสบการณ์ เสียงแห่งผากแต่ซัดถ้อย เกษียณจากบริษัท ลอนดอน เพิร์ม มาหลายปีแล้ว
- 5. คุณหญิงเทรลลีเลียน** เจ้าของคฤหาสน์นางนวล มีรสนิยมชั้นสูง ผมเป็นสีขาวยาว หวีเป็นราชินีกุลเต็มเปี่ยม อายุราว 70
- 6. เนวิล สแตรงจ์** ชายหนุ่มผู้ชักนำภรรยาทั้งสองมาที่คฤหาสน์ จิตใจโลเล ไม่มั่นคงในความรัก เป็นสุภาพบุรุษ เล่นกีฬาเก่ง ถ่อมตัว ดูดี มีความเพียบพร้อมทุกอย่าง หน้าตาหล่อเหลา ตัวสูงใหญ่ อายุ 33 ปี เป็นนักกีฬาเหรียญทอง นักเทนนิส วัยน้ำ ดีกอล์ฟ ปีนเขาเอเวอเรสต์สำเร็จ
- 7. ออเดรย์ สแตรงจ์** ภรรยาเก่าของเนวิล เป็นผู้หญิงเรียบร้อยอ่อนโยน แต่ซิมเศร้า ผมบลอนด์ ผิวขาวใส ดูราวกับ เทพธิดาอายุราวๆ 30 ปี
- 8. เท็ด ลาติเมอร์** หนุ่มเจ้าเสน่ห์ เพื่อนชาย คนหนึ่งของเคย์ เป็นคนผิวเข้มที่หน้าตาดีมาก อายุราวๆ 26 ปี สิ่งเดียวที่เขาทำไม่ได้คือ การว่ายน้ำ
- 9. ผู้กำกับการ แบตเทิล** เจ้าพนักงานแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมนครบาล จากสก๊อตแลนด์ ยาร์ด เป็นชายร่างใหญ่ อายุราวๆ 55 ปี ชอบแต่งตัวเรียบร้อย หน้าคมเข้มดูดี แต่ดูฉลาดปราดเปรื่อง
- 10. สารวัตร ลีซ** หลานชายของแบตเทิล เป็นคนดูอ่อนเยาว์แม้อายุราว 38 ถึง 40 ปี ผอมและผิวคล้ำ พูดติด สำเนียงบ้านนอก (สำเนียงทางใต้) ซัดเจน
- 11. จนท. เบนสัน** เจ้าหน้าที่ตำรวจ อายุไม่เยอะ ผิวขาว ผมบลอนด์ และเป็นคนขรึมๆ

ฉากและลำดับเวลา

การกระทำทั้งหมดในละครเรื่องนี้เกิดขึ้นในห้องรับแขกของ คฤหาสน์นางนวล บ้านของคุณหญิง เทรลลีเลียน ที่ ซัลท์ครีก, คอร์นวอลล์ ในยุคปัจจุบันที่เขียน (1954)

องก์ 1 : ฉาก 1 – ยามเช้า เดือนพฤศจิกายน

ฉาก 2 – หลังมือค้ำ, ผ่านไป 4 วัน

องก์ 2 : ฉาก 1– เช้าตรู่วันถัดมา

ฉาก 2 – ผ่านไป 2 ชั่วโมง

องก์ 3 : ฉาก 1– เช้าวันรุ่งขึ้น

ฉาก 2 – คำวันเดียวกัน

จากผู้แปล:

- ภาษาที่ใช้ในเรื่องมีการใช้ศัพท์ยาก และระดับภาษาที่โบราณ จึงจะพยายามคงไว้ตามต้นฉบับ ยกเว้นเวลาที่ตัวละครอายุน้อย (เนวิล เคย์ ออเดรย์ เท็ด) สนทนากันเอง อาจทำให้รู้สึกมีความล่อแหลม เป็นภาษาวรรณกรรมมากกว่าภาษาพูดยุคปัจจุบัน
- สรรพนามที่ใช้ เลือกให้เหมาะสมกับฐานะและระดับชั้นทางสังคม รวมถึงอารมณ์ในแต่ละขณะ ดังนั้นจึงอาจไม่ได้เหมือนกันตลอดทั้งเรื่อง
- ป้าทรีฟส์ ใช้ภาษาระดับสูงมาก และเป็นทางการอย่างยิ่ง ผู้แปลพยายามคงไว้เช่นนั้น หากผู้กำกับจะปรับเปลี่ยนก็สุดแท้แต่ดุลยพินิจ

องก์ 1

ฉาก 1

ฉาก: ห้องรับแขกในคฤหาสน์นางนวล บ้านของ **คุณหญิงเทรลลีเลียน** ที่เขต ซัลท์ครีก จังหวัดคอร์นวอลล์ ขณะนี้เป็นเช้าวันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายน ห้องนี้เป็นห้องขนาดใหญ่และงดงามมาก มองปราดเดียวก็สัมผัสได้ว่าเจ้าของจะต้องเป็นคนที่มั่งคั่งรสนิยมชั้นสูงเป็นพิเศษ จนสามารถผสมผสานความวิจิตรอลังการ และความอบอุ่นสบายๆเข้าด้วยกันได้อย่างลงตัว ผนังทาสีขาวมือ ของเวที เป็นวงโค้งลึก มีประตูกกระจกสูงอยู่สามารถมองออกไปเห็นสนามเทนนิส และสวนนอกบ้านได้ ตรงเจ็บบี้ มีตู้หนังสือแบบมีฝาปิด และเก้าอี้ไม้สลักไว้สำหรับนั่งอ่าน พร้อมโต๊ะกลมเล็ก และเก้าอี้พนักตรง ทางซ้ายของตู้หนังสือมีตะกร้าหวายไว้ใส่ขยะ

ทาง ซ้ายมือ ของเวทีมีหน้าต่างติดผนังสามด้านขนาดใหญ่ พร้อมทั้งนั่งติดหน้าต่างแบบประกบกันมาเสร็จสรรพ เผยให้เห็นทัศนียภาพของอ่าวอีสเตอร์เฮด อันมีโรงแรมขนาดมหึมาปลูกไว้บนหน้าผาฝั่งตรงกันข้าม ชุดหน้าต่างและที่นั่งนี้ถูกสร้างยกเหนือจากพื้น และสูงกว่าบริเวณอื่นๆบนเวทีทั้งหมด บนยกพื้น มีชั้นวางถาดซึ่งมีเครื่องดื่มและแก้วมากมาย มีโต๊ะกาแฟอยู่กลางยกพื้นนี้ พร้อมชั้นหนังสือเตี้ยๆ และโคมไฟแบบตั้งโต๊ะ อยู่ทางซ้ายของหน้าต่าง และยังมีโต๊ะอีกตัวอยู่ทางด้านขวาด้วย บนที่นั่งติดหน้าต่างตรงสุดปลายฝั่งซ้าย มีเครื่องเล่นแผ่นเสียง พร้อมกับแผ่นเสียงมากมายวางอยู่ใกล้กัน ถัดไปจากยกพื้นเป็นประตูซึ่งเปิดไปสู่ห้องอื่นๆในบ้าน

ตรงกลางค่อนไปทางขวา มีโซฟายาวแบบพนักเสียงและมีเท้าแขนข้างเดียวพร้อมเก้าอี้เท้าแขน ตรงกลางค่อนไปทางซ้าย มีเก้าอี้เท้าแขนอีกตัวหนึ่ง พร้อมตะกร้าหวายใส่ของวางอยู่ข้างกัน ตรงพื้นที่ใกล้คนดูฝั่งขวาและซ้าย มีเก้าอี้νωมตั้งไว้สองข้าง ตรงพื้นที่ใกล้คนดูฝั่งขวา มีโต๊ะเล็กตั้งอยู่ บนนั้นมีกรอบรูปของ **ออสเตรีย** วางไว้

ในตอนกลางคืน ห้องนี้จะใช้เทียนไฟฟ้าซึ่งยึดไว้กับโคมไฟติดผนัง ซึ่งอยู่ตรงเจ็บบี้ผนังด้านขวา สวิตช์อยู่ข้างประตู

เมื่อม่านเปิด ห้องจะยังคงว่างเปล่าอยู่ ผู้ชมจะเห็นที่ปิดพรมวางทิ้งไว้พิงเก้าอี้νωมฝั่งซ้าย ดูไม่เข้ากับห้องห้องนี้เสียเลย ไม่นาน **ทามิรา รอยด์** เดินเข้ามาผ่านประตูกระจกในทันที หลอนเป็นหญิงผิวเข้ม วัยกลางคน ดูหน้าตาดีแม้จะดูห้าวๆอย่างนักกีฬาไปบ้าง หลอนถือกระเป๋าเดินทางมาพร้อมถุงใส่ไม้กอล์ฟ ในทันทีที่หลอนเดินเข้ามาถึงโซฟา เสียงกระแทกประตูปิดก็ดังกึกก้องมาจากนอกฉากทางฝั่งซ้าย ราวกับใครสักคนรีบร้อนออกจากห้องของตนมากจนเกินไป **ทามิรา** ชะงักไป รีบเดินไปที่หน้าต่างวางสัมภาระลงด้านซ้าย เปิดประจกบานกลาง จากนั้นก็หยิบบุหรีขึ้นจุดสูบ

เคย์ สแตรงจ์ ฝ่าเข้ามาจากฝั่งขวา หลอนสวมชุดเทนนิส ถือผ้าขนหนูมาด้วยผืนหนึ่ง ดูเหมือนจะไม่พอใจอะไรบางอย่าง หลอนเข้ามาในห้องโดยไม่เห็น **ทามิรา** หลอนปาผ้าขนหนูลงโซฟา จากนั้นก็ตรงไปที่โต๊ะฝั่งขวาใกล้คนดู จะหยิบบุหรีออกจากกล่องซึ่งวางอยู่บนโต๊ะนั้น ในขณะที่มือเอื้อมหยิบ สายตาก็หันไปเห็นภาพของ **ออสเตรีย** หลอนจึงเลิกสนใจบุหรีเสีย แล้วหยิบกรอบรูปแทน หลอนนกระซากรูปออกจากกรอบ แล้วฉีกมันเป็นสอง! แล้วโยนทิ้งไปในตะกร้าขยะอย่างโกรธแค้น **ทามิรา** หันมองขวับ **เคย์** จึงชะงักไปครู่ มองไปรอบห้องแล้วสังเกตเห็น **ทามิรา** เข้า หลอนมองอีกฝ่ายราวกับเด็กที่ถูกจับได้ว่าทำผิด พุดอะไรไม่ออกอยู่พักหนึ่ง

เคย์ เธอเป็นใครนะ

ทามิรา (ขยับไปทางขวาของยกพื้น) ฉันเพิ่งจะเดินมาจากป้ายรถเมล์ คือฉัน...

เคย์ (แทรก) ฉันรู้ว่าเธอเป็นใคร เธอคือคนจากมลายูใช่ไหม?

ทามิรา (หัววนๆ) ใช่ ฉันเพิ่งมาจากมลายู

เคย์ (ตรงไปที่โต๊ะกาแฟตรงกลาง) ฉันแค่... แค่เข้ามาหยิบบุหรีนะ (กลับไปหยิบบุหรีจากโต๊ะกลาง เดินผ่านประตูกระจกแล้วหันกลับมา) ช่างแหม่ง ฉันจะต้องแก้ตัวกับเธอทำไม ฉันไม่สนใจอยู่ดี ว่าเธอจะคิดยังไงกับฉัน (รีบออกไปทางขวา ทามิรามองหลอนอย่างครุ่นคิด)

แมรี่ อัลติน เข้ามาจากทางซ้าย หล่อนเป็นผู้หญิงผมดำ อายุราว 36 ดูมีความสุข และวางตัวเรื่อยๆ แต่ก็ทำงานเก่งพอตัว อย่างไรก็ตามมีบางอย่างที่ดู แปลก เกี่ยวกับท่าทีสงบเสถียรเฉยๆของหล่อน **ทามิรา** หันมองแมรี่ทันที

แมรี่ (ขยับไปทางซ้ายค่อนกลาง) คุณทามิราหรือคะ? (**ทามิรา** เข้ามาอยู่ทางขวาของแมรี่ เซกแฮนด์กับหล่อน) คุณหญิงเทอร์สลิเลียนยังไม่ลงมาเลยคะ ดิฉัน แมรี่ อัลติน คนรับใช้ของคุณหญิงคะ

ทามิรา คนรับใช้?

แมรี่ จริงๆควรเรียกดิฉันว่าเลขานุการินีใช่ไหมล่ะคะ? แต่ดิฉันจดเขวเลขไม่เป็น แล้วความสามารถที่ทำได้ดีที่สุดก็แค่พวกงานบ้าน เรียก คนรับใช้ น่าจะเหมาะที่สุดแล้วล่ะ

ทามิรา ฉันทูเรื่องเธอหมดแล้ว คุณหญิงเทอร์สลิเลียนเขียนจดหมายมาเล่าให้ฟังตอนช่วงคริสต์มาส ท่านเล่าว่าเธอช่วยเหลือดูแลท่านดีมากเลยนะ

แมรี่ ดิฉันรักท่านคะ อยู่ด้วยแล้วมีชีวิตชีวาดี

ทามิรา (เดินไปทางซ้ายของโซฟา) น้อยไปสิ (หันไปหาแมรี่) ไซ้ขอท่านเป็นอย่างไรบ้างแล้วจะตอนนี้?

แมรี่ ก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ค่อยได้เลย ดิฉันละสงสาร

ทามิรา เสียใจด้วยนะ

แมรี่ (เดินไปที่ยกพื้น) รับเครื่องดื่มเป็นอะไรดีคะ?

ทามิรา ไม่เป็นไรจะ ขอบใจ (เดินไปทางสุดปลายข้างขวาของยกพื้น มองออกไปนอกหน้าต่าง) ตายละ โรงแรมใหญ่โตอลังการอะไรปานนั้น?

แมรี่ โรงแรมใหม่คะ ชื่อ อีสต์เฮด เบย์ โฮเทล เพิ่งสร้างเสร็จไปเมื่อปีที่แล้วนี่เองนะคะ... ดูน่ากลัวออกคะ (หล่อนรีบปิดหน้าต่างที่**ทามิรา**เปิดไว้ก่อนหน้า) คุณหญิงไม่ชอบให้ใครเปิดหน้าต่างเลย ท่านกลัวว่าใครจะผลัดตกลงไป... นั้นแหละคะ โรงแรมนั้นน่ากลัวจะตาย (เดินข้ามฝั่งไปที่โซฟา หยิบผ้าขนหนูที่ **เคย์** ทิ้งไว้ ขึ้นมาใช้ปิดพวกหมอนอิง) ดิฉันคิดว่าเวลาคุณมาเยี่ยมที่นี้ตอนเด็กๆ คงยังไม่มีอะไรที่ฝั่งตรงข้ามเลยสินะคะ เว้นแต่พวกหมู่บ้านชาวประมง (วรรณ) คุณเคยมาที่นี้เวลาปิดเทอมใช่ไหมคะ? (หล่อนพับผ้าขนหนู แล้ววางพักไว้ที่ปลายโซฟา)

ทามิรา จะ แล้วคุณท่าน มอร์ทิเมอร์ ก็ชอบพาฉันไปล่องเรือ แกชอบล่องเรือมากจนครั้งทีเดียว

แมรี่ ไซ้... แล้วท่านก็จมน้ำตายที่นั่น...

ทามิรา แล้วคุณหญิงก็เห็นเหตุการณ์นั้นด้วย สงสัยเหลือเกินว่าท่านนอนอยู่ที่นี้มาจนตอนนี้ได้อย่างไร

แมรี่ ท่านคงอยากอยู่กับความทรงจำต่างๆของคุณท่านละมังคะ แต่ท่านไม่ยอมให้ที่ศฤงคารนี้มีเรืออีกแม้แต่ลำเดียว แม้แต่เรือส่วนตัวของเรา ท่านก็สั่งทำลายหมด

ทามิรา แล้วถ้าฉันจะล่องเรือ หรือพายเรือไปไหนบ้าง ก็ต้องไปขึ้นที่ท่าอย่างเดียวเลยหรือจ๊ะ?

แมรี่ (ตรงไปที่ถาดวางแก้ว) ไม่เช่นนั้นก็ข้ามไปฝั่ง อีสต์เฮดคะ เดียวนี้หาเรือได้แค่นั้นแล้ว

ทามิรา (ไปที่โซฟา) ฉันทุเลียดการเปลี่ยนแปลง เกลียดมาตลอดเลย (อย่างตั้งใจ) ขอถามได้ไหมจ๊ะ ว่ามีใครคนอื่นอยู่ที่นี้อีกบ้างไหม?

แมรี่ มีคุณป้าทริฟส์ คุณรู้จักแกไหมคะ? (**ทามิรา** พยักหน้า) แล้วก็พวกสแตรงจันนะคะ

ทามิรา (เข้าไปทางซ้ายของหล่อน) พวกสแตร์จ? หมายถึง ออเดรย์ สแตร์จ ภรรยาคนแรกของเนวิลมาที่นี้ด้วยหรือ?

แมรี่ ออเดรย์มาที่นี้ค่ะ ใช่ แต่... เนวิลก็พาภรรยาใหม่เข้ามาด้วย เช่นกันค่ะ

ทามิรา ไม่แปลกไปหน่อยหรือ?

แมรี่ คุณหญิงเทรสลีย์นั้นก็คิดว่ามันแปลกจริงๆค่ะ

ทามิรา อีต้อต้นาคูเลย... เอ๊ะ?

ในทันใด **มาร์ธา ทริฟล์** ก็เข้ามาทางประตูกระจกด้านขวา ยกหมวกปีกกว้างอย่างคนปานามา ขึ้นมาพัดตัวเอง หล่อนเป็นทนายหญิงชรา ผู้ฉลาดหลักแหลม และมากประสบการณ์ หล่อนเกษียณจากบริษัท ลอนดอน เวิร์ม มาหลายปีแล้ว บัดนี้ เป็นเพียงผู้ชอบสังเกตพฤติกรรมมนุษย์เท่านั้น เสียงของหล่อนแห้งผาก แต่ชัดถ้อย

ทริฟล์ (ในขณะที่เข้ามา) แดดแรงทีเดียวล่ะตรงนอกชานนั้น (เห็น **ทามิรา**) ตายจริงแม่หนูทามิรา ไม่ได้เจอกันหลายปี ดีใจจังเลย (หยุดยืนอยู่ข้างโซฟา)

ทามิรา (เข้าไปหา**ทริฟล์**) ดีใจที่ได้กลับมาเจอป่าค่ะ (ทั้งสองกอดกัน)

แมรี่ (เข้าไปหากระเป๋าดูเส้นทางของ**ทามิรา**) คุณคะ ให้ดิฉันยกสัมภาระขึ้นไปเก็บให้ไหมคะ?

ทามิรา (รับเข้าไปหา**แมรี่**) ไม่เป็นไรเลยจ๊ะ (หยิบกระเป๋า และถุงกอล์ฟ)

(**แมรี่**นำทาง**ทามิรา**ออกไปประตูทางฝั่งซ้าย แต่แล้วก็เห็นที่ปิดปรวมวางไว้ จึงเข้าไปเก็บ)

แมรี่ เอาจริงรี แบร์เรตต์! พวกแม่บ้านพวกนี้แหละที่โหดจริงๆ ถ้าคุณหญิงเห็นของทิ้งเกะกะไม่เป็นระเบียบแบบนี้ท่านจะต้องโกรธมากแน่ๆ

ทามิรา ตาม**แมรี่**ไปที่ประตู ระหว่างทางมอง**ทริฟล์** ซึ่งยืมกลับมาให้จากนั้นทั้งคู่ก็เดินลับออกประตูไป เมื่ออยู่คนเดียว **ทริฟล์** เดินไปทางชั้นหนังสือ แต่สังเกตเห็นภาพออเดรย์ที่ถูกฉีกขาดในตะกร้าขยะ จึงก้มลงหยิบอย่างยากลำบาก หลังจากที่ได้เห็นภาพนั้น ก็เลิกคว่ำงสัย แล้วส่งเสียงจิกจิกอย่างตำหนิตัวคนเดียว

เคย์ (จากข้างนอก ฝั่งซ้าย) คุณจะไปไหนนะเนวิล?

เนวิล (จากข้างนอก ฝั่งซ้าย) ขอเข้ามาในบ้านครู่เดียว (**ทริฟล์** ที่รูปลกลับลงในตะกร้า **เนวิล สแตร์จ** เข้ามาจาก ประตูกระจก เขาสวมชุดเทนนิส ในมือถือแก้วใส่น้ำมะนาว เดินเข้ามาที่โต๊ะกาแฟ แล้ววางแก้วบนนั้น) ออเดรย์ ไม่อยู่หรือครับ?

ทริฟล์ ไม่อยู่

เนวิล เธออยู่ไหน พอทราบไหมครับป่า?

ทริฟล์ ฉันทจะไปรู้ได้อย่างไร?

เคย์ (จากข้างนอก) เนวิล! เนวิล! (**ทริฟล์**เดินไปทางโซฟา ฝั่งซ้ายที่ใกล้กับคนดู)

เนวิล (ขมวดคิ้ว) ทำเอ๊ย!

เคย์ (จากข้างนอก ใกล้เข้ามา) เนวิล!

เนวิล (เดินไปที่ประตูกระจกแล้วตะโกนกลับไป) มาแล้ว! มาแล้ว!

(ทันใดนั้น **ทามิรา** เข้ามาทางประตูฝั่งซ้าย)

ทามิรา (เดินไปทางซ้ายของโต๊ะกาแฟ) เนวิล

เนวิล (เข้ามาทางขวาของโต๊ะกาแฟ) หัวดีดี ทามิรา (**เนวิล** จับมือ **ทามิรา** เพื่อทักทาย เหนือโต๊ะกาแฟ) มาถึงเมื่อไหร่กันนะ?

ทามิรา เพิ่งถึงเลย

เนวิล ไม่เจอกันนานมากเลยนะ เธอกลับมาบ้านครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่? 3 ปีที่แล้วใช่ไหม?

ทามิรา 7 ปี

เนวิล พระเจ้า! ใช่หรือ? เวลาผ่านไปเร็วจัง

เคย์ (จากข้างนอก) เนวิล!

เนวิล (ไปยืนอยู่ใกล้โซฟา) มาแล้วครับเคย์!

(**เคย์** เข้ามาทางประตูกระจก จากนั้นก็เดินเข้ามาทางขวาของเนวิล)

เคย์ ทำไมถึงไม่มาเสียที ฉันกับเท็ดรอนานมากแล้วนะ

เนวิล ผมก็แค่มาหาออเดรย์

เคย์ (หันหนี) ช่างออเดรย์เถอะนา! เราไปกันแค่นี้ก็ได้! (**เคย์** และ **เนวิล** ออกไปทางประตูกระจก เสียงพวกเขาค่อยๆ จางหายไป)

ทามิรา เคย์เป็นใครหรือคะป้า?

ทรีฟล์ (เดินจากโซฟามาทางขวาของโต๊ะกาแฟ) คุณนายคนใหม่ของ ตาเนวิล สแตรงจ์จังละ

(**คุณหญิงเทรลลีเลียน** เข้ามาทางด้านซ้าย **แมรี** เป็นคนประคองเธอเข้ามา **คุณหญิง** ใช้ไม้เท้าค้ำ ผมของเธอเป็นสีขาวยิ่งหัวมอดดูเป็นราชินีดูเต็มเปี่ยม เธอมีอายุเท่ากับ **ทรีฟล์** เล็กน้อย **แมรี** ถืองานปักเย็บของคุณหญิงเข้ามาด้วย)

ทรีฟล์ อรุณสวัสดิ์จ๊ะ คามิลา

คุณหญิง อรุณสวัสดิ์ มาร์ธา (ทักทายกันอย่างรักใคร่) อ้า ทามิรา มาเสียที ดีใจที่ได้เจอเธอนะ

ทามิรา (เขินอาย) หนูก็ดีใจอย่างยิ่งที่ได้มาค่ะ

(**แมรี** เอาจานปักของคุณหญิงใส่ตะกร้าใส่ของ และเข้าไปจัดหมอนอิงที่เก้าอี้ทำแขนทางซ้าย)

คุณหญิง เล่าเรื่องเธอมาให้ฟังบ้างซิ

ทามิรา (พึมพำ) ไม่มีอะไรจะเล่าค่ะ

คุณหญิง (มองหล่อน) ยังเป็นเหมือนกับตอน 14 ไม่ผิด เจ็บขริมซิมกะทือ แล้วก็ยังไม่ได้พูดเก่งไปกว่าที่เคยเป็นสักนิด

(**ทรีฟล์** เดินเข้าไปที่ถาดเครื่องดื่ม)

ทามิรา หนูไม่เก่งเรื่องพูดนี่คะ

คุณหญิง ไม่เก่งก็ต้องฝึก เอาเหล่าเซอร์รี่กันไหม? มาร์ธา? ทามิรา?

ทามิรา ขอบคุณค่ะ (แมรี่ รินเหล่าเซอร์รี่สองแก้ว)

คุณหญิง (ชี้ไปที่โซฟา) นั่งเสียสิ ใครสักคนต้องหาเรื่องคุยให้ฉันอารมณ์บ้างได้แล้ว (นั่งลงที่เก้าอี้เท้าแขนฝั่งซ้ายก่อนกลาง) ทำไมถึงไม่ทำตัวเหมือน เอเดรียน บ้างนะ? ฉันล่ะอยากให้ได้เจอพี่ชายเขานะแมรี่ เป็นคนหนุ่มที่ตีไปหมดทุกด้าน ฉลาด มีอารมณ์ขัน (ทามิรานั่งบนโซฟา) คุณสมบัติทุกอย่างนั่นทามิราไม่มีสักข้อ แล้วอย่ามายุ้มให้ฉันนะ ทามิรา รอยด์ ทำอย่างกะฉันชมนะ นี่ฉันค่าอยู่นะเธอ

ทามิรา เอเดรียนเขาเป็นหน้าเป็นตาของครอบครัวเราอะค่ะ

แมรี่ (ส่งแก้วเหล่าเซอร์รี่ให้ ทรีฟล์) ได้ยินมาว่าเขาตาย... เขาถูกฆ่าในสงครามหรือคะ?

ทามิรา เปล่า เขาตายด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อ 2 ปีก่อนจ้ะ

แมรี่ น่ากลัวจริง (ส่งแก้วเหล่าเซอร์รี่ให้ ทามิรา)

ทรีฟล์ คนหนุ่มสาวสมัยนี้ขับรถแยกกันเหลือเกิน

(คุณหญิงเทรสลีเลียน หยิบงานปักของตัวเองขึ้นมา)

ทามิรา ในกรณีนี้ พวงมาลัยของเอเดรียนมีปัญหาอะค่ะ (หยิบบุหรีขึ้นมาจะจุดสูบ หันมองคุณหญิง) ขออนุญาตนะคะ

คุณหญิง ถ้าไม่เห็นเธอสูบบุหรีก็คงไม่เชื่อว่าเป็นเธอ แต่ที่แน่ะ อยู่บ้านท่านอย่านั่งดูตาย จะมานั่งสูบบุหรีสบายใจเจ็บได้ อย่างไรกัน... ฉันมีเรื่องต้องให้เธอช่วย

ทามิรา (ประหลาดใจ) ช่วยหรือคะ? (ทรีฟล์ ไปนั่งตรงที่เท้าแขนของโซฟา)

คุณหญิง ตอนนี้นักเรากำลังเผชิญกับสถานการณ์ยุ่งยาก มีคนบอกเธอหรือยังว่ามีใครอยู่ที่นั่นบ้าง? (แมรี่เอาแก้วใส่เหล่าเซอร์รี่ไปให้คุณหญิง หล่อหน้าพูดกับแมรี่) ไม่ ไม่ เข้าใจไปทีจะดีม เทกลับใส่ขวดซะ (แมรี่ทำตามคำสั่ง)

ทามิรา ค่ะ มีคนบอกแล้ว

คุณหญิง เธอว่ามันเป็นเรื่องน่าอายไหม?

ทามิรา คือ...

ทรีฟล์ เธอต้องชัดเจนกว่านี้ คามิลลา

คุณหญิง ฉันก็ตั้งใจอยู่แล้ว ตอนที่ฉันยังเป็นสาวเรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เด็ดขาดเชียว ผู้ชายเจ้าชู้มันก็เป็นเรื่องธรรมชาติของผู้ชาย แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเราจะปล่อยให้ชีวิตแต่งงานพังพินาศเช่นนี้ได้!

ทรีฟล์ ถึงวิถีของยุคสมัยนี้จะน่าเศร้าเพียงใด แต่เราก็ต้องยอมรับมัน คามิลลา (แมรี่เข้าไปที่เก้าอี้มุมทางซ้าย แล้วนั่งบนที่เท้าแขนฝั่งด้านในเวที)

คุณหญิง นั่นไม่ใช่ประเด็นจ้ะมาร์ธา พวกเราตีใจกันมากตอนที่เนวิลแต่งงานกับออสเตรย์ (กับทามิรา) ถึงพี่ชายเธอจะแอบชอบออสเตรย์ แต่สุดท้ายเนวิลก็ได้หล่อนไป

ทามิรา ก็แน่นอนอยู่แล้วค่ะ เนวิล เขาได้ทุกอย่างในชีวิตเสมอ

คุณหญิง แต่ที่เธอก็ต้องแพ้ไปนะ...

ทามิรา หนูไม่โทษเนวิลหรอกค่ะ ทำอย่างไรได้ละคะก็เขามีทุกอย่าง หน้าตาดี เป็นนักกีฬาเหรียญทอง แถมยังได้แข่งว่ายน้ำที่ เดอะ แชนแนล อีก

ทรีฟล์ ไหนจะเรื่องที่เขาไปปิ่นเขาเอเวอเรสต์สำเร็จอีก ซุค้ออ้อวุดไปได้ไม่จบไม่สิ้น

ทามิรา เมนส์ ซานา อิน คอร์ปอเร ซาโน

คุณหญิง บางทีฉันก็คิดนะว่า คนเรายอมจ่ายเงินตั้งแพงไปเรียน แต่สุดท้ายก็จำภาษาละตินได้แค่ประโยคเดียวนี่นะหรือ?

ทรีฟล์ คามิลลาที่รักมันไม่เกี่ยวอะไรกันกับสิ่งที่เราพูดกันอยู่เลยนะ

คุณหญิง แมรี่ เธอก็รู้ว่าฉันไม่ชอบให้ใครนั่งบนที่วางแขน

แมรี่ (ลูก) ขอภัยค่ะ คุณหญิง (หล่อนเดินไปนั่งที่เก้าอี้นวมฝั่งซ้าย ทรีฟล์ก็รีบลุกอย่างรู้สึกผิดแล้วไปนั่งกับทามิราที่โซฟายาว)

คุณหญิง เอาล่ะ ถึงไหนแล้วนะ

แมรี่ คุณหญิงเพิ่งพูดถึงตอนคุณออเดรย์ แต่งงานกับคุณเนวิลค่ะ

คุณหญิง เอ้อ ใช่ ออเดรย์แต่งงานกับเนวิล แล้วพวกเราทุกคนก็ยินดีกันมาก มอร์ทิเมอร์เหมือนจะมากเป็นพิเศษ ใช่ไหมมาร์ธา?

ทรีฟล์ ใช่จ๊ะ ใช่

คุณหญิง แล้วสองคนนั้นก็มีความสุขกันดีจนนางเคย์นั้นเข้ามา เนวิลทิ้งผู้หญิงดี ๆ อย่างออเดรย์ไปรักกับคนอย่างนั้นได้อย่างไร ฉันไม่มีวันเข้าใจมันเลย

ทรีฟล์ ฉันเข้าใจ ฉันเห็นเรื่องแบบนี้มามาก

คุณหญิง นางเคย์ไม่มีอะไรคู่ควรกับเนวิลด้วยซ้ำ ไม่มีหัวนอนปลายเท้า

ทามิรา แต่ก็ต้องยอมรับนะค่ะ ว่าเขาสวยอย่างน่าประหลาด

คุณหญิง ชั้นต่ำ แม่ของนางนะ ชื่อเสียงโด่งดังไปทั้งริเวียร่า

ทามิรา ดั่งตำนานไหนหรือคะ?

คุณหญิง ช่างมันปะไร แต่โตมาแบบนี้ก็สมควรแล้วที่จะเป็นแบบนี้ นางเคย์หวังจะจับเนวิลตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบ แล้วก็ไม่มีวันหยุดมารยาจนกว่าเนวิลจะเลิกกับออเดรย์จริงๆ ฉันจะโทษใครได้นอกจากนางเคย์นั้นคนเดียว

ทรีฟล์ เธอก็ต้องโทษมันอยู่แล้ว เธอรักเนวิลมากนี่

คุณหญิง เนวิลมันโง่ ยอมหย่าร้างกับภรรยาเพียงเพื่อความลุ่มหลงจอมปลอม แม้ออเดรย์ผู้นำสงสารแทบจะใจสลายทีเดียว (กับ ทามิรา) เขาไปหาแม่เธอที่วิหารจาดด้วยนี่ แล้วสติแตกไปเลย

ทามิรา อ้อ ค่ะ ทราบ

ทรีฟล์ พอหย่ากันได้ ตาเนวิลก็ไปแต่งกับยัยเคย์

คุณหญิง ว่ากันตามหลักการแล้ว ฉันน่าจะปฏิเสธไปเลยนะ ตอนที่พวกนั้นจะขอมาเยี่ยมเราที่นี่

ทรีฟล์ ถ้าเราทำอะไรตามหลักการมากไป ก็คงต้องอยู่แต่กับหลักการ ไม่ได้อยู่กับผู้คนเสียบ้าง

คุณหญิง ปากร้ายเสียจริงมาร์ธา... แต่ก็นั่นละ มันคือความจริง ทำยที่สุดฉันยอมรับเคยในฐานะภรรยาของเนวิล แม้ว่าฉันจะมีวันชอบนางได้เลยก็ตาม ตอนนั้นฉันนั่งตงตงสิ่งทั้งโกธรเลยจริงๆ ไซ้ไหมแมรี่

แมรี่ ค่ะ คุณหญิง

คุณหญิง ตอนที่เนวิลเขียนจดหมายมา *ขอร้อง* ว่าเขาจะกลับมาบ้านพร้อมนังเคย์ มันยังมีหน้ามาบอกอีกว่า มันหวังก็แต่ว่าออเดรย์และเคย์จะเป็นเพื่อนกันได้ (*เยาะเย้ย*) เพื่อน! ฉันบอกเลยว่า ฉันไม่สามารถรับคำขอได้ในตอนนี้ เพราะ แน่นนอนว่าออเดรย์จะต้องเจ็บปวดมากแน่ๆ

ทรีฟล์ (*วางแก้วที่โต๊ะกาแฟ*) แล้วเขาว่าอย่างไร

คุณหญิง มันว่ามันปรึกษาออเดรย์แล้ว หล่อนคิดว่าไม่มีปัญหาอะไร

ทรีฟล์ ก็แล้วความจริงออเดรย์มีปัญหาอะไรหรือเปล่าล่ะ?

คุณหญิง ปรากฏว่าเขาอยากมา (*โยนงานปักไปให้ แมรี่*) แก้มปให้ฉันที

แมรี่ คุณออเดรย์เขาก็ยืนยันว่าเขาไม่มีปัญหาจริงๆนะคะ

คุณหญิง แต่ออเดรย์ก็ดูขวยหน้าอย่างแรง แถมยังดูไม่มีความสุขเอาเสียเลย ถ้าถามฉันนะ ฉันว่าตอนนี้เนวิลเป็นเหมือนพระเจ้าเฮนรี่ที่ 8

ทามีรา (*งุนงง*) พระเจ้าเฮนรี่ที่ 8¹?

คุณหญิง รู้ตัวดีทุกอย่างไงละ แถมยังจะรู้สึกผิดอีกด้วย มันรู้มันทำออเดรย์เสียใจ และพยายามอย่างที่สุดที่จะแก้ต่างให้ตัวเอง (*แมรี่ ลุกขึ้น เดินเลยโซฟาไปแล้วเอาไหมไปเก็บในตะกร้าใส่ของ*) โอโย ฉันไม่เข้าใจความไร้สาระของโลกสมัยใหม่นี้เอาเสียเลย (*ก้มกับแมรี่*) เธอเข้าใจไหม? (*ทามีรา วางแก้วของตนบนโต๊ะกาแฟ*)

แมรี่ ประมาณหนึ่งคะ

คุณหญิง เธอละ ทามีรา?

ทามีรา หนูเข้าใจออเดรย์คะคุณหญิง แต่หนูไม่เข้าใจเนวิล ทำแบบนี้เหมือนไม่ใช่เนวิลเลย

ทรีฟล์ จริงนะ ป้าเห็นด้วย เหมือนไม่ใช่เนวิลเลยที่จะหาเรื่องเข้าตัวแบบนี้ (*แมรี่ ย้ายแก้วของ ทามีรา และ ทรีฟล์ ไปไว้ที่ถาด*)

แมรี่ บางทีคุณออเดรย์อาจเป็นคนต้นคิดก็ได้คะ

คุณหญิง ไม่หรอก เนวิลเขาว่าเป็นความคิดเขาคนเดียว

แมรี่ ไม่น่าเขาอาจจะ คิด ว่าเป็นความคิดเขาก็ได้คะ (*ทรีฟล์ เฟ่งมอง แมรี่ ไม่ละสายตา*)

คุณหญิง โง่อะไรขนาดนี้นะ พาผู้หญิงสองคนมาเจอกัน แล้วทั้งสองคนก็รักเขามากเสียด้วย (*ทามีรา มองคุณหญิง*) ออเดรย์วางตัวได้ดีมาก แต่เนวิลนั้นแหละ สนอกสนใจหล่อนมากเกินไป นังเคย์ก็เลยหึงเอา แล้วยิ่งนางไม่รู้จักรักควบคุมตัวเอง

¹ กษัตริย์อังกฤษผู้เจ้าชู้และมีชายาหลายองค์ ทรงออกจากศาสนาคาทอลิก เพื่อจะได้สามารถแต่งงานกับชายาองค์ใหม่ได้ ช้ำยังจะให้ชายาทุกพระองค์มาอาศัยร่วมกันในวังจนเกิดเหตุจลาจลริษยา ทะเลาะเบาะแว้งจนเป็นเรื่องอื้อฉาวไปทั่วยุโรป

ด้วยแล้ว ก็มีแต่เรื่องขายซีหน้าอยู่ไม่เว้นแต่ละวัน (กับ**ทรีฟล์**) จริงไหม? (**ทรีฟล์** มองจ้องอยู่ที่ประตูกระจก ไม่ได้ใส่ใจ ฟัง) มาร์ธา?...

ทรีฟล์ ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเกิดเรื่องเครียดทุกวัน

คุณหญิง ดีใจที่เธอยอมรับตามตรง (มีเสียงเคาะประตูฝั่งซ้าย) ใครกันนั้น?

แมรี (เดินไปทางประตูฝั่งซ้าย) แบริร์เร็ด คงจะ...อยากรู้อะไรสักอย่างละมังคะ

คุณหญิง (หยุดหงิด) ฝากสอนแม่พวกนี้ด้วยนะว่า ให้เคาะเฉพาะประตู ห้องนอน เท่านั้น (**แมรี** ออกไปทางประตูซ้าย) หัวหน้า คนใช้คนล่าสุดของเรา ผิวปากเป็นเพลง คัม อินทู เดอะ การ์เด็น ม็อต ขณะที่เสิร์ฟอาหาร! (**แมรี** กลับมาทางซ้าย)

แมรี แค่เรื่องอาหารกลางวันคะคุณหญิง เดี๋ยวดิฉันไปจัดการให้คะ (ออกไปอีกครึ่งทางซ้าย)

คุณหญิง ฉันไม่รู้จะอยู่อย่างไรถ้าไม่มีแมรี เป็นคนถ่อมตัวเสียจนบางทีฉันก็สงสัยว่ามีตัวตนของนางจริงๆเหลืออยู่บ้างไหม

ทรีฟล์ ฉันเข้าใจเลย แม้นั้นอยู่กับเธอมาจะ 2 ปีแล้ว แต่เทือกเถาเหล่ากอเขาเป็นอย่างไรนะ?

คุณหญิง พ่อของเขาเป็นอาจารย์วิชาอะไรสักอย่าง ถ้าฉันจำไม่ผิดนะ ตอนนี่เขาพิการ แมรีจึงต้องช่วยดูแลเขา น่าสงสารนะ ไม่เคยได้ใช้ชีวิตเป็นของตัวเอง แล้วตอนนี้ ก็อาจจะหายไปเสียแล้ว... (ลุกขึ้นและเอางานปักไปเก็บใส่ตะกร้า)

ทรีฟล์ ก็ไม่แน (เดินไปที่หน้าต่าง) ยังเล่นเทนนิสกันอยู่เลย

(**ทามิรา** ลุกขึ้น เดินตามไปยืนข้างหลัง**ทรีฟล์** มองออกนอกหน้าต่างไปทางขวา)

คุณหญิง เนวิล กับเคย์รี?

ทรีฟล์ เปล่า เคย์กับเพื่อนชายของนาง จากโรงแรม อีสต์เฮด เบย์นั่นไง – พ่อหนุ่มลาติเมอร์

คุณหญิง นายคนที่เหมือนหลุดมาจากเวทีละครนั่นนะรี (เดินไปอยู่ทางซ้ายของโต๊ะกาแฟ) ไม่แปลกที่จะเป็นเพื่อนกัน

ทรีฟล์ สงสัยจริงว่าเขาหาเลี้ยงชีพด้วยอะไร

คุณหญิง ด้วยความเจ้าเล่ห์เสียกรรมัง ฉันว่า

ทรีฟล์ (เดินกลับมาหน้าเวทีฝั่งขวา) หรือไม่ก็ด้วยหน้าตา เป็นคนหนุ่มที่หล่อเหลาเอาการจริงๆ (เพื่อฝัน) หัวสวยใช้ได้ น่าสนใจมากเลย ครั้งสุดท้ายที่ฉันเห็นผู้ชายหัวทรงนี้ที่ศาลอาญากลาง เป็นนักโทษที่ถูกจับเพราะไปทำร้ายเจ้าของร้านขายอัญมณี

คุณหญิง มาร์ธา! เธอจะบอกฉันว่า...

ทรีฟล์ (กังวล) ไม่ ไม่ เธอเข้าใจฉันผิดเสียแล้ว ฉันไม่ได้จะสื่อไปทางนั้นเลยจริงๆ ก็เพียงแต่พูดถึงลักษณะทางกายภาพเท่านั้นเองนั่นละ

คุณหญิง โอ้ ฉันก็คิดว่า...

ทรีฟล์ ที่ทำฉันคิดไปถึงเรื่องศาล ก็เพราะเมื่อเช้าฉันเจอผู้กำกับการแบตเทิล จากสก็อตแลนด์ ยาร์ด เขาลงมาพักผ่อนวันหยุดกับหลานชายเขาใกล้ๆนี่เอง หลานเขาเป็นตำรวจท้องถิ่น

คุณหญิง เธอสนใจเรื่องอาชญาวิทยามากเกินไป ว่าตามจริงเลยนะฉันกลัวมาก ฉันรู้สึกเหมือนจะมีอะไรเลวร้ายเกิดขึ้นตลอดเวลา (เดินไปชั้นยกพื้น)

ทรีฟล์ (เดินข้ามห้องไปอยู่ทางขวาของคุณหญิง) ใช่ ถ้าคิดว่ามีดินปืนฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศ ประกายไฟเล็กๆก็จะก่อให้เกิดระเบิดครั้งใหญ่ได้

คุณหญิง จำเป็นต้องพูดจាកอย่างกับเป็น กาย โฟลส์² ด้วยหรือ? พุดอะไรที่น่าภิรมย์สักหน่อยสิ

ทรีฟล์ (ยิ้มให้คุณหญิง) พุดอะไรดีล่ะ? ‘คนเราตายกันทุกวัน หนอนก็ชอบไซศพพวกเขา – แต่รักแท้จะไม่ถูกหนอนกิน’ ดีไหม?

คุณหญิง นั้่นน่าภิรมย์แล้วหรือ? ฉันทจะออกไปที่ชานด้านนอกสักครู่

ทรีฟล์ เดินไปที่ประตูกระจกแล้วมองออกไป **คุณหญิง** จะเดินไปออกประตู แต่ออเดรย์สวนเข้ามาพอดี หล่อนเป็นผู้หญิงผมบลอนด์ ผิวขาวใส ดูราวกับเทพธิดา แต่ก็มีบางสิ่งน่าแปลกประหลาด กับท่าที่ที่ดูซึมเศร้าของหล่อน แต่เมื่ออยู่กับทามีรา หล่อนก็จะดูเป็นธรรมชาติ และเป็นสุขมากกว่า

คุณหญิง (ทันทีที่ออเดรย์เข้ามา) ขอบคุณพระเจ้า

ออเดรย์ เอ้อมมือพุ่งเข้าหา **ทามีรา** ผ่านคุณหญิงเทรลลีเลียนและทรีฟล์ไป

ออเดรย์ ทามีรา ทามีราที่รัก

(ทั้งคู่กอดกันอย่างรักใคร่ **คุณหญิง** มองทรีฟล์อยู่ชั่วขณะหนึ่งจากนั้นจึงมอง **ทามีรา** และ **ออเดรย์**)

คุณหญิง มาร์ธา ไปกันเถอะ

(**ทรีฟล์** และ **คุณหญิง** พากันเดินออกไปจากห้อง ผ่านประตูกระจก)

ออเดรย์ (หลังเงยไปพักหนึ่ง) ดีใจจังที่ได้เจอเธอ

ทามีรา เหมือนกันจ้ะ

ออเดรย์ หลายปีเชียวที่เธอไม่กลับบ้าน โรงงานผลิตยางนั้นไม่มีวันหยุดให้บ้างเลยหรือ

ทามีรา ฉันทเกือบได้กลับมาแล้วเมื่อสองปีก่อน... (เงยไปอย่างกระอักกระอ่วน)

ออเดรย์ สองปีก่อน! แต่เธอก็ไม่มา

ทามีรา ที่รัก เธอก็รู้ว่ามันมีเหตุผลบางอย่าง

ออเดรย์ (นั่งลงบนเก้าอี้เท้าแขน และกล่าวอย่างรักใคร่ สนุกสนาน) นี๋ ทามีรา เธอยังสวยเหมือนครั้งที่เจอกันล่าสุดเลยนะ แถมยังจะสูบบุหรี่จัดอยู่อีกต่างหาก

ทามีรา (ขยับไปทางโต๊ะกาแฟ เงยไปพักหนึ่ง) อ้อ เธอจะ?

ออเดรย์ โอ๊ย ทามีรา ฉันทใจสุดๆเลยที่เธอกลับมา ในที่สุดฉันทก็มีคนให้คุยด้วย ทามีรา บางสิ่งบางอย่างมันผิดปกติ

ทามีรา ผิดปกติ?

² กาย โฟลส์ (Guy Fawkes) หนึ่งในคณะผู้ก่อการร้ายที่พยายามลอบวางระเบิดเพื่อปลงพระชนม์กษัตริย์ เจมส์ที่ 1 แห่งอังกฤษ เขาเป็นผู้ริบคิดชอบในการชนย้ายดินปืนเข้าไปเก็บในห้องใต้รัฐสภา แต่ก็ทำไม่ได้ไม่สำเร็จ ถูกจับเสียก่อน – ผู้แปล

ออสเตรีย ที่นี่เปลี่ยนไปมาก ตั้งแต่ที่เข้ามาก็รู้สึกว่ามันมีอะไรบางอย่างแปลกๆ เธอไม่รู้สิกละหรือ? ไม่สิ เธอจะรู้สึกได้อย่างไร ในเมื่อเธอเพิ่งมาถึงนี่เนอะ อีกคนที่ไม่รู้สิกละไรเลยก็คือเนวิล

ทามิรา หึ... เนวิล

ออสเตรีย เธอไม่ชอบเขาหรือ?

ทามิรา *(ไม่พอใจ)* ฉันไม่ชอบนิสัยเขาเนอะ... ไม่ชอบมาตลอด *(ค่อยๆ มีสติรู้ตัว)* ขอโทษทีจ้ะ

ออสเตรีย ฉันไม่เห็นรู้

ทามิรา มีหลายสิ่งที่เรา...ไม่รู้ เกี่ยวกับผู้คน

ออสเตรีย *(ครุ่นคิด)* ใช่... หลายอย่าง

ทามิรา ช่างมันเถอะ ว่าแต่ทำไมเธอถึงตัดสินใจมาที่นี่ ทั้งๆที่เนวิลและภรรยาใหม่เขาก็มาด้วย? เธอ จำเป็น ต้องยอมมาหรืออย่างไร?

ออสเตรีย *(ยืนขึ้น แล้วไปยืนทางซ้ายของเก้าอี้ทำแขน)* เอ้อ ฉันว่าแล้วว่าเธอจะไม่เข้าใจ

ทามิรา *(เดินไปอยู่ทางขวาของเก้าอี้ทำแขน)* แต่ฉันเข้าใจเธอนะ ฉันรู้หมดทุกเรื่องแล้ว *(ออสเตรียมองทามิราอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก)* ฉันรู้ว่าเธอจะต้องเจอกับอะไรมาบ้าง *(อย่างหมายความว่าเต็มที)* แต่ทั้งหมดคืออดีตนะ ออสเตรีย มันผ่านไป แล้ว เธอต้องเลิกคิดถึงอดีต แล้วมองเรื่องอนาคตบ้าง

(เนวิล เข้ามาทางประตูกระจก และเดินไปทางขวาของโซฟา)

เนวิล สวัสดี ออสเตรีย ไปไหนมาทั้งเช้าเลย

(ออสเตรีย ขยับไปทางขวาของเก้าอี้โน้มตัวซ้ายใกล้คันดู ทามิรา เดินไปอยู่เหนือโต๊ะกาแฟ)

ออสเตรีย ไม่ได้ไปไหนเป็นพิเศษค่ะ

เนวิล แต่ผมหาคุณไม่เจอตั้งนาน ลงไปว่ายน้ำก่อนมือเที่ยงกันไหม?

ออสเตรีย *(เดินไปที่โต๊ะกาแฟ)* ไม่ดีกว่าค่ะ *(มองนิตยสารที่อยู่บนโต๊ะ ทามิรา เดินไปที่ยกพื้น)* คุณเห็น 'ลอนดอน อิลลาส เทรเทศ' ฉบับอาทิตย์นี้บ้างไหมคะ?

เนวิล *(ขยับไปทางขวาของออสเตรีย)* ไม่เห็นครับ มาเถอะ อากาศวันนี้อุ่นดีนะ

ออสเตรีย ฉันสัญญากับแมรีไว้ค่ะว่าจะไปซื้อของที่ซัลทิงตัน เป็นเพื่อนเธอ

เนวิล แมรีไม่ว่าอะไรหรอก *(ออสเตรียหยิบนิตยสาร เขาจึงฉวยมือหล่อนไว้)* มาเถอะนะ ออสเตรีย

ออสเตรีย ไม่ดีกว่าค่ะ *(เคย์ เข้ามาทางประตูกระจก)*

เนวิล *(ในพลาซที่เห็นเคย์)* ผมพยายามชวนออสเตรียไปว่ายน้ำด้วยกันนะ

เคย์ *(เดินไปทางขวาของโซฟา)* เหนื่อย? แล้วออสเตรียว่ายังไงล่ะ?

ออสเตรีย ออสเตรียบอกว่า 'ไม่' จ้ะ *(ถอนมือจากเนวิลแล้วออกไปทางประตูด้านซ้าย)*

- ทามี่รา ฉันทขอตัวนะคะ จะไปเอาของออกจากกระเป๋า (เดินไปหยุดที่ตู้หนังสือครู่หนึ่ง เลือกหนังสือไปอ่าน แล้วออกไปทางประตูด้านซ้าย)
- เคย์ รู้เรื่องแล้วสินะคะ ไปกันได้รึยังคะ เนวิล?
- เนวิล ไม่รู้สิ (หยิบนิยายสารขึ้นจากโต๊ะกาแฟ เดินไปนั่งที่โซฟา หลังพิงที่เท้าแขนข้างหนึ่ง ยกเท้าขึ้นเหยียดยาว)
- เคย์ (หมดความอดทน) ตัดสินใจเสียที!
- เนวิล ผมว่าอีกเดี๋ยวคงจะไปอาบน้ำ แล้วก็เดินเล่นในสวน แค่นั้น
- เคย์ วันนี้อากาศเหมาะจะว่ายน้ำเล่นนะคะ
- เนวิล ไม่ชวนเพื่อนของคุณล่ะ?
- เคย์ เท็ดหรือคะ? ฉันทปล่อยเขาไว้ที่ชายหาดแล้วก็ขึ้นมาตามคุณเนี่ย... ไปนอนเล่นริมหาดก็น่าสนใจดีอยู่นะคะ (ลูบผมเขา)
- เนวิล (จับมือเคย์ออกจากผมตัวเอง) กับ ลาดิเมอร์นะ? (ส่ายหัว) ไม่น่าสนใจแม้แต่น้อย
- เคย์ คุณไม่ชอบเขาสินะคะ
- เนวิล ไม่ใช่ว่าเกลียด แต่ถ้าคุณจะมาชกโยเขาอย่างกับหุ่นเชิดแบบนี้...
- เคย์ (ดึงหูเขาเบาๆ) ตายจริง ฉันทว่าคุณหิ่งห้อย
- เนวิล (จับมือเคย์ออกจากหูตัวเอง) หิ่งห้อยกับลาดิเมอร์หรือ? ไร้สาระนะ เคย์
- เคย์ เท็ด เขาหล่อเชียวนะคะ
- เนวิล ก็คงอย่างนั้น เขามีเสน่ห์อย่างนุ่มละติน
- เคย์ ไม่ต้องประชดหรือคะ เขามีเสน่ห์ต่อสาว ๆ มาก
- เนวิล โดยเฉพาะกับสาวแก่แม่หม้ายล่ะสิ!
- เคย์ (พอใจ) คุณหิ่งห้อยจริงๆ
- เนวิล ที่รัก ผมไม่ได้ใส่ใจเลย คนแบบนั้นนะผมไม่ให้ค่าด้วยหรอก
- เคย์ คุณก็ดีแต่หยาบคายกับเพื่อนๆฉันท แต่ฉันทต้องมาค้างอยู่กับเพื่อนๆของคุณ!
- เนวิล หมายความว่าอย่างไร?
- เคย์ (เดินจากโซฟาไปที่โต๊ะกาแฟ) ก็ยัยคุณหญิงทรสสิเลียนหนังเทียว กับป้าแก่ทรีฟส์จอมจู้จี้จ้าน กับพวกคนอื่น ๆ นั้นนะ (นั่งบนโต๊ะกาแฟ จ้องหน้าเนวิล) คุณคิดว่าฉันทสนุกนักหรือที่ต้องมาอยู่กับพวกเขา (หันที่ทันใด) เนวิล เราต้อง อยู่ที่นี่จริงๆหรือ เราหนีกันไปที่อื่นเลยไม่ได้หรือ พรุ่งนี้เราไปจากที่นี่กัน ฉันทเบื่อจะตายแล้ว
- เนวิล เราเพิ่งมาถึงนะ
- เคย์ เราอยู่มาสี่วันแล้ว สี่วันเต็มๆ! ไปจากที่นี่กันเถอะ เนวิล ฉันทขอร้องล่ะ

- เนวิล ทำไมละ?
- เคย์ เพราะฉันไม่อยากอยู่แล้วไงคะ เราคงหาข้อแก้ตัวได้ไม่ยาก ขอร้องนะคะที่รัก
- เนวิล ไม่ได้หรอก ที่รัก เราตั้งใจจะมาอยู่ที่นี่ครึ่งเดือน ดั้งนั้นเราจะอยู่ที่นี้ครึ่งเดือน คุณไม่เข้าใจผมเลย คุณท่าน มอร์ทิเมอร์ เทรสลีย์เคยเป็นผู้ปกครองของผม ผมมาค้างที่นี่ทุกๆปีตลอดเมื่อตอนเป็นเด็ก คุณหาสนั่นนางนวนลนี้ก็เปรียบเหมือนบ้านหลังหนึ่งของผมเช่นกัน ถ้าจะไปคุณหญิงคงจะเสียใจน่าดู (ยิ้ม)
- เคย์ (ลุกขึ้นเดินไปทางฝั่งซ้ายของหน้าต่าง พูดอย่างหมดความอดทน) เออ ก็ได้ ก็ได้! ฉันเข้าใจค่ะว่าเราต้องประจบประยอมกัน นั่น เพื่อที่ว่าพอนางตายเราจะได้ ได้มรดก!
- เนวิล (พูดลุกขึ้น แล้วรีบเดินไปที่ยกพื้น โกรธมาก) มันไม่ใช่เรื่องของการประจบประแจง! เธอไม่น่ามองเรื่องนี้เป็นแบบนี้เลย คุณหญิงท่านไม่มีอำนาจตัดสินใจในเรื่องเงินทั้งนั้น คุณท่านมอร์ทิเมอร์ทำพิธีกรรมไว้แล้วว่ามีคนจัดการทรัพย์สินทั้งหมดของท่านไว้จนกว่าคุณหญิงจะเสีย ไม่ว่าจะอย่างไร มรดกก็จะตกเป็นของผม และภรรยาอยู่แล้วตามกฎหมาย ทั้งหมดที่ท่านทำนี้ก็เพราะรักผมทั้งนั้น
- เคย์ ค่ะ แต่ท่านไม่ได้รักฉัน! ท่านเกลียดฉันจะตาย
- เนวิล อย่างใจเฝ้าเลยขอร้อง
- เคย์ (เดินไปทางซ้ายของเก้าอี้เท้าแขนฝั่งซ้ายค่อนกลาง) ท่านเกลียดฉันจริงๆนะ ตาแข็งๆไว้วิญญาณนั้นมองฉันหัวจรดเท้าอย่างดูถูกทุกครั้งทีเจอกัน! แล้วยัยแม่รี อัลตินั้นก็ทำอย่างกับฉันเป็นคนแปลกหน้าที่เจอกันบนรถไฟ ทุกคนยอมให้ฉันอยู่ที่นี้ก็เพื่อคุณชนทุกขัทรมาน คุณไม่เข้าใจสถานการณ์เลยหรือคะ?
- เนวิล ทุกคนดีกับคุณมาๆนะเคย์ (เดินไปที่โต๊ะกาแฟ โยนนิตยสารลงบนโต๊ะ) คุณคิดไปเองทั้งหมด
- เคย์ ค่ะ ทุกคนทำตัวสุภาพ แต่ทุกคนก็รู้ว่าทำแบบนี้แล้วฉันจะยิ่งหงุดหงิด อย่างไรพวกเขาก็เห็นเป็นฉันคนนอกอยู่ดีนั่นแหละ
- เนวิล ก็เป็นเรื่องธรรมดา
- เคย์ อ้อ ค่ะ ฉันก็คิดว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะทุกคนรักัยออเดรย์ไงคะ ไซ้ไหมล่ะ? (หันไปมองประตูทางซ้าย) ออเดรย์ผู้นำรัก ซาดีตระกูลดี เยือกเย็น แต่จิตซิดไร้ชีวิต! ัยคุณหญิงไม่เคยให้อภัยฉันเลยที่ไปแย่งตำแหน่งเมียคุณมาจากนาง! (กลับตัว เดินไปที่เก้าอี้เท้าแขน ทางซ้ายค่อนกลางและโน้มตัวพิงพนัก) จะบอกอะไรให้ล่ะ นังออเดรย์ทำฉันขุ่นลุกขุ่นฟอง ไม่เคยมองออกเลยว่านางคิดอะไร รู้สึกอะไรอยู่
- เนวิล (ลุกขึ้นนั่งบนโซฟา) ไร้ งี่เง่าน่าเคย์ อย่าทำตัวไร้สาระได้ไหม
- เคย์ นังออเดรย์คงแค้นคุณมากที่มาแต่งงานกับฉัน ฉันเคยเห็นนะ ครั้งหรือสองครั้งนี่แหละ มันมองคุณด้วยสายตาที่น่ากลัวมากที่สุดทีเดียว
- เนวิล คุณก็แค่อคติน่าเคย์ ออเดรย์ทำตัวน่ารักจะตายไป ไม่มีใครจะนิสัยดีเท่าเธออีกแล้ว
- เคย์ ดูเดินๆก็เป็นเช่นนั้น แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ มีอะไรซ่อนอยู่ ฉันรู้ดีเลยละ (รีบวิ่งไปที่โซฟาทางขวาของเนวิลแล้วคุกเข่าลงข้างๆเขา) ฉันขอเถอะนะ เราไปจากที่นี่กันเถอะ ตอนนี้อยู่ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป
- เนวิล อย่าเล่นใหญ่ได้ไหมเคย์ ผมจะไม่ทำให้คุณหญิงเสียใจเพียงแค่ว่าคุณคิดมากในเรื่องไม่เป็นเรื่อง!
- เคย์ มันเป็นเรื่องแน่ค่ะ ฉันว่ามีบางสิ่งที่คุณไม่รู้เกี่ยวกับนังออเดรย์ผู้เลอค่าของคุณ

(คุณหญิงเทรสลีเลียน และ ทรีฟส์ เข้ามาจากประตูกระจก)

เนวิล (โกรธจัด) เขาไม่ใช่ออเดรย์ผู้เลอค่า... ของผม!

(คุณหญิงเทรสลีเลียน ตรงเข้ามาที่ด้านหลังโซฟา)

เคย์ ไม่ใช่เหรอ? ใครๆก็คงคิดว่าคุณยังรักมันอยู่ ก็เล่นติดตามมันไปเสียทุกที่แบบนั้น! (ในที่สุดของเห็นคุณหญิง)

คุณหญิง ไม่ลงไปว่ายน้ำหรือจะ แม่เคย์?

เคย์ (ลุกขึ้น ประหม่า) ก็... ว่าจะไปค่ะ

คุณหญิง น้ำขึ้นสูงทีเดียววันนี้ ว่ายน้ำกันสนุกแน่ (ใช้ไม้เท้าเคาะขาโซฟา) แกล่ะ เนวิล?

เนวิล (ขุ่นเคือง) วันนี้ไม่อยากครับ คุณหญิงป่า

คุณหญิง (กับเคย์) ฉันคิดว่า เพื่อนของเธอ รอเธออยู่ข้างล่างโนนแน่ (เคย์ ลังเลไปครู่ ก่อนจะเดินข้ามฝั่งไปออกประตูกระจก ทรีฟส์ เดินมาหน้าเวทีฝั่งขวา) แกทำตัวแย่มากนะเนวิล แกต้องลุกขึ้นต้อนรับฉันสิเวลาที่ฉันเดินเข้ามาในห้อง เป็นอะไร ลืมเรื่องกิริยา มารยาทไปเสียหมดแล้วหรือ?

เนวิล (รีบลุกทันที) ขออภัยครับคุณหญิงป่า

คุณหญิง (ไปที่เก้าอี้ทำแขนฝั่งซ้ายค่อนกลาง) แกทำให้พวกเราทุกคนอึดอัดไม่สบายใจ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมเมียแกถึงหงุดหงิดงุ่นง่านเช่นนั้น

เนวิล เมียผม... ออเดรย์หรือครับ?

คุณหญิง ตอนนี้เคย์เป็นเมียแก

เนวิล ผมคิดว่าคนเคร่งศาสนาอย่างคุณหญิงป่าจะรับไม่ได้เสียอีก

คุณหญิง (นั่งลงบนเก้าอี้ทำแขน) แกหยาบคายเกินไปแล้วนะเนวิล

(เนวิล ไปทางขวาของคุณหญิงเทรสลีเลียน ฉวยมือหล่อน แล้วเข้าไปหอมแก้มเบาๆ)

เนวิล (จู่ๆก็โพรยเสน่ห์ทันที) ผมต้องขออภัยคุณหญิงป่าด้วยจริงๆครับ ให้อภัยผมด้วยเถิด ผมก็แค่กังวลมากจนไม่รู้ตัวว่าพูดอะไรออกไป

(ทรีฟส์ นั่งลงบนเก้าอี้ในมุมทางขวา)

คุณหญิง (อย่างรักใคร่) หลานรัก แกคาดหวังว่าความคิดโง่ๆที่จับเอาเมียเก่าเมียใหม่มาเจอกัน พยายามให้เขาเป็นเพื่อนกัน อย่างนี้มันจะเกิดผลอย่างไรหรือ?

เนวิล (อย่างชาญฉลาด) ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่สุดแล้วครับ

คุณหญิง ไม่สมเหตุสมผลอย่างยิ่งกับผู้หญิงสองคนนั้น

เนวิล ออเดรย์ก็ไม่มีปัญหาอะไรนี่ครับ

ทรีฟส์ ความคิดนี้มันมาจากไหนหรือเนวิล? (เนวิลปล่อยมือจากคุณหญิง แล้วเดินไปทางโซฟา)

เนวิล (อย่างกระตือรือร้น) คือ ผมบังเอิญเจอออเดรย์ที่ลอนดอนนะครับ เธอดูปกติดี น่ารักเหมือนเดิม ดูไม่ได้ฝังใจ หรือมาดร้ายอะไรแบบนั้น ขณะที่ผมคุยกับเธอ จู่ๆก็คิดว่ามันน่าจะเหมาะนะ ถ้า... ถ้าคุยกับเธอ จะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้ ถ้าเราอยู่ด้วยกันได้ทั้งสามคน แล้วจะมีที่ไหนเล่าครับ ที่จะอยู่ด้วยกันอย่างอบอุ่นได้เท่าที่นี่

ทรีฟส์ มันเป็นความคิดของเธอคนเดียวเลยหรือ?

เนวิล ใช่สิครับ เป็นความคิดผม แล้วออเดรย์ก็ยินดีที่จะ... ลง

ทรีฟส์ แล้วแม่เคย์เขายินดีด้วยไหม?

เนวิล เอ่อ ก็... ไม่นะครับ จริงๆผมก็รำคาญเคย์หน่อยๆ ไม่เข้าใจว่าทำไม ผมหมายถึง ถ้าใครจะคัดค้าน ก็ควรจะเป็นออเดรย์มากกว่า

คุณหญิง (ลูก) แหม ฉันทงแก่เกินไปเสียแล้ว (ทรีฟส์ก็ลูกเช่นกัน) ไม่ว่าคนสมัยนี้จะทำอะไร ฉันทงมองเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งสิ้น (เดินไปทางประตูซ้าย)

ทรีฟส์ (ไปทางประตูซ้ายเช่นกัน) คนเราควรปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยนะ คามิลลา (เปิดประตู)

คุณหญิง เหนื่อยเหลือเกิน ฉันทงต้องเอนหลังสักหน่อยก่อนมือเที่ยง (หันหาเนวิล) ทำตัวดีๆล่ะเนวิล ไม่ว่าจะเกิดผลหรือไม่ก็ตาม แม่เคย์ก็หึงแกลอยู่ (ย้ำคำด้วยการใช้ไม้เท้าเคาะพรม) ฉันทงจะไม่ทนให้มีเรื่องเสื่อมเสียในบ้านของฉันทงเด็ดขาด (พูดออกไปนอกเวที ทางซ้าย) นี่ แมรี ฉันทงอยากไปเอนหลังที่โซฟาในห้องหนังสือ (คุณหญิงออกไป ทรีฟส์ ปิดประตูตามหลัง)

เนวิล (นั่งบนโซฟา) คุณหญิงป่าทำอย่างกับผมอายุ 6 ขวบ

ทรีฟส์ (เดินไปทางขวา หันหลังให้คนดู) อายุปูนนั้น ก็สมเหตุสมผลที่จะมองเธอเป็นเด็ก 6 ขวบนั่นละ

เนวิล (พยายามสงบสติอารมณ์อย่างยากลำบาก) ครับ คงจะเป็นอย่างนั้น... แก่แล้วไม่มีอะไรดีเลยนะ

ทรีฟส์ (นั่งไปสักพักแล้วหันกลับมา) แต่มันก็มีข้อดีเช่นกันนะ ฉันทงยืนยันได้ (อย่างประชดประชัน) เช่น ไม่ต้องมีอารมณ์ร่วมอะไรกับใครเลย...

เนวิล (ยิ้มมุมปาก) เป็นข้อดีทีเดียว (ลุกขึ้นและไปที่หน้าต่าง) ผมว่า ผมควรไปอ้อเคย์สินะครับ แต่ผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าเธอจะโกรธอะไรผมขนาดนี้ ถ้าออเดรย์จะหึงผมก็พอจะเข้าใจได้ ทำไมเป็นเคย์ก็ไมรู้ ป้าเข้าใจไหมครับ? (เขายิ้ม แล้วออกไปผ่านประตูกระจก)

ทรีฟส์ นั่งลูปคางอย่างใช้ความคิดอยู่พักใหญ่ จากนั้นจึงเดินไปที่ตะกร้าขนม หยิบภาพออเดรย์ที่ถูกฉีกขาดขึ้นมา เดินไปที่ตู้หนังสือเพื่อจะเอาใส่ในช่องเอกสาร แต่ ออเดรย์ เข้ามาจากทางซ้ายพอดี มองไปรอบๆเพื่อว่าเนวิลจะอยู่ในห้อง หล่อนถือนิตยสารเข้ามาเล่มหนึ่ง

ออเดรย์ (เดินเข้ามาหน้าโต๊ะกาแฟ ประหลาดใจ) คุณป้ามารธา... ทำอะไรกับรูปของหนูคะนั่น? (วางนิตยสารบนโต๊ะ)

ทรีฟส์ (หันไป ยืนภาพให้ออเดรย์ดู) เหมือนว่าจะมีคนฉีกมันขาดนะจ๊ะ

ออเดรย์ ใครกันคะ?

ทรีฟส์ ยัยแบร์เร็ตต์ล่ะมั้ง ป้าว่า เขาเป็นแม่บ้านที่ใส่หมวกใจจ๊ะ ที่เข้ามาทำความสะอาดห้องนี้ล่ะ ป้าจะเอามาเก็บไว้จนกว่าจะหาทางซ่อมมันได้ (ทั้งสองมองตากันครู่หนึ่ง ก่อนที่ทรีฟส์จะเอาภาพเก็บในช่องเก็บเอกสารของตู้หนังสือ)

ออเดรย์ แบร์เร็ตต์ไม่ได้ทำหรอก ใช่ไหมคะ?

ทรีฟล์ ป้าไม่รู้เรื่องอะไร แต่คิดว่าไม่ใช่จ๊ะ

ออเดรย์ เคย์หรือเปล่านั้นคะ?

ทรีฟล์ ป้าบอกว่าป้าไม่รู้ใจจ๊ะ

(เสียบกันไปพักหนึ่ง ระหว่างนั้น ออเดรย์ เดินไปที่เก้าอี้เท้าแขนฝั่งขวา)

ออเดรย์ โอ้ หนูอึดอัดจังเลยคะป้า

ทรีฟล์ แล้วทำไมหนูถึงตัดสินใจมาที่นี่ล่ะ?

ออเดรย์ เพราะหนูจะมาที่นี่เวลานี้เสมอเลยคะ (เดินไปอยู่หน้าเก้าอี้เท้าแขนซ้ายค่อนกลาง)

ทรีฟล์ แต่ในเมื่อเนวิลเองก็จะมา ทำไมหนูไม่เลื่อนไปก่อน?

ออเดรย์ หนูทำไม่ได้คะ คือหนูมีงานคะป้า หนูจำเป็นต้องหาเงิน แล้วงานที่ทำให้หยุดแค่สองอาทิตย์นี้ หนูไม่สามารถเปลี่ยนวันหยุดได้เลย

ทรีฟล์ งานดีไหม?

ออเดรย์ ก็ไม่ใช่ว่าดีคะ แต่ได้เงินดี

ทรีฟล์ (เดินไปทางขวาของโต๊ะกาแฟ) แต่ ออเดรย์จ๊ะ เนวิลเป็นคนฐานะค่อนข้างดีทีเดียว ทางกฎหมาย เมื่อหย่ากันแล้วเขาควรจะต้องจ่ายค่าเสียหายให้มิใช่หรือ?

ออเดรย์ หนูไม่เคยรับเงินจากเนวิลสักเพนนีเดียว แล้วก็รับไม่ได้ด้วยคะ

ทรีฟล์ อย่างนั้นหรือ อย่างนั้นหรือ... ตอนป้าเป็นทนาย ลูกความบางคนก็มองอย่างนั้น ป้าเลยต้องเตือนเขาไว้บ้าง บางที่ท้ายที่สุด คนเราก็ก็น้อมปมปล่อยให้สามัญสำนักทำงานบ้างนะจ๊ะ ป้ารู้ว่าหนูไม่ค่อยมีเงินเป็นของตัวเอง ดังนั้นมันยุติธรรมและเหมาะสมที่สุดแล้วที่เนวิลจะจ่ายเงินให้หนูเอาไว้ดูแลตัวเองบ้าง แล้วคนแบบเขาก็จ่ายได้แน่นอน ใครเป็นทนายของหนูจ๊ะ? เพราะป้าน่าจะช่วยเหลือ...

ออเดรย์ (นั่งบนเก้าอี้เท้าแขนฝั่งซ้าย) ไม่ใช่เรื่องทนายหรอกคะ หนูไม่เอาอะไรจากเนวิลเอง ไม่เอาสักอย่างเดียว

ทรีฟล์ (มองอีกฝ่ายอย่างคุ้นคิด) ป้าเข้าใจ หนูตัดสินใจแล้ว... เด็ดขาดเสียด้วย

ออเดรย์ คะป้าจะมองแบบนี้ก็ได้

ทรีฟล์ เนวิลเป็นคนต้นคิดจริงๆใช่ไหม เรื่องที่คิดจะมาที่นี่นะ?

ออเดรย์ (เสียบขาด) ใช่สิคะ

ทรีฟล์ แล้วหนูก็เห็นด้วย?

ออเดรย์ คะหนูเห็นด้วย ทำไมจะไม่ล่ะคะ?

ทรีฟล์ สถานการณ์เลยไม่ค่อยดีเท่าไร ใช่ไหมล่ะ?

ออเดรย์ แต่หนูก็ไม่ได้ทำอะไรผิดนี่คะ

ทรีฟล์ ใช่ หนูไม่ผิด ชัดเจนเลยล่ะ

ออเดรย์ (ลุก) ป้าหมายความว่ายังไงคะ?

ทรีฟล์ ป้าแค่สงสัย...

ออเดรย์ ป้ารู้ไหมคะว่า บางทีหนูก็... กลัวป้าหน่อยๆ

ทรีฟล์ ทำไมล่ะจ๊ะ?

ออเดรย์ ไม่รู้สิคะ หนูว่าป้าเป็นคนฉลาดหลักแหลมมากที่สุดแล้ว แล้วก็ช่างสังเกต บางทีหนูก็...

แมรี่ (เข้ามาจากทางซ้าย) คุณออเดรย์ขา ช่วยไปหาคุณหญิงที่เกิดค่ะ คุณหญิงให้ตาม ท่านอยู่ในห้องหนังสือ

ออเดรย์ ได้สิจ๊ะ (ออกไปทางด้านซ้าย ทรีฟล์ นั่งบนโซฟา แมรี่ ไปที่โต๊ะเครื่องสำอาง เก็บแก้วที่ใช้แล้ว)

ทรีฟล์ แมรี่จ๊ะ เธอคิดว่าจริงๆแล้วใครเป็นคนวางแผนให้พวกนั้นมาเจอกันหรือ?

แมรี่ (เดินไปทางขวาของฉากเครื่องสำอาง) คุณออเดรย์กระมังคะ

ทรีฟล์ ทำไมล่ะจ๊ะ?

แมรี่ (ไปทางซ้ายของทรีฟล์) ดิฉันคิดว่า... คุณเขายังรักสามีเก่าอยู่ค่ะ

ทรีฟล์ เธอคิดเช่นนั้นหรือ?

แมรี่ แล้วจะเป็นอย่างอื่นได้หรือคะคุณ? คุณเนวิลเขาไม่ได้รักคุณเคย์จริงๆหรอกค่ะ คุณน่าจะรู้

ทรีฟล์ (อย่างครมคาย) ความลุ่มหลงแบบฉบับพลันเช่นนี้คงอยู่ได้ไม่นานหรอก

แมรี่ คุณคิดว่าคุณออเดรย์น่าจะมีศักดิ์ศรีมากกว่านี้สินะคะ

ทรีฟล์ จากประสบการณ์ของดิฉันนะ ศักดิ์ศรี เป็นคำที่ผู้หญิงอย่างเรามากใช้เสมอ แต่เราก็พูดแต่ปาก ใจเราไม่เคยมีศักดิ์ศรีได้เลย เมื่อไรก็ตามที่มันเป็นเรื่องของความรัก

แมรี่ (อย่างขมขื่น) ดิฉันไม่มีวันรู้หรอกค่ะ (มองออกไปนอกหน้าต่าง) ขอตัวนะคะ (ออกไปทางซ้าย)

(ทามีรา เข้ามาจากประตูกระจก ในมือถือหนังสือมาเล่มหนึ่ง)

ทรีฟล์ อ้าว แม่หนูทามีรา ลงไปที่ท่าเรือมาหรือ?

ทามีรา (เดินมากลางเวที) เปล่าค่ะ หนูไปนั่งอ่านนิยายสืบสวนมา ไม่ค่อยสนุกเท่าไร (มองหนังสือ) จริงๆนะคะ ทุกเรื่องเลย มักจะเริ่มเรื่องผิดที่ เริ่มที่การฆาตกรรม แต่ฆาตกรรมไม่ใช่จุดเริ่มเรื่องที่ดีนักหรอกค่ะ

ทรีฟล์ อย่างนั้นหรือ? แล้วควรเริ่มตรงไหนจ๊ะ?

ทามีรา ในความคิดหนูนะคะ ฆาตกรรมควรเป็นจุดจบของเรื่อง (นั่งที่เก้าอี้เท้าแขน ทางซ้ายเยื้องกลาง) เพราะเนื้อเรื่องจริงๆ มันควรจะเกิดขึ้นก่อนหน้านั้น บางทีก็หลายปีก่อนเกิดเหตุฆาตกรรม มันควรจะต้องเป็นเช่นนั้นค่ะ เหตุผลและสถานการณ์ที่ชักจูงให้ตัวละครมาพบกันในที่ที่หนึ่ง วันวันหนึ่ง ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง จากนั้น... ทุกอย่างจึงค่อยนำไปสู่... ช่วงเวลาสังหาร

ทรีฟล์ (ลุกขึ้น) เป็นวิธีคิดที่น่าสนใจจ๊ะ

ทามีรา (อย่างขอโหะขอโหย) เกรงว่า หนูจะอธิบายความคิดตัวเองได้ไม่ค่อยดีเท่าไรนะคะ

ทรีฟล์ (เดินไปที่โตะกาแฟ) บ้าว่าหนูอธิบายได้ดีแล้วจะ (ใช้โตะกาแฟแทนลูกโลก) คนที่อยู่ต่างที่ต่างถิ่น นิสัยต่างกัน มาบรรจบพบเจอกันในสถานที่หนึ่ง ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง แล้วทุกสิ่งก็มุ่งไปสู่ช่วงเวลาสังหาร (เจียบไปพักหนึ่ง) ช่วงเวลาสังหาร (**ทรีฟล์** มองตามีรา ไฟค่อยๆ เฟดจนมืดสนิทระหว่างม่านเคลื่อนปิด)

- จบฉาก 1 -

ฉาก 2

ฉาก: เหมือนเดิม หลังมื่อค่ำ 4 วันต่อมา เมื่อม่านเปิด แสงค่อยสว่างขึ้น ม่านตรงหน้าต่างปิดไว้ครั้งเดียว ประตูกระจกเปิดกว้าง ม่านก็ไม่ได้รูดปิด คืนนี้อากาศอบอุ่น ค่อนข้างอบอุ่น และเมฆหนา **เคย์** นั่งอยู่ที่โซฟายาวกำลังสูบบุหรี่ เธออยู่ใน เดรสออกงาน และดูจะชุ่มฉ่ำ เปื่อหน้า **เท็ด ลาดิเมอร์** ยืนอยู่บนยกพื้น มองออกไปนอกหน้าต่าง เขาเป็นคนผิวเข้มที่หน้าตาดีมาก อายุราวๆ 26 ปี สูทสำหรับมือค้ำของเขาดูเหมาะกับสีผิวของเขาอย่างยิ่ง

เคย์ (เจียบไปครู่) เท็ด ฉันขอบอกเลยว่าคืนนี้มันวุ่นวายจนน่าซ้ำ

เท็ด (หันมอง) คุณน่าจะเชื่อผมและไปที่โรงแรมนั่นอย่างที่ผมบอก (ขยับลงมาตรงสุดขอบยกพื้น) มีงานเต้นรำด้วย วงไม่ได้ดีอะไร แต่ก็น่าสนใจ

เคย์ ฉันอยากไปจะตาย แต่เนวิลไม่ให้ไป

เท็ด เลยต้องทำตัวเป็นแม่บ้านแสนดีนะ

เคย์ ใช่ แล้วก็ไ้รางวัลเป็นการต้องมานั่งเปื่อจนจะตายอยู่นี่

เท็ด เป็นเซตกรรมของแม่บ้านทุกคน (ขยับไปใกล้เครื่องเล่นแผ่นเสียงตรงที่นั่งติดหน้าต่าง) มีแผ่นเพลงเต้นบ้างไหม? อย่างน้อยเรามาเต้นกันดีกว่าจะได้ไม่เปื่อ

เคย์ ไม่มีอะไรแบบนั้น ที่นี่ หรือ มีแต่โมสาร์ท กับ บาค พวกเพลงคลาสสิคนะ

เท็ด (ไปที่โตะกาแฟ) เอ้อ อย่างน้อยคืนนี้เราก็ไม่ต้องเจอยัยคุณหญิงหนึ่งเหี้ยวนั้น (หยิบบุหรี่ออกจากกล่อง) นางไม่เคยลงมาคืนนี้หรือ นางไม่มาเพราะว่าผมอยู่ด้วย? (จุดบุหรี่สูบ)

เคย์ คุณหญิงนางเข้าอนตอหนึ่งทุ่มทุกวัน นางเป็นโรคหัวใจอ่อนแอ หรืออะไรสักอย่าง เลยต้องให้คนเอาใส่ถาด ขึ้นไปเสิร์ฟถึงที่นอน

เท็ด ไม่ใช่ชีวิตที่น่าสนใจสักเท่าไร

เคย์ (ลุกพรืดขึ้น) ฉันเกลียดบ้านนี้สุดๆ (เดินไปหน้าโซฟา แล้วอ้อมไปทางขวา) เราไม่น่าจะมาที่นี่เลยให้ตายเหอะ

เท็ด (เข้าไปทางซ้ายของหลอน) ใจเย็นที่รัก เป็นอะไรไป?

เคย์ ไม่รู้สิ (เข้าไปยืนด้านหน้าเก้าอี้เท้าแขนตัวที่อยู่ทางซ้ายค่อนกลางเวที) แคบบางครั้งฉันก็... กลัว

เท็ด (เดินไปทางขวาของโตะกาแฟ) พุดจาไม่สมกับเป็นคุณเลย เคย์

เคย์ (สงบสติอารมณ์ได้) ไม่สมกับเป็นฉันเลยใช่ไหมล่ะ แต่บรรยากาศมันประหลาดมาก ฉันไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่ฉันว่านางออดีร์นี่อยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ทั้งหมด

- เท็ด** มันก็แค่ความคิดโง่ๆของเนวิล พวกคุณมาที่นี่พร้อมกับเมียเก่า
- เคย์** (นั่งเก้าอี้ทำแขนตัวที่อยู่ทางซ้ายค่อนกลาง) ฉันไม่คิดว่ามันเป็นความคิด *ของเขา* ฉันเชื่อว่า *นาง* บังคับให้เขาทำแบบนี้
- เท็ด** ทำไมคิดอย่างนั้นล่ะ?
- เคย์** ไม่รู้สิ เพื่อที่จะสร้างปัญหาให้ฉันล่ะมั้ง
- เท็ด** (เข้าไปหาเคย์แล้วลูบแขนหล่อน) เธอแค่ *อยาก* ตีมันเท่านั้นแหละน่า ที่รักของผม
- เคย์** (จับมือเขาออกจากแขนตัวเอง หงุดหงิด) ฉันไม่อยากตี และฉันไม่ใช่ที่รัก *ของคุณ*
- เท็ด** คุณเป็น *ของผม* แน่ ถ้าไม่มีไอ้เนวิลนั้น (ไปที่ถาดเครื่องดื่ม เทวิสก็ผสมโซดาสองแก้ว) แล้วนี่ เนวิลอยู่ไหนล่ะ
- เคย์** ไม่รู้สิคะ
- เท็ด** พวกนั้นไม่ใช่คนเข้าสังคมเลยนะ ออเดรย์ออกไปคุยกับยัยป้าทริฟส์ที่ระเบียง คุณทามาที่นี่ก็เอาแต่เดินไปเดินมาในสวนคนเดียว สูบบุหรี่มวนแล้วมวนเล่า สุดยอด น่าคบกันทั้งนั้น
- เคย์** (รังเกียจ) ฉันไม่สนใจทำอะไรทั้งนั้นแหละ ถ้าพวกบ้านั้นจะจมน้ำตายกันหมด... ยกเว้นเนวิล
- เท็ด** ผมจะมีความสุขกว่านี้อีก ที่รัก ถ้าคุณรวมเนวิลเข้าไปด้วย (ถือแก้วเครื่องดื่มไปให้ *เคย์*) ตีซะ คนดี คุณจะรู้สึกดีกว่านี้มากเลยล่ะ (*เคย์* รับเครื่องดื่มไปจิบ)
- เคย์** พระเจ้า แรงมาก
- เท็ด** เดิมโซดาไหม?
- เคย์** ไม่เป็นไร ฉันว่าเธอไม่น่าจะออกตัวแรงขนาดนั้นว่าไม่ชอบเนวิล
- เท็ด** ก็เขามีอะไรให้ผมชอบล่ะ? เขาไม่ใช่คนประเภทที่ผมจะชอบ (*ชมชื่น*) สุภาพบุรุษอังกฤษตามอุดมคติ เล่นกีฬาเก่ง ถ่อมตัว ดูดี มีความเปรียบพร้อมทุกอย่าง ได้ในทุกอย่างที่ตัวเองต้องการ รวมไปถึงสาวน้อยของผมด้วย
- เคย์** ฉันไม่ใช่สาวน้อย *ของเธอ*
- เท็ด** (เดินไปอยู่หลังโต๊ะกาแฟ) ใช่สิ ถ้าเกิดผมรวยได้เท่าเนวิล...
- เคย์** ฉันไม่ได้แต่งงานกับเนวิลเพราะเงิน
- เท็ด** โอ๊ยผมเข้าใจดีเลย คำคืบในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ดวงตาเป็นประกายอย่างน้ำค้าง...
- เคย์** ฉันแต่งงานกับเนวิล เพราะฉันตกหลุมรักเขา
- เท็ด** ผมไม่ได้บอกว่าคุณไม่รักเขา ที่รัก แต่เงินเขาน่ะช่วยผลักดันให้คุณตกได้แรงขึ้น
- เคย์** คิดอย่างนั้นจริงๆหรือ?
- เท็ด** (เดินไปตรงกลางเวที) ก็อยากจะเชื่ออย่างนั้น ผมจะได้ไม่ต้องเจ็บนัก
- เคย์** (*ลุกขึ้น เดินไปทางซ้ายของเขา*) เธอเป็นคนน่ารักนะเท็ด ฉันไม่รู้ว่าคุณจะเป็นอย่างไรถ้าไม่มีเธอ

เท็ด ลองรักกันดูไหมล่ะ ผมก็อยู่ข้างคุณเสมอนั่นแหละ คุณน่าจะรู้อยู่แล้ว ทาสรักที่ซื่อสัตย์ หรือสัตว์เลี้ยงที่รักดี.. จะซื่อสัตย์ หรือสัตว์เลี้ยง ก็ขึ้นอยู่กับว่าใช้เรียกผู้ชายหรือผู้หญิง (จูบไหล่ **เคย์**)

(ทันใด **แมรี่** เข้ามาทางฝั่งซ้าย สวมกระโปรงงานดินเนอร์แบบเรียบๆ **เคย์** รับผิดชอบจากเท็ดไปที่ยกพื้นทางฝั่งซ้าย)

แมรี่ (ซื่อๆ) มีใครเห็นคุณทรีฟส์ไหมคะ คุณหญิงเทรสสิเลียนต้องการพบท่าน

เท็ด อยู่ตรงระเบียงข้างนอกนะ แมรี่

แมรี่ ขอบคุณค่ะคุณเท็ด (ปิดประตู) อากาศอบอุ่นอย่างไรไม่รู้ ดิฉันว่าน่าจะมีพายุเข้า (เดินไปที่ประตูกระจก)

เท็ด หวังว่าจะยังไม่เข้าจนกว่าผมจะกลับถึงโรงแรมนะ (เดินไปทางซ้ายของแมรี่ แล้วมองออกไปข้างนอก) ผมไม่ได้เอาเสื้อโค้ทมา ถ้าฝนตกละก็คงเปียกโชกถึงเนื้อแน่ๆระหว่างเดินไปที่ท่าเรือ

แมรี่ ดิฉันจะหามให้คุณยืมให้ได้เลยคะ ถ้าจำเป็น ไม่เช่นนั้น คุณเนวิลคงจะให้คุณยืมเสื้อกันฝนของเขาได้ (ออกไปทางประตูกระจก)

เท็ด (เดินไปกลางเวที) น่าสนใจ ผมว่าเขาเป็นม้ามีดที่เดียว

เคย์ ฉันทรงสรรนางมากกว่า (รีบไปที่เก้าอี้ทำแขนฝั่งซ้ายค่อนกลาง นั่งและจิบวิสกี้) ก้มหน้าก้มตาเป็นทาสอารมณ์ยัยแก่นั่น แล้วก็ไม่ได้อะไรเลยสักอย่าง เงินมรดกของนางก็จะตกมาที่ฉันทันที กับเนวิลอยู่ดี

เท็ด (ไปทางขวาของเคย์) บางที เขาอาจไม่รู้เรื่องมรดก

เคย์ ถ้าอย่างนั้นคงตกลงน่าดู (หึ่งคู้หัวเราะ)

ออเดรย์ และ **ทรีฟส์** เข้ามาทางประตูกระจก **ทรีฟส์** ใส่ชุดเดรสอย่างโบราณ **ออเดรย์** สวมเดรสงานเลี้ยง หล่อนเห็น **เท็ด** และ **เคย์** อยู่ด้วยกัน จากนั้นเดินมาอยู่หน้าโซฟา **ทรีฟส์** หุคอยู่หน้าประตู และหันหน้ามองข้ามไหล่ก่อนพูด

ทรีฟส์ ฉันทจะขอตัวไปพูดคุยสักเพะหะกับคุณหญิงเทรสสิเลียนเสียหน่อย น่าจะคุยกันเรื่องความทรงจำ ข้าว่าซุบซิบนินทาต่างๆอะไรเทือกนั้น พูดจาว่าร้ายใส่กันบ้าง เธอก็รู้ละ มันเป็นการเพิ่มรสชาติให้บทสนทนาได้ดีทีเดียว (เดินไปทางประตูฝั่งซ้าย) จริงไหมจ๊ะ ออเดรย์?

ออเดรย์ ท่านเลือกคนที่ท่านต้องการแล้วก็เรียกไปคุยราวกับเป็นพระราชโองการของราชินีกุล

ทรีฟส์ กล่าวได้ฉลาดมาก ออเดรย์ ป้ารู้สึกถึงความเป็นราชินีกุลจากคุณหญิง เทรสสิเลียนได้เสมอ (ออกไปทางซ้าย)

ออเดรย์ (เฉื่อยชา) ร้อนมากเลยนะคะ ว่าไหม? (นั่งบนโซฟา)

เท็ด (เดินเข้าไปใกล้ถาดเครื่องดื่ม) เอา... เครื่องดื่มไหม?

ออเดรย์ (ส่ายหัว) ไม่เป็นไรค่ะ อีกสักพักฉันทจะไปนอนแล้ว

(เงียบไปสักพัก **เนวิล** ก็เข้ามาทางซ้าย เขาสวมชุดสูทสำหรับดินเนอร์ ถือนิตยสารเข้ามาเล่มหนึ่ง)

เคย์ คุณไปทำอะไรที่ไหนมาตั้งนานคะเนี่ย เนวิล?

เนวิล ผมต้องเขียนจดหมายสักสองสามฉบับนะเคย์ มีอะไรหลายอย่างที่จะต้องเขียนบอกคนโน้นคนนี้

เคย์ (ลูก) คุณควรจะไปทำอะไรแบบนั้น ตอนอื่น! (ไปที่ถาดเครื่องดื่ม แล้ววางแก้วเหล้าของตัวเอง)

เนวิล (เดินไปอยู่หลังโต๊ะกาแฟ) ยิ่งเสร็จเร็วก็ยิ่งดีไม่ใช่หรือ? อ้อ นี่ 'ลอนดอน อิลลาสเตรเตด' เห็นว่ามีคนอยากได้

เคย์ (ยื่นมือออกมา) ขอขอบคุณค่ะเนวิล

ออสเตรย์ (แทบจะพร้อมไปกับเคย์) โอ้ ขอขอบคุณค่ะเนวิล (ยื่นมือออกมาเช่นกัน เนวิล ลังเลว่าจะให้ใครดี)

เคย์ (เกือบทำตัวร้าย) ฉันทันทีแหละอยากได้ เอามาสิ

ออสเตรย์ (ลดมือลง งุนงง) อ้อ ขอโทษนะ ฉันทันทีว่าคุณคุยกับฉันนะค่ะเนวิล

เนวิล (ลึงเลอีกลักพัก ท้ายที่สุดก็ยื่นให้ออสเตรย์) นี่ครับ ออสเตรย์

ออสเตรย์ เอ่อ แต่ว่า...

เคย์ (พยายามเก็บกดความโกรธ แทบจะร้องไห้) ในนี้มันอบอ้าวจริงๆ! (รีบไปที่โต๊ะกาแฟ หยิบกระเป๋าตัวเอง แล้วรีบไปที่โซฟา) ไปสูดอากาศกันดีกว่าทีเด็ด ฉันทนอยู่ในรูหนูน่ารังเกียจนี้ไม่ได้อีกต่อไปแล้ว! (แทบจะเดินสะดุดขณะที่เร่งออกไปจากห้อง)

(เห็นตมองเนวิลอย่างโกรธแค้น ก่อนจะเดินตามเคย์ออกไป เนวิลโยนนิยายสารลงบนโต๊ะกาแฟ)

ออสเตรย์ (ลุก ราบเรียบ) ไม่ควรทำแบบนี้เนวิล

เนวิล ทำไมล่ะ?

ออสเตรย์ (เดินไปอยู่หน้าโต๊ะ เคียงไปทางซ้าย) มันไม่ค่อยฉลาดเลยนะค่ะ ตามไปขอโทษเคย์เถอะนะค่ะ

เนวิล แล้วทำไมผมจะต้องขอโทษล่ะ?

ออสเตรย์ ไม่ว่าจะทำไมก็ควรค่ะ คุณหยาบคายกับภรรยาตัวเองมากไปแล้ว

(แมรี เข้ามาทางประตูกระจก ยืนอยู่หลังโซฟา)

เนวิล คุณเป็นภรรยาผมออสเตรย์ และจะเป็นตลอดไป (เห็นแมรีพอดี) อ้าว แมรี นี่เธอจะขึ้นไปหาคุณหญิงป่าหรือเปล่า?

(ออสเตรย์ เดินไปทางซ้ายสุดของยกพื้น)

แมรี (ข้ามไปทางซ้ายค่อนกลาง) ค่ะ ถ้าหากว่าคุณทริฟส์ ลงมาแล้ว (ทามิรา เดินเข้าผ่านประตูกระจก มายืนทางขวาของโซฟา เนวิลมองทามิราลักพัก จากนั้นออกไปทางประตูกระจกอย่างหนักอกหนักใจ) โอ้ เอ๊ย! นี่ดิฉันเหนื่อยที่สุดเท่าที่เคยเป็นแล้วในชีวิตนี้ หากคุณหญิงจะสั่งกระดิ่งเรียกอีกคืนนี้ ดิฉันมั่นใจเลยว่าจะหลับเป็นตายไม่ได้ยินเสียงมันแน่นอน (นั่งบนเก้าอี้เท้าแขนทางซ้ายค่อนกลาง)

ออสเตรย์ (หันมอง และเดินไปทางปลายยกพื้นฝั่งขวา) กระดิ่งอะไรกันจ๊ะ?

แมรี กระดิ่งในห้องดิฉันค่ะ หากคุณหญิงจะต้องการอะไรขึ้นมาตอนกลางคืน ท่านจะสั่งเรียก เป็นกระดิ่งแบบโบราณที่มีสายโยงไปถึงห้องคุณหญิงท่านค่ะ มันส่งเสียงได้เบามาก แต่คุณหญิงท่านยืนยันว่ามันคงจะใช้งานได้ดีกว่าระบบไฟฟ้า (หาว) ขออภัยค่ะ อากาศมันอ้าวเกินไปจริงๆ เลย่วงมากนะค่ะ

ออสเตรย์ ไปนอนดีกว่าไหมจ๊ะ แมรี เธอดูหมดแรงแล้วนะ

แมรี ดิฉันจะรีบไปเลยค่ะ ทันทีที่คุณทริฟส์เธอพูดจู่ๆกับคุณหญิงเสร็จ ดิฉันจะรีบพาคุณหญิงไปขึ้นเตียง ตัวดิฉันจะได้ไปนอนเองได้เสียที เฮ้อ เป็นวันที่เหนื่อยอะไรอย่างนั้นะ

(เท็ด เข้ามาทางประตูกระจก และเดินมาทางขวาฝั่งใกล้คั่นดู)

ทามีรา ก็เหนื่อยจริงนะ

ออเดรย์ (หลังจากมองเท็ดพักเดียว) ทามีรา! ไปคุยกันตรงระเบียงไหม? (เดินไปหน้าประตูกระจก)

ทามีรา (เข้าไปหา ออเดรย์) ได้สิ ฉันจะเล่าให้เธอฟังเรื่องนิยายสืบสวนที่ฉันอ่านอยู่ด้วย... (ทั้งสองออกไป เจียบไปพักหนึ่ง ขณะที่เท็ดมองทั้งสองสาวเดินออกไปจากห้องจนพ้นสายตา)

เท็ด แมรี คุณกับผมเป็นแกะดำไม่เข้ากับใครสินะครับ คงต้องอยู่เป็นเพื่อนกันแล้วละ (ไปที่ภาคเครื่องดื่ม) ขอรินเหล้าให้คุณนะครับ

แมรี ดิฉันไม่ดื่มค่ะ ขอขอบคุณ

เท็ด (รินเหล้าให้ตัวเอง) คู่หนึ่งก็ปรับความเข้าใจกันอยู่ในสวนกุหลาบ อีกคู่ก็เพื่อนรักวัยเด็กคุยสัพเพเหระกันที่ระเบียง แล้วพวกเราจะไปเข้ากับเขายังไงล่ะจริงไหม? เรามันคนนอกที่แท้จริง (มาอยู่สุดปลายยกพื้นฝั่งที่ใกล้คนดู ยกแก้วขึ้น) ดื่มให้กลายเป็นคนนอกครับ แล้วก็ขอให้พวกคนในเขามีความสุขกันในนรก (ดื่ม)

แมรี คุณดูเศร้าณะคะ

เท็ด คุณก็เหมือนกันนะ

แมรี (นั่งไปเล็กน้อย) ก็ไม่เชิงนะคะ

เท็ด (ไปอยู่หน้าโต๊ะกาแฟทางขวา) มันรู้สึกอย่างไรกันหรือ ที่ต้องคอยตาม คอยประคอง วิ่งขึ้นว้างลงบันได รับใช้คุณหญิง แก่ๆนั้นทุกเมื่อเชียววันไม่จบไม่สิ้นนะ ฮี?

แมรี ก็ดีกว่าไปทำอย่างอื่นนะคะ

เท็ด (ไม่เชื่อ) นั่นสินะ... (หันไปมองทางนอกระเบียง)

แมรี (นั่งไป) คุณดูไม่ค่อยมีความสุขเลยคะ

เท็ด ใคร? ผมนะหรือ?

แมรี คุณเคย...(วรรค) คุณรักคุณเคยมาเสมอใช่ไหมคะ?

เท็ด ก็ไม่เชิง

แมรี แล้วเขารักคุณไหมคะ?

เท็ด (ไปทางขวาค่อนกลาง) คงจะรัก... จนกระทั่งเนวิลเข้ามา เนวิลผู้ร่ำรวย และพื้นเพสูงส่ง (เดินไปทางซ้ายของโซฟา) ถ้ามีเงินเท่ามันผมก็ไปป็นเขาหิมาลัยได้เหมือนกันนั่นแหละ

แมรี คุณคงไม่ไปจริงๆหรอกใช่ไหมคะ?

เท็ด ก็คงไม่แหละ (ฉับพลัน) เธอต้องการอะไรในชีวิตเธอ?

แมรี (ลุกขึ้น หลังจากหยุดทันที) มันน่าจะหายไปแล้วคะ

เท็ด ก็แค่ น่าจะ

แมรี ค่ะ... แค่น่าจะ (เดินไปที่ยกพื้น) ฉันก็แค่ต้องการเงินเล็กน้อยๆ ไม่ต้องเยอะหรอกคะ ขอแค่เพียงพอ

เท็ด เพียงพอสำหรับอะไร?

แมรี่ สำหรับจะใช้ชีวิตได้ด้วยตัวเองก่อนมันจะสายเกินไปค่ะ ฉันไม่เคยมีอะไรเป็นของตัวเองเลย

เท็ด (เดินไปทางขวาของแมรี่) เธอเกลียดพวกนั้นเหมือนผมไหม? พวก คนใน นะ

แมรี่ (รุนแรง) เกลียดพวกเขาเหรอคะ? ฉัน... (หาว) ไม่ ไม่ ฉันเหนื่อยเกินกว่าจะเกลียดใครค่ะ

(**ทรีฟส์** เข้ามาทางซ้าย)

ทรีฟส์ อ่า แม่แมรี่ ถ้าเธอจะไม่ว่าอะไร คุณหญิงเทรสสลิเลียนอยากให้เธอไปหาเขาตอนนี้ล่ะจ๊ะ ฉันว่าคุณหญิงเธอง่วงแล้วล่ะ

แมรี่ ดีเสียว่ะ ขอบคุณนะค่ะ คุณทรีฟส์ เดี่ยวหนูจะขึ้นไปเลยนะคะ (ไปที่ประตูทางซ้าย) ดิฉันอาจจะไม่ได้กลับมาอีก ฉะนั้น... ราตรีสวัสดิ์นะคะ คุณลาติเมอร์ ราตรีสวัสดิ์ค่ะคุณทรีฟส์

เท็ด ราตรีสวัสดิ์ (**แมรี่** ออกไปทางซ้าย **ทรีฟส์** ไปตรงปลายฝั่งซ้ายของยกพื้น) ผมเองก็ควรจะต้องกลับได้แล้ว ถ้าโชคดีผมอาจจะไปถึงท่าเรือ และกลับไปโรงแรมได้ทันก่อนที่พายุลูกจะเข้า (ไปที่โซฟา **ทามิรา** เข้ามาทางประตูกระจก)

ทามิรา กลับแล้วหรือคะ คุณลาติเมอร์? อยากให้ฉันหาเสื้อโค้ทให้ไหมคะ?

เท็ด ไม่เป็นไรครับ ผมจะลองเสีงโซคุดู

ทามิรา (เดินไปที่ยกพื้น) พายุใหญ่กำลังจะมาจริงๆ

ทรีฟส์ แม่หนูออเดรย์ อยู่ที่ระเบียงหรือเปล่านั้น?

ทามิรา หนูไม่ทราบเลยนะคะ (ไปทางประตูฝั่งซ้าย) ไปนอนก่อนนะค่ะป้า ราตรีสวัสดิ์ค่ะ (**ทามิรา** ออกไปทางซ้าย ทันใดนั้นก็มีการแลบ และเสียงฟ้าร้องคำรามก้องจากนอกเวที)

เท็ด (ซู่ร้าย) สงสัย เพื่อนสมัยเด็ก จะมีความหลังไม่ค่อยดีนักกระมัง นั่นฟ้าร้องไซ้ใหม่ ไรต้องเดินไปอีกไกลเสีย (เดินไปที่ประตูกระจก) แต่ผมว่าน่าจะทันนะ

ทรีฟส์ เดียวฉันไปด้วย จะได้ลกลอนประตูสวน (เดินไปที่ประตูกระจก **เท็ด** และ **ทรีฟส์** ออกไปทางนั้น)

ออเดรย์ (ข้างนอก พูดกับเท็ด) ราตรีสวัสดิ์ค่ะ

หล่อนเข้ามาทางประตูกระจกอย่างรวดเร็ว ฟ้าแลบ และฟ้าร้องอีกครั้ง **ออเดรย์** ยืนอนิ่งอยู่สักพัก จากนั้นก็เดินเข้าไปที่ยกพื้น นั่งตรงที่นั่งติดหน้าต่าง แล้วมองออกไปยังฟ้ายามราตรี **เนวิล** ตามเข้ามาทางประตูกระจก แล้วไปที่โซฟา

เนวิล ออเดรย์

ออเดรย์ (ลุกอย่างรวดเร็ว และไปทางซ้ายของยกพื้น) ฉันจะไปนอนแล้ว เนวิล ราตรีสวัสดิ์ค่ะ

เนวิล (ตามไปที่ยกพื้น) อย่าเพิ่งไป ผมอยากคุยด้วย

ออเดรย์ (ประหม่า) อย่าตีกว่าค่ะ

เนวิล (ตรงไปทางขวาของหล่อน) ผมอยากคุย ผมต้องคุย ช่วยฟังผมสักนิดนะ ออเดรย์

ออเดรย์ (กลับไปทางผนังด้านซ้ายถัดจากหน้าต่าง) อย่าเลยนะคะ ฉันขอ

- เนวิล แต่คุณจะไม่มีความรู้เลยนะว่าผมจะบอกอะไร (*ออสเตรย์ไม่ตอบ*) ออสเตรย์ เรากลับไปเป็นเหมือนเดิมได้ไหม ลืมไปให้หมดว่าเคยมีเกิดอะไรขึ้นบ้าง ได้ไหมครับ
- ออสเตรย์ (*หันกลับมาเพียงเล็กน้อย*) หมายถึงเรื่องเคย์ด้วยหรือคะ?
- เนวิล เคย์จะเข้าใจ
- ออสเตรย์ คุณหมายความว่าอย่างไร เข้าใจ?
- เนวิล (*ตื่นเต๋น*) ผมจะบอกความจริงกับเขา ว่าคุณเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ผมรัก และนี่คือความจริงออสเตรย์ เชื่อผมเถอะนะ
- ออสเตรย์ (*ลึนหวั่ง*) คุณรักเคย์ ตอนที่คุณแต่งงานกับเขาค่ะเนวิล
- เนวิล การแต่งงานกับเคย์คือความผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิตผม ตอนนี้ผมเข้าใจแล้วว่าผมมันช่างโง่เหลือเกินที่... (*เคย์เข้ามาทางประตูกระจก*)
- เคย์ (*มาที่กลางเวทีเบื้องขวา*) ขอโทษที่ต้องขัดฉากซึ่งกินใจนี้ นะ แต่ฉันไม่ไหวแล้ว
- เนวิล (*เดินไปตรงกลางของยกพื้น*) เคย์ ฟังนะ...
- เคย์ (*เกรี้ยวกราด*) ฟัง?! ฉันได้ยินทุกอย่างเท่าที่อยากจะฟังแล้ว ได้ยินมากไปด้วยซ้ำ!
- ออสเตรย์ (*เหมือนจะโล่งใจ*) ฉันจะไปนอนแล้ว (*เดินไปทางประตูซ้าย*) ราตรีสวัสดิ์
- เคย์ (*ข้ามเวทีไปทางขวาของออสเตรย์*) ดีจริงเชียว! ไปนอน! เธอได้ทุกอย่างตามแผนร้ายกาจที่วางไว้แล้วสินะ แต่เธอจะหนีปัญหาไปง่าย ๆ อย่างนั้นไม่ได้ ฉันจะต้องคุยกับเธอให้รู้เรื่อง หลังจากที่ฉันจัดการกับเนวิลเรียบร้อยแล้ว
- ออสเตรย์ (*เย็นชา*) ไม่ใช่เรื่องของฉัน ราตรีสวัสดิ์ (*ออสเตรย์ออกไปทางซ้าย มีแสงฟ้าแลบ และเสียงฟ้าร้องจากข้างนอก*)
- เคย์ (*มองออสเตรย์จนลับตา*) โธ่เอ๊ย มาทำเป็นเยือกเย็น...
- เนวิล (*ขยับไปทางขวาของโต๊ะกาแฟ*) นี่ เคย์ ออสเตรย์ไม่รู้ไม่เห็นอะไรเลยเรื่องนี้ มันไม่ใช่ความผิดของเขา ถ้าจะ โทษใครก็โทษผมเถอะ
- เคย์ (*เดินไปทางด้านหลัง ไกลจากคนดู*) ฉันโทษแน่ คุณเป็นผู้ชายประสาอะไร (*หันไปหาเนวิล แผลเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ*) คุณทิ้งเมียคุณชมซานมาหาคัน แล้วก็หย่ากัน คลั่งรักฉันอยู่นาทีหนึ่ง อีกนาทีหนึ่งก็เบียดฉันแล้ว แล้วตอนนี้คุณก็คงอยากกลับไปหา... (*มองไปทางประตูฝั่งซ้าย*) นังแมวยั่วสาวทหน้าซื่อ เสียงแหลม หน้าด้าน...
- เนวิล (*โกรธ*) หยุดเดี๋ยวนี้นะ เคย์!
- เคย์ (*ขยับไปทางยกพื้น*) แต่นางก็เป็นอย่างนั้นจริงๆนี่ นังคนเจ้าเล่ห์ จอมวางแผน นัง...
- เนวิล (*คว่ำแขนหล่อน*) หยุดพูด!
- เคย์ (*เดินหนีมาได้*) ปล่อยฉันนะ! (*เดินเข้าไปทางโซฟา*) คุณต้องการทำอะไรกันแน่?
- เนวิล (*หันหนี มองไปทางผนังด้านหลัง*) ผมทนต่อไปไม่ไหวแล้ว คุณจะตำผมเลย หรือตำทราผมเพียงใด ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว เคย์ ผมทนต่อไปไม่ได้จริงๆ (*เคย์ นั่งลงบนโซฟา เขาหันกลับมา*) ผมว่า... จริงๆนะ... ผมคงจะรักออสเตรย์มาตลอดเลย ผมเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้ ความรักที่ผมให้คุณมัน... มันแค่ความลุ่มหลงบ้าง ไม่มีอะไรดีเลย คุณกับผมเราเข้ากันไม่ได้ เราอย่ามาทนทรมาณกันต่อไปอีกเลย... (*เดินผ่านหลังโซฟา ไปหยุดทางขวา*)

- เคย์ (ด้วยเสียงที่พยายามกดให้เบาที่สุด) คุณพยายามจะบอกอะไรฉันเนวิล?
- เนวิล เราหย่ากันก็ได้... เราเลิกกัน!
- เคย์ ตามกฎหมายคุณต้องรออีก 3 ปี!
- เนวิล ผมรอได้
- เคย์ แล้วถึงเวลานั้น ฉันว่าคุณคงกลับไปขอให้ยัยออเดรย์ผู้แสนหวาน ยอดรักของคุณกลับมาแต่งงานกับคุณอีกครั้งสินะ นั่นคือจุดประสงค์ของคุณใช่ไหม?
- เนวิล ถ้าเขายินยอมนะ
- เคย์ มันคงจะยอมอยู่แล้ว แต่ฉันล่ะ คุณจะเอาอย่างไรกับฉัน?
- เนวิล ผมจะจ่ายค่าเสียหายเพื่อชดเชยคุณให้ดีที่สุด
- เคย์ (ควบคุมตัวเองไม่ได้) ไม่ต้องพูดเรื่องเงินเลยนะ (ลุกและเข้าไปหาเขา) ฟังให้ดีนะเนวิล ฉันจะ ไม่มีวันหย่ากับคุณ! (ทุบอกเขา) คุณรักฉัน แล้วคุณก็แต่งงานกับฉัน และฉันจะไม่ยอมให้คุณกลับไปหาอีดอกนั่นที่จ้องแต่จะล่อให้คุณติดกับมันหรอก!
- เนวิล (โยน เคย์ลงบนโซฟา) หุบปากเคย์ เห็นแก่พระเจ้าเถอะ คุณจะมาทำตัวแบบนี้ที่นี้ไม่ได้!
- เคย์ มันต้องการให้เป็นแบบนี้ไงล่ะ ให้ฉันเป็นแบบนี้ ปานนี้มันคงยิ้มกริ่มให้ความสำเร็จตัวเองไปแล้ว แต่ยังไงมันก็จะไม่ยอมรับออกมารองๆหรอก เดียวก็รู้ว่าฉันจะร้ายได้มากกว่านี้แค่นั้น

ชบหน้าลงโซฟากระเปิดร้องไห้อย่างบ้าคลั่ง เนวิล ตูสิ้นหวัง ทรีฟส์ เข้ามาทางประตูกระจก และมองดูทั้งสอง ในขณะนั้น มีฟ้าแลบ ฟ้าผ่ารุนแรง แล้วพายุก็โหมกระหน่ำในขณะที่ม่านปิด

องก์ 2

ฉาก 1

ฉาก: เหมือนเดิม เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น

เมื่อม่านเปิด แสงอาทิตย์สาดส่องมาผ่านหน้าต่าง ประตูกระจกเปิดไว้ ภาตเครื่องดีมถูกเอาออกไปแล้ว ห้องว่างไม่มีใครอยู่ **ทามิรา** เดินเข้ามาผ่านประตูกระจก สูดบุหรี่ยู๋ ซึ่งกำลังจะหมดมวนแล้ว หล่อนเหลียวซ้ายแลขวาหาที่เขี่ย เมื่อเห็นมีวางอยู่บนโต๊ะกาแฟ ก็รีบมุ่งพุ่งไปดับบุหรี่ จากนั้นจึงหยิบซองใหม่เปิดกำลังจะสูบอีกมวน **ทรีฟส์** เข้ามาพอดี จากฝั่งซ้าย

ทรีฟส์ อรุณสวัสดิ์ค่ะ ทามิรา

ทามิรา (เดินไปอยู่ด้านหลังโต๊ะกาแฟ) อรุณสวัสดิ์ค่ะ ป้า ดูเหมือนว่าวันนี้จะอากาศดีนะคะ

ทรีฟส์ จะ (ไปทางซ้ายของยกพื้น แล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง) ป้าว่าที่พายุเข้าเมื่อคืนนั้นจะทำให้อากาศแย่ลงไปเสีย แล้วกลายเป็นว่ามันน่าจะพัดเอาความอบอ้าวเมื่อคืนนี้ไปหมด ซึ่งกลับกลายเป็นว่าดีไปเสียอีก (ขยับไปสุดทางฝั่งขวาของยกพื้น) ตื่นก่อนหน้านี้หลายชั่วโมงตามเคย ไซ้ไหมจะ?

ทามิรา สักหกโมงเช้าได้ค่ะ ไปเดินตรงหน้าผามา แล้วก็เพิ่งกลับเนี่ยค่ะ

ทรีฟส์ ไม่เห็นใครลงมาข้างล่างสักคน แม้แต่หนูแมรี่

ทามิรา ค่ะ

ทรีฟส์ สงสัยจะคอยดูแลคุณหญิงเทรสสิเลียนอยู่ ป้าว่าคุณหญิงคงไม่ค่อยพอใจนักกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน (ไปทางซ้ายของโซฟา)

ทามิรา (จุดบุหรี่สูบ) อะอะกันไปสักนิดเลยนะคะ

ทรีฟส์ (ขยับไปทางขวาฝั่งใกล้คนดู) เธอฉลาดในการพูดให้อะไรๆดูเบาลงมากนะ ทามิรา เรื่องของตาวเนิลกับยัยเคย์นะ

ทามิรา (ประหลาดใจ) เนวิลกับเคย์? เสียงอะอะที่หนูว่า คือเนวิลทะเลาะกับคุณหญิงนะคะ

ทรีฟส์ (ขยับไปทางขวาของโซฟา) จริงหรือ? ตอนไหนกัน?

ทามิรา น่าจะเป็นช่วง 4 ทุ่ม 20 นะคะ เสียงดัง รุนแรงมากด้วยค่ะ หนูไม่ได้อยากจะฟังหรอก แต่ห้องหนูอยู่ตรงข้ามห้องคุณหญิง ได้ยินแทบทุกอย่างเลยนะคะ

ทรีฟส์ (เดินไปหลังโซฟา วิตกกังวล) ตาย ตาย ฉันไม่รู้เรื่องนี้เลย

ทามิรา หนูคิดว่าป้าหมายถึงคุณนี่นะคะ

ทรีฟส์ (เข้าไปทางขวาของ**ทามิรา**) ไม่จ๊ะ ไม่ ป้าหมายถึงเรื่องที่สองคนนั้นทะเลาะกันน่ากลัวตรงนี้เลย ป้าบังเอิญเข้ามาเห็นเหตุการณ์พอดี แม่ผู้หญิงที่น่าสงสารคนนั้น... แม่เคย์นะ คลุ้มคลั่งรุนแรงทีเดียว

ทามิรา เขาทะเลาะกันเรื่องอะไรหรือคะ?

ทรีฟส์ ป้าว่า... เป็นความผิดของเนวิลเขาอะ

- ทามิรา หนูไม่แปลกใจเลย เขาเป็นคนทำตัวไม่ตีมาแต่ไหนแต่ไร (เดินไปที่ยกพื้น)
- ทรีฟล์ ป้าเห็นด้วยอย่างยิ่ง พฤติกรรมของเขาช่างน่าตำหนิเสียเหลือเกิน (ถอนหายใจ แล้วนั่งบนโซฟา)
- ทามิรา แล้ว... ออเดรย์มีส่วนเรื่องนี้ด้วยไหมคะ?
- ทรีฟล์ เป็นสาเหตุเลยเชียวแหละ
- (เคย์ เข้ามาทางซ้ายอย่างเร่งรีบ หล่อล่อนดูเหนื่อยและซึมเซาว่าปกติ ถือกระเป๋าไปด้วยใบหนึ่ง)
- เคย์ อ้าว? อ...อรุณสวัสดิ์
- ทรีฟล์ (ลุกขึ้น) อรุณสวัสดิ์จะหนูเคย์
- ทามิรา อรุณสวัสดิ์นะ
- เคย์ (เดินไปตรงกลางค่อนซ้าย กังวล และดูป่วยอย่างชัดเจน) มี... มีแค่เราใช้ไหมที่ตื่นแล้ว?
- ทรีฟล์ คิดว่าเป็นอย่างนั้น ฉันไม่เห็นใครอื่นอีก และ... ฉันก็รับประทานมื้อเช้าแล้ว เมื่อครู่... เพียงลำพัง
- ทามิรา หนูยังไม่ได้ทานเลยคะ ว่าแล้วก็ออกไปทานตอนนี้เลยดีกว่า (กับเคย์) เธอทานข้าวรึยัง?
- เคย์ ยัง ฉันเพิ่งลงมา กินอะไรไม่ลงหรอก รู้สึกแยะเป็นบ้าเลย
- ทามิรา เหนือ? ฉันกินบ้านได้ทั้งหลังเลยตอนนี้... (เดินผ่านเคย์ไปทางประตูฝั่งซ้าย) เจอกันนะ (ออกไป)
- เคย์ (ก้าวไปหาทรีฟล์ ก้าวเดียวหรือสองก้าว จากนั้นเงยไปครู่) ป้ามารีธาคะ เมื่อคืน... ฉันทำตัวไม่ค่อยดีเลย
- ทรีฟล์ เป็นธรรมดาที่เธอจะรู้สึกแยะ
- เคย์ ฉันไม่ไหวมาก ควบคุมตัวเองไม่ได้ แล้วก็พูดเรื่องเงี้ยวหลายอย่าง
- ทรีฟล์ บางครั้งคนเราก็ถูกบีบคั้นให้ทำอะไรแบบนั้น เธอมีเหตุจูงใจที่รุนแรงพอจะทำให้ควบคุมตัวเองไม่ได้ สำหรับฉันนะ เนวิลเป็นคนผิดเต็มประตู
- เคย์ เนวิลก็ถูกบีบให้พูดแบบนั้นกับฉันเช่นกัน นั่งออเดรย์มันวางแผนมาแล้วที่จะสร้างปัญหาให้ฉันกับเนวิลตั้งแต่เราเพิ่งมาถึงที่นี่ด้วยซ้ำ!
- ทรีฟล์ (เดินไปหลังโต๊ะกาแฟ) พูดแบบนี้ ฉันว่าไม่ยุติธรรมกับออเดรย์เท่าไรนะ
- เคย์ มันเป็นคนต้นคิดเรื่องนี้ทั้งหมด มันรู้ว่าเนวิลรู้สึกผิดมาตลอดเรื่องที่เขาทิ้งออเดรย์
- ทรีฟล์ (เดินไปทางซ้ายของเคย์) ไม่หรอก ไม่ใช่แน่ๆ ป้าว่าเธอเข้าใจผิดแล้ว
- เคย์ ไม่ค่ะ ไม่ ฉันเข้าใจถูกแล้ว ป้าคะ ฉันนอนคิดมาทั้งคืนแล้ว นั่งออเดรย์ให้พวกเรามารวมกันที่นี่ แล้ว... (เดินผ่านไปทางขวาของโต๊ะกาแฟ) แล้วถ้ามันทำเป็นแสบดี ทำเป็นว่าให้อภัยทุกอย่าง มันคงคิดว่ามันจะดึงเนวิลกลับไปหามันได้ มันเล่นกับความรู้สึกผิดของเขา ทำหน้าซีด เย็นชา เดินลอยไป ลอยมาอย่างกะผีตายซาก! มันรู้ว่าทำแบบนี้แล้วเนวิลจะเป็นอย่างไร เขาโทษตัวเองมาตลอดว่าออเดรย์ซิมเศร้าไปก็เพราะเขาทำไม่ดีกับมัน (นั่งบนโซฟา) ตั้งแต่แรก หรืออย่างน้อยก็ช่วงแรก เงาของนั่งออเดรย์ก็พาดทับขวางกันเราสองคน เนวิลไม่เคยลืมมันเลย มันยังฝังร้าวและความทรงจำอยู่ในหัวเขามาตลอด!
- ทรีฟล์ เธอจะโทษออเดรย์เรื่องนั้นไม่ได้หรอกนะ

- เคย์** ป้าไม่เห็นเหรอ? มันรู้ว่าเนวิลรู้สึกอย่างไร มันรู้ว่าจับเรามาขังรวมกันที่นั่นมันจะส่งผลอย่างไร!
- ทรีฟส์** ป้าว่าเธอมองเขาเกินกว่าที่เขาจะเป็นจริงๆนะ
- เคย์** ป้าอยู่ข้างนางใช้ไหมล่ะ? พวกคุณทุกคนที่นี้อยู่ฝ่ายนางกันหมด!
- ทรีฟส์** แม่เคย์จ๊ะ!
- เคย์** (ลูก) พวกคุณอยากให้เนวิลกลับไปหาออเดรย์สินะ ฉันมันก็แค่คนนอก ฉันไม่คู่ควรกับที่นี่ เมื่อคืนเนวิลว่าอย่างนั้น แล้วเขาก็พูดถูก! คุณหญิงนั้นก็ไม่เคยชอบฉันเลย ท่านให้ฉันมาที่นี่ก็เพื่อจะตามใจเนวิล ฉันควรจะต้องเข้าใจความคิดและมุมมองของทุกคนยกเว้นแต่ตัวเอง ฉันจะรู้สึกนึกคิดอย่างไรก็ไม่สำคัญทั้งนั้น ถ้าชีวิตฉันมันจะพังพินาศย่อยยับ ก็คงเป็นแค่เรื่องแยๆ แต่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ก็มีแต่นั่งออเดรย์นั่นแหละที่สำคัญสำหรับคนที่นี่!
- ทรีฟส์** ไม่ใช่เสียหน่อย ไม่เลย...
- เคย์** (เสียงดังขึ้น) ที แต่นางจะไม่ทำให้ชีวิตของฉันพังค่ะ ฉันจะขัดขวางมันทุกทางไม่ให้มันทำได้ ฉันจะทำให้เนวิลไม่สามารถกลับไปหามันได้อีกเลย! (เนวิลเข้ามาทางซ้าย)
- เนวิล** (พยายามทำความเข้าใจสถานการณ์) เกิดอะไรขึ้นอีกล่ะ? คิดจะก่อเรื่องอะไรเพิ่มเหรอ?
- เคย์** แล้วคุณคิดว่าควรเกิดอะไรขึ้นเหรอ หลังจากที่เมื่อคืนคุณทำตัวแบบนั้นนะ? (นั่งบนโซฟา หยิบผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋า ทรีฟส์ เข้าไปสู่คอกม้าของห้อง)
- เนวิล** (เดินช้าๆ เข้าไปอยู่ทาง ซ้ายของเคย์) คุณเป็นคนทำเรื่องราวุ่นวายไม่เข้าเรื่องเอง เคย์ ผมตั้งใจจะมาคุยกับคุณให้รู้เรื่อง อย่างสงบ
- เคย์** อย่างสงบ? คุณคาดหวังให้ฉันยอมรับข้อเสนอนี้จะ หย่ากับคุณ แล้วก็ปล่อยให้คุณไปหานางออเดรย์ อย่างสงบ ราวกับว่า... ราวกับว่า คุณแค่ขอฉันเดินร่าอย่างนั้นหรือ?
- เนวิล** ไม่ แต่คุณก็ไม่เห็นต้องคลุ้มคลั่งขนาดนี้ในขณะที่อยู่ในบ้านของคนอื่น ขอร้องเถอะ ควบคุมตัวเองเสียบ้าง ทำตัวให้มันดีๆหน่อย
- เคย์** ทำตัวดี เหมือนมัน นะหรือ?
- เนวิล** ไม่ว่าจะออเดรย์จะรู้สึกอย่างไร ในสถานการณ์ไหน เขาก็ไม่ทำตัวน่าขายหน้าอย่างคุณหรอก
- เคย์** นางตั้งใจทำให้เราทะเลาะกัน
- เนวิล** ฟังนะเคย์นี่ไม่ใช่ความผิดออเดรย์เลย เมื่อคืนผมก็บอกคุณแล้วนี่ ผมอธิบายสถานการณ์ทั้งหมดแล้ว อย่างน้อยผมก็เปิดใจและซื่อสัตย์ต่อความรู้สึกตัวเอง
- เคย์** (ประชด) ซื่อสัตย์ต่อความรู้สึกตัวเอง!
- เนวิล** ใช่ ผมหยุดรู้สึกแบบนั้นไม่ได้เลย
- เคย์** แล้วฉันควรจะ รู้สึก อย่างไรเธอคะ? คุณไม่สนด้วยซ้ำนี่ จริงไหม?
- ทรีฟส์** (เดินมาตรงกลางเวที แล้วขัดขึ้น) เนวิลจะ ป้าว่าเธอควรพิจารณาการกระทำของตัวเองเสียใหม่นะเกี่ยวกับ เอ่อ.. เรื่องนี้ จะอย่างไรเคย์ก็เป็นภรรยาของเธอ และเธอไม่มีสิทธิ์จะหย่ากับเขาอย่างว่าวาม ทั้งๆที่... เป็นเธอเองที่เข้าสู่เอาแต่ใจแบบนี้

- เนวิล ผมยอมรับครับป้า แต่ผมอยากจะทำ... สิ่งนี้ – ถูกต้อง
- เคย์ ถูกต้อง?!
- ทรีฟส์ อีกอย่างหนึ่ง... มันไม่สมควรอย่างยิ่งเลยที่จะ เอ่อ... พูดคุยกันเรื่องนี้ ในคฤหาสน์ของคุณหญิงเทรสตีเลียน เขาคงจะไม่พอใจอย่างยิ่ง ป้าสงสารและเห็นใจเธอนะเคย์ แต่ป้าว่าเธอ *ทั้งคู่* ต่างควรมีมรรยาทที่ดีต่อเจ้าของบ้าน และแขกคนอื่นๆ ป้าขอแนะนำให้เธอทั้งสอง *เลื่อน* การถกเถียงกันในประเด็นนี้ไปเสียก่อน จนกว่าการเข้าพักที่นี่ของเธอจะจบสิ้นลง
- เนวิล (*รู้สึกผิดอยู่ข้าง*) คุณป้าพูดถูกครับ ป้ามาร์ธา ใช่ ป้าพูดถูก ผมจะทำตามที่ป้าแนะนำ คุณจะว่าอย่างไรเคย์
- เคย์ ตราบใดที่น้องอเดรียจะไม่พยายาม...
- เนวิล (ทันที) ออเดรียไม่เคยพยายามทำอะไรทั้งนั้น!
- ทรีฟส์ (*กับเคย์*) ชู... เคย์จะ ป้าว่ามันน่าจะดีนะถ้าหนูจะยอมรับข้อตกลงของป้า หนูเองก็จะอยู่ที่นี้อีกแค่ไม่กี่วัน
- เคย์ (*ลุกขึ้น อย่างไม่น่ารักนัก*) เออ ตามนั้น! (*เดินไปที่หน้าต่าง*)
- เนวิล (*โล่ง*) ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงกันได้ ผมจะไปกินมื้อเช้าละ (*ไปที่ประตูทางซ้าย*) หลังจากนั้นไปพายเรือเล่นกันนะทุกคน (*ไปสุดตรงซ้ายของยกพื้นและมองออกไปนอกหน้าต่าง*) อากาศดี ลมกำลังเย็นสบาย (*มองทรีฟส์*) ไปด้วยกันไหมครับ ป้า?
- ทรีฟส์ ป้าเกรงว่าจะแก่เกินไปสำหรับเรื่องเช่นนั้นแล้วละ (*เดินไปที่ประตูด้านซ้าย*)
- เนวิล คุณล่ะเคย์?
- เคย์ (*เดินไปกลางเวทีค่อนข้าง*) เรื่องที่ล่ะ? เราสัญญากับเขาว่าจะข้ามฟากไปหาเขา
- เนวิล ก็ชวนเขาไปล่องเรือด้วยกันเสียเลย เดี๋ยวจะลองถามหาmira และออเดรียด้วยว่าเขาอยากไปกันไหม ที่อ่าวคงจะอากาศดีมากๆเลยล่ะ
- ออเดรีย (*เข้ามาทางซ้ายสุดคอกังวล*) ป้าทรีฟส์คะ ทำอย่างไรดี หนูปลูกแมรี่ไม่ขึ้นเลยคะ
- (*เคย์ เดินมาทางขวาของโซฟา*)
- ทรีฟส์ อะไรนะ? ปลูกไม่ขึ้น? (*ลงจากยกพื้นมากลางเวที*) หมายความว่าอย่างไรคะ?
- ออเดรีย หมายความว่าตามนั้นเลยคะ แบริร์เรตต์บอกว่า เธอเอาน้ำชาไปให้แมรี่ตามปกติ (*เดินเข้าไปตรงกลางคอกันซ้าย*) ตอนนั้นแมรี่ยังหลับอยู่ แบริร์เรตต์ก็เลยแหวกม่านเรียกเขา แต่เขาก็ไม่ตื่นขึ้นมา เธอก็เลยเอาน้ำชาไว้ที่โต๊ะหัวเตียง เธอไม่ได้สนใจหรอกคะว่าแมรี่จะไม่ได้ลงมากินข้าว แต่พอแมรี่ไม่ได้เอาน้ำชาชุดนั้นไปให้คุณหญิงนี่สิ... แบริร์เรตต์ จึงต้องขึ้นไปหาเขาอีกครั้ง ชาของแมรี่เย็นเฉียบ และเขาก็ยังไม่ตื่น
- ทรีฟส์ (*เดินไปทางซ้ายของเก้าอี้เท้าแขน ตัวที่อยู่ทางซ้ายคอกันกลางของเวที*) เมื่อคืนเขาเหนื่อยมากนะจ๊ะ ออเดรีย
- ออเดรีย แต่เขาไม่ได้ดูหลับปกติ นะคะป้า ไม่ปกติเลย แบริร์เรตต์เขย่าตัวเขา แรงมาก แต่ก็ยังไม่ตื่น หนูก็เลยเข้าไปดู ลองพยายามปลุกเขาเหมือนกัน แต่... ต้องมีอะไรผิดปกติแน่ๆเลยคะ
- เนวิล หมายความว่าเขาสลบไปหรือ?
- ออเดรีย ไม่รู้สิคะ เขาคูซิด แล้วก็แค่นอนนิ่งอยู่ตรงนั้นราวกับเป็นขอนไม้

- เคย์ กินยานอนหลับไปละมั้ง
- ออสเตรย์ (ขยับไปตรงกลาง) ฉันก็คิดแบบนั้น แต่คนอย่างแมรีนะหรือกินยานอนหลับ (หันไปหา**ทรีฟส์**) ทำอย่างไรดีคะ?
- ทรีฟส์** หนูช่วยไปตามหมอได้ไหม เขาอาจจะป่วย
- เนวิล (ไปที่ประตูซ้าย) ผมไปเอง เดี่ยวจะโทรตามหมอ เลเซนบี ให้เขามาที่นี้ตอนนี้เลย (ออกไปทางซ้ายอย่างเร่งรีบ)
- ทรีฟส์** (ไปตรงกลางก่อนซ้าย) หนูบอกคุณหญิงเทรสลิเลียนหรือยัง?
- ออสเตรย์ (ไปตรงกลางก่อนขวา) ยิ่งค่ะ หนูไม่อยากทวนท่านค่ะ แม่ครัวกำลังชงชาสดให้อยู่ เดี่ยวหนูไปเอาน้ำชาขึ้นไปให้ท่าน แล้วคงจะบอกท่านตอนนั้น
- ทรีฟส์** หวังว่าจะไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไรนะ
- เคย์ นางอาจจะกินยานอนหลับเกินขนาดหรือเปล่า? (นั่งบนเก้าอี้โน้มตัวขวาใกล้คนดู)
- ทรีฟส์** อย่างนั้นล่ะเลวร้ายมากเลย
- ออสเตรย์ ไม่อยากเชื่อว่าแมรีจะกินยาเกินขนาดเลยนะค่ะ
- ทามิรา (เข้ามาทางซ้าย ตรงไปหา**ทรีฟส์**และ**ออสเตรย์**) ฉันได้ยินเสียงเนวิลคุยโทรศัพท์กับหมอเลเซนบี มีใครเป็นอะไรหรือเปล่า?
- ออสเตรย์ แมรีนะจ๊ะ เขายังหลับอยู่เลย ปลูกยังงี้ก็ไม่ตื่น เคย์คิดว่าเขาอาจจะกินยานอนหลับเกินขนาด
- เคย์ ก็ถ้าไม่เป็นอย่างนั้นก็คงปลุกนางได้แล้ว
- ทามิรา หมายความว่าอย่างไรยานอนหลับ? ไม่เห็นว่แมรีจะจำเป็นต้องใช้ยาด้วยซ้ำ เมื่อคืนเขาเหนื่อยเป็นบ้าเลยนะ
- ทรีฟส์** ป้าว่าหนูแมรีคงไม่คิดจะกินยาอะไรแบบนี้หรอก เผื่อจะได้ยินกระดิ่งง呤ละ
- เคย์ กระดิ่ง?
- ทามิรา กระดิ่งในห้องของเขา เชื่อมกับห้องคุณหญิงเทรสลิเลียน หากคุณหญิงต้องการเขาตอนกลางคืนก็จะสั่นกระดิ่งเรียก (กับออสเตรย์) จำได้ไหม เขาเล่าให้เราฟังกันเมื่อคืน
- ออสเตรย์ ใช่ ถ้ากินยาละก็คงไม่ได้ยินเสียงกระดิ่งของคุณหญิงแน่ๆ คนรับผิดชอบอย่างแมรีจะทำทำไม?
- เนวิล (พรวดเข้ามาทางซ้าย) คุณหมอเลเซนบี กำลังมาเดี๋ยวนี้
- ออสเตรย์ (เดินไปที่ประตูฝั่งขวา) ดีค่ะ ก่อนที่คุณหมอจะมาเดี๋ยวฉันจะรีบไปคว่าน้ำชาของคุณหญิงพร้อมหรือยัง ท่านคงจะเริ่มสงสัยแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น
- เนวิล ให้ผมช่วยไหม
- ออสเตรย์ ไม่ต้องหรอกค่ะ ขอขอบคุณ ฉันจัดการได้ (ออกไปทางซ้าย **เคย์** ลุกแล้วเดินไปทางขวาของโซฟา)
- ทามิรา (เดินไปที่โซฟา) เป็นไปได้ไหมคะว่าจะหัวใจวาย? (นั่งที่โซฟา **ทรีฟส์** นั่งเก้าอี้เท้าแขน ฝั่งซ้ายก่อนกลาง)
- เนวิล (เข้ามายืนตรงสุดปลายยกพื้นฝั่งขวา) อย่าเดาไปเองก่อนเลย เดี่ยวเลเซนบีก็จะวินิจฉัยให้เราได้เอง สงสารแมรีจังเลย จะเกิดอะไรขึ้นกันนะถ้าเขาป่วยจริง?

ทรีฟล์ โกลาหลแน่ๆ คุณหญิงพึ่งพาแมรีทุกอย่างเลยจริงๆ

เคย์ (เดินไปทางขวาของเนวิล อย่างมีความหวัง) เราเก็บของออกไปเลยดีกว่านะ

เนวิล (ยิ้มให้เคย์) บางทีก็อาจจะไม่มีอะไรเลยก็ได้ (เคย์ไปทางขวาใกล้คนดู)

ทามีรา ปลุกคนไม่ตื่นนะมัน มีอะไร แน่ๆ อะไรร้ายๆด้วย

ทรีฟล์ หมอคงมาถึงอีกไม่นาน แล้วเดี๋ยวเราก็จะได้อ่าน บ้านเขาอยู่ไม่ไกลนี่เอง

เนวิล อีกสิบนาทีก็คงถึงนะ ผมว่า

ทรีฟล์ เขาคงจะทำให้เราสบายจิตสบายใจกันได้มากขึ้น ป้ามันใจ

เนวิล (ตั้งใจให้บรรยากาศผ่อนคลายลง) ไม่มีประโยชน์ที่จะมองโลกในแง่ร้ายหรอกจริงไหมครับ?

เคย์ (ขยับไปทางขวาของโซฟา) มองโลกในแง่ดีตลอดเลยสินะ เนวิล

เนวิล ปกติ อะไรๆก็ออกมาดีเสมออยู่แล้ว

ทามีรา กับคุณเท่านั้นแหละ

เนวิล (ไปทางขวาของทามีรา) ผมไม่ค่อยเข้าใจ คุณหมายความว่าอย่างไรหรือทามีรา?

ทามีรา (ลุก) ฉันว่าฉันพูดได้ชัดเจนใจแจ้งมากแล้ว

เนวิล ต้องการจะสื่ออะไรกันแน่?

ทามีรา ฉันไม่ได้สื่ออะไรค่ะ ฉันบอกความจริงโต้งๆ

ทรีฟล์ (ลุก) ชู! (เดินไปกลางเวทีและเปลี่ยนเรื่องทันที) ควรไปดูกันใหม่จะว่ามีอะไรที่เราพอจะ... เอ่อ... ช่วยได้บ้าง คุณหญิง เทรสสิเลียนเขาอาจจะอยาก...

(ทามีรา เดินผ่านที่เหลื่อไปหยุดอยู่ตรงสุดปลายของยกพื้น)

เนวิล ถ้าคุณหญิงป้าจะต้องการให้เราทำอะไร ท่านก็คงจะบอกเราเองแหละครับ ผมคงจะไม่เข้าไปยุ่งกับคุณหญิงตอนนี้แน่ เว้นแต่ท่านจะต้องการ

ออเดรย์ กรีดร้องเสียงดังมาจากนอกฉาก **ทามีรา** รีบวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว เจียบกันไปไม่นาน **ออเดรย์** ก็กลับเข้ามาพร้อมมี **ทามีรา** ประคอง หล่อन्दูเสียดิไปแล้ว

ออเดรย์ คุณหญิง... คุณหญิง...

ทรีฟล์ (เป็นห่วง) แม่หนู! เกิดอะไรขึ้น?

ออเดรย์ (กระซิบแทบพรวด) คุณหญิง...

เนวิล (ตกใจ) คุณหญิงหรือ? เกิดอะไรขึ้นกับท่าน?

ออเดรย์ ท่าน... ท่านเสียแล้วค่ะ

เคย์ (นั่งลงบนโซฟา) ไม่นะ ไม่

เนวิล หัวใจวายแน่เลย

ออเดรย์ ไม่... มะ... ไม่ใช่หัวใจ (กดฝ่ามือเข้ากระบอกตา ทุกคนมองหลอน ตะโกน) เลือด! เลือดเลอะหัวคุณหญิงไปหมด!
(กรี๊ดร้องอย่างคลุ้มคลั่ง) คุณหญิงถูกฆ่า เข้าใจไหม? คุณหญิงถูกฆาตกรรม!

ออเดรย์ ทูตลงที่เก้าอี้สวมฝั่งซ้าย ใกล้คนดู ไฟเฟดจนมืดสนิท ม่านปิด

- จบฉาก 1 -

ฉาก 2

ฉาก: เหมือนเดิม สองชั่วโมงถัดมา เครื่องเรือนถูกเคลื่อนย้ายเพื่อให้สะดวกต่อการสอบปากคำ โต๊ะกาแฟย้ายไปวางบริเวณวังทางขวา โซฟาวางไว้บนยกพื้น โต๊ะกลมไปอยู่ตรงกลางค่อนขวา พร้อมเก้าอี้พนักตรงอยู่ทางซ้ายของโต๊ะ บนโต๊ะกลมมีถาดเล็กๆ วางน้ำหนึ่งเหยือก พร้อมแก้วสองใบ และ กล่องใส่บุหรี่ไม้ขีด รวมทั้งที่เขี่ยบุหรี่ด้วย เก้าอี้ทำแขนตัวซ้ายค่อนกลางย้ายไปอยู่หลังโต๊ะกลม และเก้าอี้สวมฝั่งซ้ายใกล้คนดู จะให้ย้ายไปเกือบกลางเวทีฝั่งซ้าย มีหนังสือ เดอะ ไทมส์ วางอยู่บนที่นั่งติดหน้าต่าง

เมื่อม่านเปิด ทรีฟส์ ยืนอยู่ทางซ้ายของโต๊ะกลม มองไปรอบห้อง สักพักเขาย้ายไปตรงกลางของยกพื้น ผู้กำกับการตำรวจนครบาล แบตเทิล เดินเข้ามาทางซ้าย เขาเป็นชายร่างใหญ่ อายุราวๆ 55 ปี แต่งตัวเรียบๆ หน้าคมเข้มดุคั่น แต่ดูฉลาดปราดเปรื่อง

ทรีฟส์ อ้าว แบตเทิล

แบตเทิล จัดการลงตัวแล้วครับท่าน

ทรีฟส์ เรียบร้อยดีใช่ไหมจ๊ะ แบตเทิล?

แบตเทิล (มาตรฐานกลาง) ครับท่าน สารวัตรสอบสวนคอนสแตนเบล ไปที่สกอตแลนด์พอดี แล้วบังเอิญว่าผมมาพักร้อนที่นี่ จึงได้รับอนุญาตให้รับผิดชอบคดีนี้ครับ (เดินไปทางขวาใกล้คนดู หันมองรอบๆห้อง)

ทรีฟส์ (มาตรฐานกลางใกล้คนดู) ฉันทึใจสบายใจกว่าที่เป็นเธอ แทนที่จะมีแต่คนแปลกหน้าจากไหนไม่รู้เดินไปเดินมาในบ้าน แต่ที่เกรงใจที่ต้องรบกวนเธอในช่วงพักร้อนนะจ๊ะ

แบตเทิล ไม่เป็นไรเลยครับท่าน ผมจะได้มาช่วยหลานชายสืบคดีด้วย เขาไม่เคยทำคดีฆาตกรรมมาก่อนนะครับ

ทรีฟส์ (ตรงไปที่เก้าอี้พนักตรง) จ๊ะ จ๊ะ เขาคงได้ประสบการณ์ที่ดีจากความช่วยเหลือของเธอ (ย้ายเก้าอี้ไปทางขวาของโต๊ะกลม)

แบตเทิล (เดินไปกลางเวทีฝั่งขวา) เรื่องไม่ค่อยน่าอภิรมย์เสียด้วย

ทรีฟส์ ซ็อกกันหมดเลยจริงๆ (เดินไปยืนหน้าเก้าอี้สวมฝั่งซ้ายค่อนกลาง)

แบตเทิล ผมคุยกับหมอแล้ว เหยื่อถูกฟาดสองครั้ง ครั้งแรกแรงพอที่จะเสียชีวิต แต่ฆาตกรกลับฟาดซ้ำอีกที อาจเพื่อให้แน่ใจว่าจะเสียชีวิตจริงๆ หรือไม่ก็ทำไปด้วยบันดาลโทสะ

ทรีฟส์ เลวร้ายมากจริงๆ (นั่งบนเก้าอี้สวมตัวนั้น) ไม่อยากเชื่อว่าฆาตกรอาจเป็นคนในบ้าน

แบตเทิล แต่คงเป็นเช่นนั้นครับท่าน ตรวจสอบทางเข้าออกทั้งหมดแล้ว ไม่มีการบุกรุกแน่นอน (เดินไปทางหน้าต่าง) ประตู และหน้าต่างทุกบานล็อคไว้แน่นหนาอย่างที่ควร แล้วยังมีการวางยาคุณแมรีอีก อย่างไรก็ตามก็ต้องเป็นฝีมือ คนใน

ทรีฟล์ ตอนนี้แม่หนูเป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ?

แบตเทิล ยังคงไม่ได้สติครับ น่าจะได้รับการยาคานใหญ่มาๆ คนที่ลงมือจะต้องวางแผนมารัดกุมพอสมควรทีเดียว (เดินมากลางเวที) เพราะมาตรการรู้ว่าหากคุณหญิงทรสเสียนสันกระดิ่งเมื่อไร คุณแมรีจะต้องรีบไปที่ห้องทันที จึงต้องจัดการคุณแมรีไม่ให้เข้ามาขวางทางเสียก่อน

ทรีฟล์ (รู้สึกแยะ) ก็ยังไม่น่าเชื่อสำหรับฉันอยู่ดี

แบตเทิล ท้ายที่สุด เมื่อโชคดีได้แล้ว ทุกอย่างจะกระจ่างชัดครับท่าน (ไปที่โต๊ะกลม) หมอบอกว่า ช่วงเวลาเสียชีวิตอยู่ระหว่างสี่ทุ่มครึ่งถึงเที่ยงคืน ไม่มีทางเกิดก่อนสี่ทุ่มครึ่ง และไม่เกินเที่ยงคืนแน่นอน ข้อมูลนี้จะช่วยให้เราได้มากครับ (นั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ด้านซ้ายของโต๊ะกลม)

ทรีฟล์ จริงจ๊ะ จริง... สรุปว่าอาวุธคือไม้กอล์ฟหรือ?

แบตเทิล ครับท่าน มาตรการยิงไว้ข้างเตียง มีผมขวาดติดอยู่ (ทรีฟล์ ทำท่าหวาดกลัว) ผมคงไม่สันนิษฐานว่าอาวุธจะเป็นไม้กอล์ฟ หากพิจารณาจากเพียงสภาพบาดแผล แต่หมอบอกว่าตรงส่วนคมของไม้ไม่ได้ใช้พาด มาตรการใช้ส่วนโค้งของมันแทน

ทรีฟล์ มาตรการมันค่อนข้าง... เบบ้าปัญญา ว่าไหมจ๊ะ ที่ที่อาวุธไว้กับศพเช่นนั้น

แบตเทิล ถ้าทำไปด้วยความโกรธ ก็อาจลืมทิ้งไว้ได้ครับ

ทรีฟล์ เป็นไปได้... เป็นไปได้ ฉันขอเดาว่าไม่มีรอยนิ้วมือใช่ไหม?

แบตเทิล (ลุกไปตรงกลางเวทีเยื้องขวา) ส.ต.อ. เพงเกลลี กำลังตรวจสอบอยู่ครับท่าน ผมเกรงว่าอาจจะบอกไม่ได้ง่ายนัก

สารวัตรลีซ เข้ามาจากทางด้านซ้าย เขาเป็นคนดูอ่อนเยาว์แม้อายุราว 38 ถึง 40 ปี ผอมและผิวคล้ำ พูดสำเนียงท้องถิ่น ทางใต้ของอังกฤษ ถือไม้กอล์ฟอย่างแบน³ มาด้วย

ลีซ (เดินมาหลังเก้าอี้มุมทางซ้ายค่อนกลาง แล้วพูดกับแบตเทิล) อาครับ ดูนีสิครับ เพงเกลลี ทำให้มีรอยปรากฏขึ้นแล้ว มีหลายรอยเสียด้วย ชัดเจนแจ่มแจ้งเลยครับ

แบตเทิล (ดีใจ) ถือระวังๆหน่อยหลาน

ลีซ ไม่เป็นไรหรอกครับ เราถ่ายรูปเก็บไว้แล้ว เก็บตัวอย่างเลือดและเส้นผมแล้วด้วย (เอาไม้กอล์ฟให้แบตเทิลดู) คิด ใจกับไม้กอล์ฟพวกนี้หรือครับ? ชัดมากเลยใช่ไหมล่ะ

แบตเทิล (ตรวจสอบรอยนิ้วมือบนไม้กอล์ฟ ขณะเดินไปอยู่ด้านขวาของทรีฟล์) ชัดมาก มาตรการมันจริงจังด้วย

ลีซ จริงแท้แน่นอนครับ

แบตเทิล ต่อไปนะหลาน แกก็แค่ไปถามทุกคน อย่างสุภาพ เราจะขอเก็บลายนิ้วมือเขาได้ไหม แน่แน่นอนจะไม่มีใครบังคับใดๆทั้งสิ้น ทุกคนจะตอบว่า ได้ อยู่แล้ว ซึ่งบางทีรอยนิ้วมืออาจไม่ตรงกันเลย หรือไม่ก็...

ลีซ ชีตัวฆาตกรได้ทันที ใช่ไหมครับ? (เดินไปทางประตูด้านซ้าย แบตเทิล พยักหน้า)

³ เป็นไม้กอล์ฟที่ตรงหัว ไม่มีลักษณะแบน ปลายฝั่งหนึ่งมักแบนแหลมคล้ายมีด ฝั่งที่เชื่อมกับตัว ไม่มีลักษณะกลมมน – ผู้แปล

ทรีพลี เธอคิดบ้างไหมจ๊ะ แบทเทิล ว่ามันแปลกมากเลยที่ เอ่อ... ฆาตกร จะเดินเล่อถึงขนาดทิ้งหลักฐานสำคัญเอาไว้ในที่
เกิดเหตุ แกรมหลักฐานชิ้นนี้อาจใช้ชี้ตัวเขาได้เลยด้วย

แบตเทิล ผมเห็นพวกฆาตกรทำเรื่องโง่ๆมาเยอะครับ (วางไม้กอล์ฟบนโซฟา) เอาละ สอบปากคำกันต่อเถอะ ทุกคนอยู่ไหน
กัน?

ลีซ (ไปทางซ้ายใกล้ผนัง) อยู่ในห้องหนังสือครับ พอลล็อก กำลังค้นห้องพวกเขา เว้นแต่ห้องของคุณแม่รี เธอยังสลับอยู่
เพราะฤทธิ์ยานะครับ

แบตเทิล ต้องตามพวกเขาเข้ามาในห้องนี้ ทีละคน (กับทรีพลี) คุณนายสแตร์จจ คนไหนเป็นคนพบศพครับ?

ทรีพลี ออเดรย์ สแตร์จจจ๊ะ

แบตเทิล อ้อ ครับ ยากจังนะครับที่ต้องมีคุณนายสแตร์จจถึง 2 คน คุณออเดรย์เป็นภรรยาเก่าใช่ไหมครับท่าน?

ทรีพลี ใช่จ๊ะ ฉันทอธิบายเอ่อ... สถานการณ์ให้เธอฟังไปแล้ว

แบตเทิล ใช่ครับ คุณเนวิลมีความคิดที่แปลกมากๆเลยนะครับ ผมคิดว่าผู้ชายส่วนใหญ่...

(เคย์ เข้ามาในห้อง หล่อดูหุดหงิดจนเกือบจะบ้าคลั่ง)

เคย์ (เดินไปที่หน้าต่าง พุดกับแบตเทิล) ฉันทขอไม่อยู่ในห้องหนังสืออับๆบ้านนี้อีกแล้ว ฉันทอยากจะสูดอากาศ และฉันทก็จะ
ออกไปข้างนอก ไม่ว่าคุณจะทำฉันทยังงี้ก็ช่าง!

(ลีซ มาทางซ้ายใกล้คันทู)

แบตเทิล ขอเวลาสักนาทีนะครับ คุณนายสแตร์จจ (เคย์ หยุดแล้วหันไปมองหน้าต่าง) คุณจะออกไปข้างนอกก็ได้ตามใจคุณ แต่
อาจจะต้องเป็นหลังจากนี้ครับ

เคย์ แต่ฉันทจะไป เดียวนี้!

แบตเทิล คงจะไม่ได้กระมังครับ

เคย์ (เดินซำๆไปทางขวามือใกล้คันทู) คุณไม่มีสิทธิ์มากกับบริเวณฉันท! ฉันทยังไม่ได้ทำผิดอะไรเลย

แบตเทิล (พลอบ) แน่นอน แน่นอนคุณไม่ได้ทำ แต่อย่างนี้ครับ เรามีเรื่องอยากจะถามคุณสัก 2-3 คำถาม

เคย์ คำถามแบบไหน? แล้วฉันทจะไปตอบคุณได้อย่างไร ฉันทไม่รู้เรื่องอะไรเลย

แบตเทิล (เดินไปนั่งทางซ้ายของโต๊ะกลม) ตามเบนสันมาหน่อยได้ไหมจิม? (ลีซ พยักหน้า แล้วเดินออกไปทางซ้าย) เอาละ
คุณนายสแตร์จจ ผมจะขอความกรุณาให้เง้าอึดตัวนี้ด้วยครับ (ชี้ เก้าอึดตัวนั้น) ทำใจให้สบายครับ

เคย์ (เดินไปนั่งที่ข้างโต๊ะกาแฟ) ฉันทบอกแล้วเง ว่าฉันทไม่รู้อะไรทั้งนั้น ทำไมคุณต้องมาถามอะไรฉันท ในเมื่อฉันทก็ไม่รู้จะตอบ
อะไร?!

แบตเทิล (ย้ายผ่านหลังโต๊ะกลมไปยืนทางขวาคันทูหน้าโต๊ะ พุดอย่างประณีประนอม) เราจำเป็นจะต้องสอบปากคำทุกคนใน
บ้านครับ มันเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสืบสวน คุณอาจไม่สะดวกใจที่ต้องทำ พวกเราทุกคนก็ไม่มีใครสะดวกใจ
แต่นันแหละครับ อย่างไรก็ตามก็ต้องทำ

เคย์ เออ ก็ได้

เจ้าหน้าที่เบนสัน เข้ามาจากทางซ้ายผ่าน ลีซ ซึ่งเดินตามเขาไปทางซ้ายของโซฟา หยิบสมุดจดและเดินสอออกมา เบนสันอายุไม่เยอะ ผิวขาวผมบลอนด์ และเป็นคนขี้นิมๆ

แบตเทิล (นั่งลงทางขวาของโต๊ะกลม) ช่วยเล่าเรื่องเมื่อคืนให้เราฟังด้วยครับ คุณนายสแตร์จ

เคย์ เรื่องอะไรหรือคะ?

แบตเทิล คุณทำอะไรบ้าง สักตอนหลังมือค้ำเป็นต้นไป

เคย์ ฉันปวดหัว เลย... เลยเข้านอนเร็วหน่อยนะ

แบตเทิล เร็วหน่อย นี่ก็โมงครึ่ง?

เคย์ ฉันจำไม่ได้เป๊ะๆหรือคะ แต่น่าจะราวๆสามทุ่ม 45

ทรีฟล์ (ขัดอย่างสุภาพ) สามทุ่ม 50 จ๊ะ

เคย์ เหนือ? ฉันจำเป็นนาที่ไม่ได้หรือ

แบตเทิล ถ้าอย่างนั้นก็สามทุ่ม 50 ก็แล้วกันนะครับ (ส่งสัญญาณให้ เบนสัน จดข้อมูลลงสมุด) สามทุ่มเข้านอนพร้อมกันหรือเปล่าครับ?

เคย์ เปล่า

แบตเทิล (เงยไปครู่หนึ่ง) แล้ว เขา เข้านอนก็โมงครึ่ง?

เคย์ ไม่รู้เลย ทำไมไม่ถาม เขา เองล่ะ

ลีซ (เข้าไปทางซ้ายของเคย์) ประตुरะหว่างห้องพักของคุณกับสามมีล็อกอยู่ ตอนคุณเข้านอนมันล็อกไว้แล้วหรือเปล่าครับ?

เคย์ ล็อก

ลีซ ใครล็อกครับ?

เคย์ ฉันนี่แหละ

ลีซ ปกติก็ล็อกหรือครับ?

เคย์ เปล่า

ลีซ แล้วเมื่อคืนคุณล็อกประตูทำไมครับ คุณนายสแตร์จ?

(เคย์ไม่ตอบ ลีซ เดินไปตรงกลางค่อนขวาของเวที)

ทรีฟล์ เป็นป่า ป่าจะบอกเขาอะเคย์

เคย์ ก็ถ้าฉันไม่บอก ป่าก็ต้องบอกสินะคะ ก็ได้ เอาสิ ฉันจะเล่าให้ฟัง เเนวิลกับฉันทะเลาะกัน ทะเลาะกันแรงมาก (ลีซ มองเบนสัน ซึ่งรีบก้มลงจด) ฉันโกรธเขาอะ ที่เข้าห้องแล้วล็อกประตูนั้น ก็เพราะยังโกรธอยู่ ไม่อยากคุยด้วย

ลีซ ทะเลาะกันเรื่องอะไรหรือครับ?

เคย์ มันสำคัญกับรูปคดีเธอ? ฉันไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยว...

แบตเทิล ทางเราจะไม่บังคับให้คุณตอบหรือคะครับ ถ้าคุณลำบากใจ

เคย์ ฉันไม่ลำบากใจเลย เพราะสามีฉันนะทำตัวเป็นไอ้เงี้ยเต็มรูปแบบ แต่ก็เพราะนางคนนั้นด้วย

ลีซ นาง?... เรื่องผู้หญิงหรือครับ?

เคย์ นังออเดรย์เิง... เมียเก่าเนวิล นางเป็นคนล่อลวงให้เนวิลมาที่นี้ตั้งแต่แรก

แบตเทิล ผมคิดว่าเป็นความคิดริเริ่มของ *คุณผู้ชาย* เสียอีก?

เคย์ ไม่ใช่ นังนั่นแหละต้นคิด

แบตเทิล ก็แล้วทำไมคุณออเดรย์ สแตร์จ์ ถึงต้องทำอย่างนั้นด้วยล่ะครับ?

(ระหว่างที่เคย์พูด ลีซ ค่อยๆเดินไปที่ประตูทางซ้าย)

เคย์ ก็เพื่อสร้างปัญหาละมั้ง พ่อคนชื่อเนวิลคิดว่าตัวเองเป็นคนต้นคิด แต่เขาไม่เคยมีแผนจะมาที่นี้เลยจนกระทั่งเขาพบกับยัยออเดรย์ ในสวนที่ลอนดอน แล้วนางก็ตะล่อมให้เขาคิดอยากชวนนางมาที่นี้ แล้วก็ทำให้เขาเชื่อว่าตัวเขาเองเป็นคนคิดแผนทั้งหมด ฉันนะเห็นพิรุณนางมาตั้งแต่แรกแล้ว นางหลอกฉันไม่ได้หรอก!

ลีซ แล้วทำไมเขาจะต้องทำเรื่องใหญ่โตให้พวกคุณมารวมตัวกันที่นี้ด้วย?

เคย์ *(อย่างรวดเร็ว แสบไม่หยุดหายใจ)* นางอยากจะแย่งเนวิลคืนไปยังไงล่ะ นันแหละจุดประสงค์ของนาง! นางไม่เคยให้อภัยเนวิลเลยที่ทิ้งนางมาหาฉัน นี่คือการแก้แค้นของนาง นางล่อให้เนวิลคิดชวนพวกเรามารวมกันที่นี้ นางจะได้ค่อยๆตะล่อมเขากลับไป นางทำมาตลอดตั้งแต่ที่เรามาถึง! *(แบตเทิล เดินอ้อมหลังโต๊ะมาที่กลางเวที)* นางฉลาดฉลาดฉิบหาย นางรู้ดีว่าจะต้องทำตัวน่าสงสาร เข้าถึงได้ยาก เพื่อกระตุ้นให้เนวิลสนใจ เป็นแมวน้อยอ่อนหวานบาดเจ็บ ที่แท้จริงก็พร้อมจะกางเล็บกระโดดเกาะเขาทันควัน!

ทรีฟล์ เคย์ เคย์...

แบตเทิล เป็นอย่างนั้นสินะ แต่ถ้าคุณดูออกมาตั้งแต่ต้น แล้วคุณจะมาที่นี้ทำไม คุณไม่คิดจะปฏิเสธเลยหรือครับ?

เคย์ คุณคิดว่าฉันไม่ได้ลองปฏิเสธเธอ? เนวิลหัวแข็งมาก เขาไม่ยอมฉันเลย

แบตเทิล แต่คุณแน่ใจนะว่าเป็นแผนของออเดรย์ ไม่ใช่ของเนวิล?

เคย์ มั่นใจมาก นังแมวเผือกหน้าซึ้นนั่นแหละวางแผนทุกอย่าง

ทรีฟล์ แต่เธอไม่มีหลักฐานเป็นชิ้นเป็นอัน ที่จะมาสสนับสนุนการกล่าวหานี้ได้เลยนี่จ๊ะ?

เคย์ *(ลุกขึ้นทันที รีบเข้าไปอยู่ทางขวาของทรีฟล์)* ฉันรู้ ฉันบอกป้าแล้ว แล้วป้าก็น่าจะรู้อยู่แก่ใจ ถึงป้าจะไม่อยากยอมรับก็ตาม นังออเดรย์นะมัน...

ลีซ มานั่งเถอะครับ คุณนายสแตร์จ์ *(เคย์ เดินไปอยู่ทางซ้ายของโต๊ะแล้วนั่งลงอย่างไม่เต็มใจนัก)* คุณหญิงเทรสตีเลียนเอง ยินยอมให้พวกคุณมานี้พร้อมกันเลยหรือครับ?

เคย์ ยัยคุณหญิงไม่ยอมอะไรสักอย่างที่เกี่ยวกับฉันอยู่แล้ว แต่นังออเดรย์นะเป็นคนโปรดของท่าน ท่านไม่เคยชอบฉันเลยที่เข้ามาแย่งตำแหน่งเมียของเนวิล ไปจากนังนั่น

ลีซ คุณได้... ทะเลาะกับคุณหญิงบ้างไหมครับ?

เคย์ ไม่

แบตเทิล หลังจากเข้านอนแล้ว คุณได้ยินเสียงอะไรบ้างไหมครับ คุณนายสแตร์จ มีเสียงอะไรผิดปกติตั้งขึ้นบ้างไหม?

เคย์ ฉันไม่ได้ยินอะไรเลย ฉันไม่โหมมาก ก็เลยกินยานอนหลับไป พอหัวถึงหมอนก็หลับเสียแล้ว

แบตเทิล (เดินไปทางขวาของโต๊ะกลม) ยานอนหลับแบบไหนครับ?

เคย์ อันที่เป็นแคปซูลสีฟ้าๆนะ ฉันไม่รู้หรือว่าตัวยาเป็นชนิดไหน (แบตเทิลมองตาเบนสัน ผู้รับก้มลงจอต่อ)

แบตเทิล (ไปที่โซฟา) คุณไม่เจอสามีเลยใช่ไหม หลังจากที่คุณเข้านอน?

เคย์ ไม่สิ ไม่ ก็ฉันบอกไปแล้วไงว่าฉันลืดอกประตุนะ

แบตเทิล (หยิบไม้กอล์ฟจากโซฟา เข้าไปทางซ้ายของเคย์) เคยเห็นสิ่งนี้มาก่อนไหมครับ คุณนายสแตร์จ

เคย์ (ผงะถอยไป) น่ากลัว... น่ากลัวมากๆ นั่นใช่ของที่ฆาตกรใช้...

แบตเทิล พวกเราคิดเช่นนั้น แต่คุณเคย์ คุณรู้ใหม่ว่านี่ไม้ของใคร?

เคย์ (ส่ายหัว) คนที่นั่นเล่นกอล์ฟกันหลายคน ทามิรา เนวิล และฉัน...

ลีซ ไม้กอล์ฟอันนี้เหมาะสำหรับผู้ชาย คงไม่ใช่ของคุณ หรือคุณทามิรา...

เคย์ แต่ทามิราก็ตัวใหญ่อยู่... ฉัน... ไม่รู้สิ

แบตเทิล เข้าใจครับ (กลับไปโซฟาแล้ววางไม้กอล์ฟลงดังเดิม) ขอบคุณครับ คุณนายสแตร์จ ตอนนี้ผมขอถามคุณแค่นี้

ลีซ มีอีกอย่างครับ (เคย์ หันไปมอง ลีซ เข้ามาอยู่ทางซ้ายของเคย์) คุณจะยอมให้ส.ต.อ. เพงเกลลีเก็บตัวอย่างรอยนิ้วมือของคุณไหมครับ?

เคย์ รอยนิ้วมือ... ของฉัน เหนือ?

ลีซ (อย่างนุ่มนวล) ก็แค่ส่วนหนึ่งของกระบวนการนะครับ คุณนายสแตร์จ เราจะขอให้ทุกคนทำเช่นนั้น

เคย์ ฉันยังงังก็ได้ ตราบใดที่ไม่ต้องไปอยู่ร่วมกับพวกนั้น ในห้องหนังสือ

ลีซ ผมจะให้ส.ต.อ. เพงเกลลีพิมพ์ลายนิ้วมือคุณที่ห้องอาหารเข้าแล้วกันนะครับ

เคย์ เดินผ่านลีซไปที่กลางเวทีเอื้องซ้าย มองทรัพย์สินอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงออกไปทางประตูฝั่งซ้าย ตามด้วย ลีซ ส่วนเบนสัน ก็ปิดสมุดโน้ตของตนลง แล้วนั่งรอเงียบๆ

แบตเทิล เบนสัน ไปถามพอลลือคหน่อยว่า พบยาแคปซูลสีฟ้าในห้องคุณนายสแตร์จบ้างหรือเปล่า? คุณนาย เคย์ สแตร์จ นะนะ... ผมอยากได้ตัวอย่างยานั้น

เบนสัน ครับท่าน (เดินไปที่ประตูทางซ้าย)

แบตเทิล (ไปกลางเวที) เสร็จแล้วค่อยกลับมาก็ได้

เบนสัน ครับท่าน

ทรีฟล์ (ลุกขึ้น) เธอคิดว่านั่นเป็นยาตัวเดียวกันกับที่ใช้ เอ่อ... วางยาแม่หนูแมรีหรือเปล่าจ๊ะ?

แบตเทิล (ไปทางขวาสุดของยกพื้น) ก็ควรลองตรวจสอบดูก่อนครับ ผมต้องขอเรียนถามท่านว่า การเสียชีวิตของคุณหญิง จะให้ผลประโยชน์แก่ใครบ้างหรือครับ?

ทรีฟล์ คุณหญิงเทรสเสียนมีทรัพย์สินของตัวเองอยู่น้อย แต่คุณท่าน มอร์ทิเมอร์ เทรสเสียนที่เสียไปแล้ว ได้เก็บมรดกของท่านไว้กับผู้ดูแลทรัพย์สินในยามที่คุณหญิงมีชีวิต หากเสียชีวิตเมื่อใดมรดกก่อนนั้นจะถูกแบ่งเป็นสองส่วน ให้นะวิล กับภรรยา

แบตเทิล ภรรยาคนไหนครับ?

ทรีฟล์ ภรรยาคนแรก

แบตเทิล ออเดรย์ สแตรงจ์นะหรือ?

ทรีฟล์ จ๊ะ พันัยกรรมระบุไว้ชัดเจน 'ให้นะวิลและภรรยา นางออเดรย์ เอลิซาเบธ สแตรงจ์ นามสกุลเก่า สแตนต์ซิช' การหย่าร้างของทั้งคู่ไม่มีผลต่อพันัยกรรม เพราะระบุชื่อและสกุลเก่าไว้ชัดเจน ถ้าวายให้โดยเฉพาะเจาะจง

แบตเทิล (มาทางขวาใกล้คนดู) คุณออเดรย์ สแตรงจ์ เขารู้เรื่องนี้ใช่ไหมครับ

ทรีฟล์ รู้แน่นอนจ๊ะ

แบตเทิล แล้วคุณนายสแตรงจ์ คนปัจจุบัน เขารู้ใช่ไหมครับว่าเขาจะไม่ได้อะไรเลย

ทรีฟล์ จริงๆแล้วข้อนี้ฉันไม่มั่นใจ (น้ำเสียงลังเลสงสัย) แต่ขอเดาว่าสามีเขาคงเคยพูดถึงเรื่องนี้อยู่บ้าง (เดินไปทางซ้ายของโต๊ะกลม)

แบตเทิล แต่ถ้าไม่เคย คุณนายอาจคิดไปว่าตัวเองจะได้ผลประโยชน์ใหม่ครับ?

ทรีฟล์ ก็เป็นไปได้จ๊ะ (นั่งเก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะ)

แบตเทิล เงินมรดกนี้ จำนวนมากไหมท่าน?

ทรีฟล์ ค่อนข้างมากนะ คิดว่าราวๆหนึ่งแสนปอนด์

แบตเทิล อ้อหือ เยอะมากเชียวครับ ต่อให้คิดว่าสมัยนี้ค่าเงินสูงขึ้นแล้วก็ตาม

ลีซ (เข้ามาทางซ้าย ถือสูทสำหรับมือค้ำมาตัวหนึ่ง เดินไปที่กลางเวทีก่อนซ้าย) ดูนีสิครับอา พอลล็อกเจอมันกองอยู่ในตู้เสื้อผ้าของคุณเนวิล สแตรงจ์ครับ (แบตเทิลเดินตัดเข้ามาทางขวาของลีซ ซึ่งชี้ไปที่แขนเสื้อ) ถ้าคราบพวกนี้ไม่ใช่เลือด ผมก็คงเป็นมาริลิน มอนโรว์แล้ว

แบตเทิล(รับเสื้อสูทมาจากลีซ) แก่ไม่ใช่มาริลิน มอนโรว์แน่นอน จิม คราบพวกนี้กระเด็นเลอะตลอดแขนเสื้อเลยนะ มีสูทตัวอื่นในห้องไหม?

ลีซ มีสูทสีเทาเข้มลายทางแขนไว้กับพนักเก้าอี้ครับอา แล้วก็มือนั่งอยู่ตรงพื้นรอบอ่างล้างมือด้วย นอนเป็นแอ่งเลยครับอา เหมือนมีใครสาธิตน้ำไว้ตรงนั้น

แบตเทิล ซึ่งก็น่าจะเกิดขึ้นตอนที่ฆาตกรล้างเลือดจากมือตัวเองอย่าเร่งรีบล่ะสิ

ลีซ ใช่แน่ๆครับ (เอาแขนบอันเล็กๆ คีบเส้นผมที่ติดอยู่บนปกคอขึ้นมา)

แบตเทิล ผม! ผมผู้หญิง ผมบลอนด์เสียด้วยติดอยู่ตรงด้านในของคอเสื้อ

ลีซ มีบางเส้นอยู่ที่แขนครับ

แบตเทิล ผมสีแดง... เหมือนคุณเนวิลโอบแขนไปรอบๆของภรรยาคนหนึ่ง ขณะที่อีกคนซบหัวอิงไหล่เขาไว้ล่ะ

ลีซ แย่จัง ดูทำจะไม่ดีสำหรับเขาเลยนะครับ

แบตเทิล เดี่ยวเราต้องเอาเลือดบนแขนเสื้อนี้ไปตรวจ ว่าเป็นเลือดหมูเดียวกันกับของคุณหญิงเทรสสิเลียนหรือเปล่า

ลีซ เดี่ยวผมจัดการให้ครับอา

ทรีฟล์ (ลุกขึ้น แล้วไปทางขวาใกล้คนดู ดูเป็นกังวลมาก) ฉันไม่อยากจะเชื่อ ฉันเชื่อไม่ได้เลยว่าเนวิล ที่ฉันรู้จักมาตลอดชีวิต จะเป็นคนทำเรื่องเลวร้ายนี้ มัน ต้องมี อะไรผิดพลาดแน่ๆ

แบตเทิล (เอาเสื้อไปวางบนโซฟา) อาจจะมีอะไรผิดพลาดจริงๆท่าน ผมมั่นใจ

เบนสัน (เข้ามาจากทางซ้าย ตรงเข้าไปทางขวาของแบตเทิล พร้อมกล่องกลมใบเล็ก) พอลถือคพบก่องยาแล้วครับท่าน (ยื่นกล่องให้ แบตเทิล) นี่ครับท่าน

แบตเทิล (เปิดกล่องดูด้านใน) ไซ้แล้วล่ะ เดี่ยวผมจะให้หมอตรวจดูว่าเป็นยาตัวเดียวกันกับที่ใช้วางยาคุณแมรีหรือเปล่า? (พยักหน้ากับลีซ) ไปตามคุณทามี่รา มา (ลีซ พยักหน้าให้เบนสันต่อ เบนสันออกไปทางซ้ายพร้อมกล่องยาและเสื้อสูทเปื้อนเลือด)

ทรีฟล์ ฉันมั่นใจทีเดียวว่าต้องมีคำอธิบายอะไรที่สมเหตุสมผลเกี่ยวกับเลือดนั้นนะ แบตเทิล นอกจากเนวิลจะไม่มีแรงจูงใจแล้ว เขายังจะ...

แบตเทิล สำหรับผม ส่วนแบ่งมรดกถึงห้าหมื่นปอนด์น่าจะเป็นแรงจูงใจที่สมเหตุสมผลแล้วครับท่าน (แบตเทิล เดินไปทางขวาด้านใน)

ทรีฟล์ เนวิลมันรวยจะตาย มันจะไปอยากได้เงินตอนนี้ทำไม?

ลีซ อาจมีบางสิ่งที่เราไม่รู้ครับท่าน

ทามี่รา (เข้ามาทางซ้าย ไปตรงกลางเวทีค่อนข้างช้า) คุณเรียกฉันมาพบหรือคะ?

แบตเทิล (มาตรงกลางเวทีค่อนข้างช้า) ครับ คุณผู้หญิง (ผายมือไปทางเก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะกลม) เชิญนั่งครับคุณ

ทามี่รา ขอยืนดีกว่าค่ะ

แบตเทิล ตามสะดวกเลยครับ (เบนสัน หยิบสมุดจดและดินสอขึ้นมา ทรีฟล์ นั่งเก้าอี้ริมตัวขวาใกล้คนดู) ผมจะขออนุญาตถามอะไรคุณสักสองสามคำถาม หากคุณสะดวกตอบ...

ทามี่รา สะดวกค่ะ ฉันไม่มีอะไรปิดบัง

แบตเทิล (เดินมาหน้าโต๊ะ) ผมเข้าใจว่าคุณเพิ่งกลับมาจากมลายูไซ้ใหม่ครับคุณทามี่รา

ทามี่รา ค่ะ เป็นครั้งแรกที่ได้กลับมาที่นั่นในรอบ 7 ปี

ลีซ รู้จักคุณหญิงเทรสสิเลียนมานานแล้วหรือครับ?

ทามี่รา ตั้งแต่เล็ก ๆ เลยค่ะ

ลีช พอดีบอกผมได้ไหมครับว่าทำไมถึงมีคนอยากฆ่าคุณหญิง?

ทามิรา ไม่ทราบค่ะ

แบตเทิล (ไปทางขวาด้านหลังของโต๊ะ) คุณรู้จักคุณเนวิล สแตร์จมันานหรือยังครับ?

ทามิรา ก็ทั้งชีวิตเลยคะ

แบตเทิล (เดินไปตรงกลางเวทีก่อนขวา) คุณรู้จักเขาดีพอจะทราบไหมครับว่า เขามีปัญหาทางการเงินหรือเปล่าช่วงนี้?

ทามิรา ไม่รู้จักดีขนาดนั้น แต่ก็ไม่คิดว่าจะมีปัญหาคะ เขารวย

แบตเทิล (เดินไปหน้าโต๊ะฝั่งซ้าย) แต่ต่อให้เขามีปัญหา เขาจะไวใจคุณพอที่จะบอกไหมครับ?

ทามิรา คิดว่าไม่คะ

ลีช เมื่อคืนนี้ คุณเข้านอนกี่โมงหรือครับคุณทามิรา

ทามิรา คิดว่าสัก 3 ทุ่มครึ่งคะ

ลีช นอนเร็วเหมือนกันนะครับ

ทามิรา ดิฉันนอนเร็ว ตื่นเช้าเสมอคะ

ลีช ครับผม ห้องของคุณนี้อยู่ตรงกันข้ามกับห้องคุณหญิงเทรสตีเลียนพอดีใช่ไหมครับ

ทามิรา ใช่คะ

ลีช คุณหลับทันทีที่เข้านอนหรือเปล่าครับ?

ทามิรา ไม่คะ อ่านนิยายสืบสวนต่อจนจบ ไม่ใช่เรื่องที่ดีเลย ทุกเรื่องนะจะต้อง...

ลีช ครับ ครับ คุณตื่นอยู่หรือเปล่าตอนสักประมาณสี่ทุ่มครึ่ง

ทามิรา ค่ะ

แบตเทิล (นั่งเก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะ) คุณได้... นี่สำคัญมากนะครับคุณทามิรา... คุณได้ยินเสียงอะไรแปลกๆในช่วงเวลานั้นบ้างหรือเปล่าครับ? (ทามิราไม่ตอบ) ผมจะถามซ้ำอีกครั้ง คุณได้...

ทามิรา ไม่ต้องซ้ำคะ ได้ยินแล้ว

แบตเทิล (วรรณคดีครูหนึ่ง) ตกลงอย่างไรครับ?

ทามิรา ได้ยินเสียงจากชั้นใต้หลังคาเหนือเตียงฉันคะ น่าจะเป็นเสียงหนู แต่เสียงนั้นเกิดขึ้นหลังจาก...

แบตเทิล ผมไม่ได้หมายถึงเสียงแปลกแบบนั้น...

ทามิรา (มองทรัพย์สิน ตอบอย่างกระอักกระอ่วน) ก็มีเรื่องอะอะเล็กน้อยคะ

ลีช เรื่องอย่างไรกันครับ?

ทามิรา ก็... มีคนเถียงกันคะ

ลีซ เลียงกัน ใครเลียงใครครับ

ทามิรา คุณหญิงเทรสสิเลียนกับ... สเตรงจ์

แบตเทิล คุณหญิงกับเนวิล สเตรงจ์มีปากเสียงกันหรือ?

ทามิรา ค่ะ คุณจะว่าอย่างนั้นก็ได้อีก

แบตเทิล (ลุกขึ้นไปทางขวาของทามิรา) มันไม่ใช่เรื่องว่า ผม จะว่าอย่างไร คุณทามิรา คุณ ว่าอย่างนั้นไหมล่ะครับ?

ทามิรา ค่ะ

แบตเทิล ขอบคุณครับ แล้วตกลงเขาเลียงกันเรื่องอะไรครับ

ทามิรา ไม่ได้ตั้งใจฟังค่ะ ไม่ใช่เรื่องของฉัน

แบตเทิล แต่คุณใช้คำว่า เลียง กันนะครับ

ทามิรา ก็ฟังดูเป็นเช่นนั้นนี่คะ เขาตะโกนใส่กันทีเดียว

ลีซ คุณพอจะระบุเวลาได้บ้างไหมครับ?

ทามิรา คิดว่าสักสี่ทุ่ม 20 นะคะ

ลีซ สี่ทุ่ม 20... ไม่ได้ยินเสียงอื่นๆเลยใช่ไหมครับ?

ทามิรา เนวิลกระแทกประตูปิดแรงมากตอนเขาออกจากห้องค่ะ

ลีซ แล้วไม่มีเสียงอื่นเลยหรือหลังจากนั้น?

ทามิรา (เดินตัดหน้าแบตเทิลไปที่โต๊ะ) เสียงหนูแหละค่ะ (หยิบซองบุหรีจากโต๊ะ)

ลีซ เสียงหนูบนห้องใต้หลังคาคงไม่สำคัญหรอกครับ

แบตเทิล (เดินไปที่โซฟา เขาหยิบไม้กอล์ฟขึ้นมา ทามิรา จุดบุหรีสูบ แบตเทิล เดินมาทางซ้ายของทามิรา) ผมรู้ว่ามันหนักไปสำหรับผู้หญิง แต่นี่ไซของคุณหรือเปล่าครับ? (ทามิรา จมดิ่งในความคิดพลางสูบบุหรี ไม่ตอบ) คุณทามิราครับ!

ทามิรา (มองไม้กอล์ฟ) ฉันอาจใช้ไม้ที่ใหญ่และหนักขนาดนี้ได้ แต่มันก็ไม่ใช่ของฉันค่ะ ไม้กอล์ฟทุกอันของฉันสลักอักษร ที.อาร์. ไว้ตรงด้ามจับ

แบตเทิล พอทราบไหมครับว่านี่ใคร?

ทามิรา ไม่ทราบค่ะ (ไปทางขวา)

แบตเทิล (วางไม้กอล์ฟที่โซฟา) ทางเจ้าหน้าที่ต้องขอพิมพ์ลายนิ้วมือคุณไว้ล่ะครับ คุณจะให้ความร่วมมือหรือปฏิเสธก็ได้

ทามิรา ไม่มีประโยชน์จะปฏิเสธค่ะ เจ้าหน้าที่ของคุณพิมพ์ไปเรียบร้อยแล้ว

(ลีซ แอบหัวเราะเบาๆ)

แบตเทิล ขอบคุณครับ คุณทามิรา สำหรับตอนนี้ไม่มีอะไรแล้วครับ

ทามีรา คุณจะทำอะไรไหมคะถ้าฉันจะออกไปข้างนอกเสียหน่อย อยากจะสูดอากาศค่ะ แค่ออกไปตรงระเบียง ถ้าต้องการฉันก็มาตามได้เลย

แบตเทิล ตามสบายเลยครับคุณผู้หญิง

ทามีรา ขอบคุณค่ะ (ออกไปทางประตูกระจก)

แบตเทิล (เดินไปกลางเวที) ดูเหมือนหลักฐานทุกอย่างจะยิ่งมัดตัวคุณสแตร์จ์เข้าเรื่อยๆนะครับท่าน

ทรีฟล์ (ลุกขึ้นและเดินไปทางขวาของโต๊ะกลม) เหลือเชื่อ เหลือเชื่อจริงๆ

เบนสัน (เข้ามาทางซ้าย แล้วไปตรงกลางเวทีก่อนซ้าย อย่างตื่นเต็น) รอยนิ้วมือเป็นของคุณเนวิล สแตร์จ์แน่นอนครับ

แบตเทิล ดันไม่หลุดแล้วสินะ เขาทิ้งอาวุธไว้ เขาทิ้งรอยนิ้วมือไว้ แปลกที่ไม่ทิ้งบัตรเชิญเข้าบ้านไว้ด้วย!

ลีซ มันง่ายไปไหมครับอา?

ทรีฟล์ ไม่มีทางเป็นเนวิลไปได้เลย ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ (รินน้ำให้ตัวเอง)

แบตเทิล หลักฐานแน่นหนาмаกครับท่าน เรามาดูกันดีกว่าว่าเขาคิดยังไง พาเขาเข้ามาเลยเบนสัน (**เบนสัน** ออกไปทางซ้าย)

ทรีฟล์ ฉันไม่เข้าใจ ฉันว่าต้องมีบางอย่างผิดพลาด (**แบตเทิล** เดินไปกลางเวทีก่อนซ้าย) เนวิลไม่ใช่คนโง่ขนาดนั้น ต่อให้เขาอาจจะสามารถฆ่าคนได้ซึ่งฉันไม่เชื่อเลยว่าเขาจะทำ-เขาจะทำหลักฐานทุกอย่างที่ใช้มัดตัว ตัวเองได้ เอาไว้ง่ายๆ อย่างสะเพร่าเช่นนี้หรือ? (เดินไปทางขวา)

แบตเทิล ท่านครับ เหมือนเขาจะทำเช่นนั้นไปแล้ว (เดินไปทางขวาของเก้าอี้ริมตัวกลางก่อนซ้าย) คุณหนีข้อเท็จจริงไม่ได้หรอก (**เนวิล** เข้ามาทางซ้ายพร้อมกับ **เบนสัน** เขาดูเป็นกังวล และประหม่า ยืนอยู่หน้าประตูทุกหนึ่ง จนแบตเทิลต้องชี้ไปที่เก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะ) เชิญนั่งครับ คุณสแตร์จ์

เนวิล (ไปที่เก้าอี้ตัวนั้น) ขอบคุณครับ (นั่งลง **ทรีฟล์** เดินเข้ามาด้านหลังของทุกคนไปยืนอยู่ที่หน้าเวทีฝั่งซ้าย)

แบตเทิล คงต้องขอให้คุณตอบคำถามสักสองสามข้อ เป็นหน้าที่ของผม ที่จะต้องเตือนคุณว่า หากคุณไม่ต้องการตอบ ผมก็ไม่มีอำนาจใดจะบังคับให้คุณตอบได้

เนวิล เอาเลยครับ ถามอะไรก็มาเลยครับ

แบตเทิล (เดินไปกลางเวที) คุณเข้าใจนะครับว่า ทุกอย่างที่คุณพูดจะถูกจดบันทึกไว้ และสามารถใช้เป็นหลักฐานในชั้นศาลได้ในภายหลัง?

เนวิล คุณขู่ผมหรือ?

แบตเทิล เปล่าครับ คุณสแตร์จ์ ผมแค่เตือนคุณ

ทรีฟล์ (เดินมาอยู่หน้าเก้าอี้ริมตรงกลางก่อนซ้าย) ผู้กำกับแบตเทิล มีหน้าที่ตามกฎหมายที่ต้องแจ้งสิทธิ์ให้ผู้ที่เขาสอบปากคำทุกคนรับรู้อยู่แล้วเนวิล ถ้าไม่อยากพูดอะไรก็ไม่ต้อง แค่นั้นเอง

เนวิล ทำไมผมต้อง ไม่อยากพูด ด้วยล่ะ?

ทรีฟล์ บางเรื่องไม่พูดก็น่าจะดีกว่านะจ๊ะ

เนวิล เหลลไหลน้ำป่า ท่านผู้กำกับการถามมาได้เลยครับ (ทรีฟส์ ดูจะลึ้นหว้งและนั่งบนเก้าอี้โน้มตัวซ้ายค่อนกลาง เบนสัน ลุกขึ้น)

แบตเทิล (เดินข้ามผ่านเนวิล ไปยืนทางขวาของเวทีใกล้คันดู) พร้อมให้การแล้วใช่ไหมครับ?

เนวิล ถ้าจะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้อ่ะ แต่ผมไม่แน่ใจกว่าจะช่วยเหลือใครคุณได้บ้าง

แบตเทิล กรุณาเริ่มด้วยการเล่าให้เราฟังได้ไหมครับ ว่าเมื่อคืนคุณทำอะไรบ้างหลังมือค้ำ (นั่งลงทางขวาของโต๊ะกลม)

เนวิล ขอคิดก่อนนะครับ... หลังจากมือค้ำ ผมก็ขึ้นไปห้องของตัวเองเพื่อเขียนจดหมาย ผมผลัดวันประกันพรุ่งมานานจึงจำเป็นต้องจัดการมันให้เสร็จ จากนั้นผมก็ลงมาที่นี่

แบตเทิล สักประมาณกี่โมงครับ?

เนวิล คิดว่าประมาณสามทุ่ม 15 ครับ น่าจะใกล้เคียงที่สุดแล้ว (แบตเทิล หยิบหูหรีขึ้นมา)

แบตเทิล (ส่งบุหรีให้เนวิล)ขอโทษทีครับ

เนวิล ไม่เอาครับ ขอขอบคุณ

แบตเทิล หลังจากนั้นคุณทำอะไรหรือครับ? (จุดบุหรี)

เนวิล ก็คุยกับเคย์... ภรรยาผม แล้วก็เท็ด ลาติเมอร์

ลีซ เท็ด ลาติเมอร์... ใครกันครับ?

เนวิล เพื่อนนะครับ เขาอยู่ที่โรงแรมอีสเตอร์เฮด เบย์ เขาข้ามมาร่วมโต๊ะด้วยตอนมือค้ำ แล้วเขาก็กลับไปเสียก่อน ทุกคนก็เลยเข้านอนกันหมด

แบตเทิล รวมทั้งภรรยาคุณด้วย?

เนวิล ครับ เขารู้สึกไม่ตืนิดหน่อย

แบตเทิล (ลุก) ผมเข้าใจว่าเกิดเรื่อง ไม่น่าอภิรมย์บางอย่าง

เนวิล อ้อ (มองทรีฟส์) คงมีคนบอกคุณแล้วใช่ไหม? ทะเลาะกันเรื่องพั่วๆเมื่อยๆนะครับ คงไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นหรือไหม?

แบตเทิล อ้อครับ (เดินไปอยู่หน้าโต๊ะ แล้วไปอยู่กลางเวที เจียบไปครู่หนึ่ง) พอทุกคนเข้านอนแล้ว คุณทำอะไรต่อหรือครับ?

เนวิล ผมค่อนข้างจะเบื่อ แล้วมันก็ยังไม่ได้ทำอะไรผมจึงตัดสินใจข้ามไปที่โรงแรม อีสเตอร์เฮด เบย์

แบตเทิล ทั้งที่มีพายุอะไร? เมื่อคืนมีพายุนี้ครับ ผมค่อนข้างแน่ใจ

เนวิล ครับใช่ แต่ผมไม่ได้สนใจ จึงขึ้นไปห้องเพื่อเปลี่ยนชุด...

แบตเทิล (เข้าไปหาเนวิลอย่างรวดเร็ว พุดแทรกทันที) เปลี่ยนชุดหรือครับคุณสแตร์จ?

เนวิล ผมใส่สูทสำหรับมือค้ำราคาแพง ถ้าจะต้องตากฝนขึ้นเรือข้ามฟากละก็ไม่ดีแน่ จึงคิดจะเปลี่ยนเป็นสูทเทาลายทาง (วรรค) อันนี้ไม่นอกเรื่องใช่ไหมครับ?

แบตเทิล (เจียบไปพัก) ต่อเลยครับ คุณสแตร์จ

เนวิล *(เริ่มประหม่อมามากขึ้นจนเห็นได้ชัด)* นั่นแหละครับ อย่างที่บอก ผมขึ้นไปเปลี่ยนชุด จึงต้องเดินผ่านห้องคุณหญิงป่า ซึ่งประตูปิดไว้ไม่สนิท ท่านเอ่ยถาม ‘นั่นแกรีเนวิล’ แล้วก็ขอให้ผมเข้าไปหา เราก็เลย... คุย กันพักหนึ่งนะครับ

แบตเทิล คุณอยู่กับคุณหญิงนานแค่ไหนครับ?

เนวิล ก็สัก 20 นาทีได้นะผมว่า นั่นแหละครับพอผมออกมาก็ไปห้องตัวเอง เปลี่ยนชุดจนได้ แล้วก็รีบออกไป ผมเอากุญแจ รหัสผ่านไปด้วย เพราะมันใจว่าจะต้องกลับมาตีประมาณหนึ่ง

แบตเทิล ตอนนั้นก็โม่งครับ?

เนวิล *(คิด)* สักสี่ทุ่มครึ่งกระมังครับ เพราะผมนั่งเรือเที่ยวสี่ทุ่ม 35 ทันพอดี แล้วผมก็ข้ามแม่น้ำไปฝั่งอีสเตอร์เฮด ผมดื่ม กับเท็ด ลาติเมอร์สัก 2-3 แก้ว แล้วก็ดูงานเต้นรำ แล้วเราก็ก่อนบิลเลียดกันเกมหนึ่ง ผมจึงพลาดเรือเที่ยวสุดท้าย ซึ่งเป็นคืนหนึ่งครั้ง ลาติเมอร์เอารถออกมาพอดี แล้วเขาก็ขับรถมาส่งผมที่นี่ แค่สลิปห้าไมล์ถ้าเดินทางด้วยรถอะนะครับ *(วรรค)* เราออกจากโรงแรมตอนตี 2 แล้วก็มาถึงตอนสักตี 2 ครึ่ง ลาติเมอร์ไม่ยอมเข้ามาดื่มต่อ ผมเลยเข้ามา แล้วก็ไปนอนทันทีเลย

(แบตเทิลและทรีฟล์มองหน้ากัน)

แบตเทิล *(เดินผ่านเนวิลไปทางขวาของโต๊ะ)* ระหว่างที่คุณคุยกับคุณหญิง ท่านดูเป็นปกติดีไหมครับ? *(ดับบุหรี่ในที่เขี่ย ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ)*

เนวิล อ้อ ครับ ปกติดี

แบตเทิล *(เดินไปอยู่หลังโต๊ะกลม)* คุณคุยอะไรกับท่านนะครับ?

เนวิล ก็เรื่องนั้น เรื่องนี้

แบตเทิล *(ไปข้างหลังเนวิล)* คุยกันอย่างดีไหมครับ?

เนวิล แน่สิครับ

แบตเทิล *(ไปทางซ้ายค่อนกลาง พุดอย่างนุ่มนวล)* ไม่ได้ทะเลาะกันรุนแรงหรือ?

เนวิล *(ลุกขึ้น โกรธ)* หมายความว่ายังไงครับ?

แบตเทิล คุณควรพูดความจริงนะครับ คุณสตรงจ้ ขอเตือนเลยนะครับ ว่ามีคนที่ได้ยินคุณ

เนวิล *(เดินผ่านหน้าโต๊ะกลมไปยืนทางขวา)* เอาได้! เรามีความเห็นไม่ตรงกันเล็กน้อย คือ คุณหญิงท่าน... ท่านไม่เห็นด้วยในสิ่งที่ผมทำกับ... กับ เคย์ และภรรยาเก่าของผม ผมอาจจะอารมณ์ร้อนไปตอนนั้น แต่ท้ายที่สุดเราก็กายกันโดยดี *(ทูปโต๊ะ อยู่ดีๆก็ระเบิดอารมณ์ปะทุออกมา)* แต่ผมไม่มีทางทูปหัวท่านเพราะผมอารมณ์เสียแน่นอน ถ้าคุณจะคิดเช่นนั้น *(แบตเทิลไปที่โซฟา หยิบไม้กอล์ฟขึ้นมาแล้วย้ายไปทางซ้ายของโต๊ะกลม)*

แบตเทิล นี่ของคุณหรือเปล่าครับ คุณสตรงจ้

เนวิล *(มองไม้กอล์ฟ)* ใช่ครับ นี่ยี่ห้อ วอลเตอร์ ฮัดสัน จากเซนต์ เอ็กเบิร์ด

แบตเทิล นี่เป็นอาวุธที่เราสันนิษฐานว่าใช้ฆ่าคุณหญิงเทอร์สลิเลียน คุณมีคำอธิบายไหมครับว่ารอยนิ้วมือคุณไปอยู่บนด้ามจับนี้ได้อย่างไร?

เนวิล แต่... มันก็ต้องมีรอยนิ้วมือผมสิ ก็มันเป็นไม้กอล์ฟ ของผม นี่ ผมก็หยิบจับมันตลอดอยู่แล้ว

แบตเทิล ขอคำอธิบายว่า ทำไมรอยนิ้วมือของคุณถึงบ่งชี้ได้ว่าคุณเป็นคนสุดท้ายที่จับมันล่ะครับ?

เนวิล ไม่จริง จะเป็นอย่างนั้นได้อย่างไรล่ะครับ ถ้ามีคนจับมันหลังจากผมล่ะ ถ้าคนคนนั้นสวมถุงมือล่ะ?

แบตเทิล ไม่มีใครจับมันอย่างที่คิดว่าได้หรอกครับ ถ้าใส่ถุงมือจับตามไม้ ถุงมือก็ต้องทำให้รอยนิ้วมือคุณจางไป

เนวิล (มองไม้กอล์ฟอย่างนึกอะไรขึ้นไม่ได้) เป็นไปไม่ได้! (นั่งเก้าอี้ตัวขวาของโต๊ะ เอามือปิดหน้า) พระเจ้า! (หลังจากนั่งไปสักพัก เขาเอามือออก แล้วมองขึ้นไปข้างบน) เป็นไปไม่ได้ มันจะเป็นอย่างนั้นได้อย่างไร คุณคิดว่าผมฆ่าคุณหญิงป่า แต่ผมเปล่านะ ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ (**แบตเทิล**เอาไม้กอล์ฟวางบนโซฟา)

ทรีฟล์ (ลุกขึ้นแล้วเดินไปทางซ้ายของโต๊ะกลม) เธอไม่มีคำอธิบายอะไรที่จะโต้แย้งเรื่องนี้ได้เลยหรือ เนวิล?

(**แบตเทิล** หยิบเสื้อสูทของเนวิลขึ้นมา)

เนวิล ไม่เลยครับ ผมคิดไม่ออกเลย (**ทรีฟล์**เดินไปอยู่หลังโต๊ะ)

แบตเทิล (ไปทางขวาของโต๊ะกลม) คุณอธิบายได้ไหมครับว่า ทำไมตรงแขนเสื้อและข้อมือของสูทตัวนี้... สูทของคุณ ถึงมีรอยเลือดเลอะอยู่ล่ะครับ?

เนวิล (กระซิบเสียงสั้นอย่างหวาดกลัว) เลือด... เป็นไปไม่ได้

ทรีฟล์ เธอไม่ได้... ถูกมีดบาดหรืออะไรใช่ไหม?

เนวิล (ลุกขึ้น ผลักเก้าอี้ไปข้างหลังอย่างรุนแรง) ไม่ ไม่ใช่ไม่ใช่แบบนั้น พลาดมากเลย นี่มันเหลือเชื่อจริงๆ ไม่มีอะไรจริงสักอย่าง

แบตเทิล ข้อเท็จจริงมันน่าเชื่อเพียงพอแล้วคุณสแตร์จ

เนวิล แล้วทำไมผมต้องทำเรื่องเลวร้าย น่ากลัวแบบนั้นด้วยล่ะครับ? มันเกินไป แค่คิดว่าจะทำก็คิดไม่ได้แล้ว ผมกับคุณหญิงป่าเรารู้จักกันมาทั้งชีวิตนะ (ไปทางขวาของ **ทรีฟล์**) ป้าทรีฟส์ครับ ป้าไม่เชื่อใช่ไหม? ป้าไม่เชื่อว่าผมจะทำเรื่องแบบนั้นได้ลงใช่ไหม?

(**แบตเทิล** เอาเสื้อสูทกลับไปวางบนโซฟา)

ทรีฟล์ ป้าก็ไม่เชื่อเนวิล ไม่เชื่อ

เนวิล ผมไม่ได้ทำนะ สาบาน ผมไม่ได้ทำ ผมจะทำไปทำไม?

แบตเทิล (หันกลับมา แล้วยืนอยู่บนยกพื้น) ผมเชื่อว่า คุณจะได้รับมรดกก้อนใหญ่หากคุณหญิงเสียชีวิต ไม่ใช่หรือครับคุณสแตร์จ

เนวิล (ไปทางขวาใกล้คนดู) คุณหมายความว่า... นี่คุณคิดเช่นนั้นจริงๆหรือ? บ้าก้นไปใหญ่แล้ว! ผมไม่ต้องการเงิน ผมมีฐานะดีอยู่แล้ว คุณจะตรวจสอบเงินในบัญชีของผมก็ได้ (**ทรีฟล์** นั่งทางขวาของโต๊ะกลม)

แบตเทิล เราต้องตรวจสอบอยู่แล้วครับ แต่บางทีมันอาจจะมีเหตุผลก็ได้ว่าจู่ๆคุณก็จำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมาก บางทีอาจเป็นเหตุผลที่ไม่มีใครรู้ เว้นแต่ตัวคุณเอง

เนวิล ไม่มีเรื่องอะไรแบบนั้น!

แบตเทิล จะมีหรือไม่ เดียวก็จะได้เห็นกันครับ

เนวิล (เดินผ่านด้านหน้าของโต๊ะกลมไปอยู่ทางขวาของแบตเทิล) คุณจะจับผมหรือ?

แบตเทิล ยังไม่ใช่ตอนนี้ครับ คุณยังมีโอกาสในขณะที่เรายังไม่มั่นใจ

เนวิล (ชื่นชม) แสดงว่าคุณตัดสินใจแล้วว่าผมเป็นคนทำจริงๆ แต่คุณยังไม่มั่นใจว่าเหตุจูงใจของผมคืออะไร คุณจึงต้องการจะหาให้เจอเสียก่อนแล้วค่อยยึดเย็ดข้อหาให้ผมล่ะสิ! (เดินไปหลังเก้าอี้เท้าแขนตรงกลางเวที ค่อนขวา) แค่นั้นเลยใช่ไหม? (จับพนักเก้าอี้แน่น) พระเจ้า! นี่มันฝันร้ายชัดๆ เหมือนติดกับแล้วออกไปไหนไม่ได้! (วรรณ) คุณยังจะต้องการผมอยู่ไหมครับ? ผมอยากจะ... อยากจะ...ออกไป อยู่คนเดียว คิดอะไรเรื่องพวกนี้อีกครั้ง เจอแบบนี้ก็ช็อคเลย

แบตเทิล ตอนนี้เราเสร็จแค่นี้ครับ

เนวิล ขอบคุณ

แบตเทิล (ไปทางซ้ายค่อนกลาง) แต่อย่าไปไหนไกลเกินไปล่ะ ได้ไหมครับคุณผู้ชาย

เนวิล (เดินไปที่หน้าต่าง) อย่ากังวล ผมไม่พยายามหนีหรือ ถ้าหากคุณต้องการจะบอกแบบนั้น (เหม่อมองไปทางขวา) ผมเห็นว่าคุณระแวงผมมากทีเดียว (เนวิล ออกไปทางประตูกระจก เบนสัน นั่งตรงที่นั่งติดหน้าต่าง)

ลีซ (เข้ามาทางซ้ายของแบตเทิล) เขาทำแหละ ใช่ไหมอา

แบตเทิล (เข้ามากลางเวที) ไม่รู้จะжим ถ้าแกต้องการความจริงนะ ฉันไม่ชอบเลย ไม่ชอบอะไรในเรื่องนี้เลย หลักฐานทุกอย่างมันชี้ไปที่เขาชัดเจนไป อีกอย่าง มันไม่ค่อยจะลงตัวนะ คุณหญิงเทรลลีเลียนเรียกเขาเข้าไปในห้อง แล้วเขาจะบังเอิญมีไม้กอล์ฟอยู่ในมือเลยหรือ? ถ้ามี เขาจะถืออยู่ทำไม?

ลีซ ก็ถือไปพาดหัวคุณหญิงนะสิครับอา

แบตเทิล แปลว่าเขาวางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว? ใช่เขาวางยาคุณแมรี่นั่น แต่เขาไม่น่าจะมั่นใจได้เลยว่านางจะหลับได้เร็วนัก เขาไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่า *ใครก็ตาม* จะหลับได้เร็วนัก

ลีซ หรือมันจะเป็นอย่างนี้ล่ะครับ? เขาทำความสะอาดไม้กอล์ฟอยู่ คุณหญิงเรียกเขาไปพบ ทั้งสองทะเลาะกัน เขาสติหลุด แล้วก็พาดคุณหญิงด้วยไม้กอล์ฟที่เขาบังเอิญถืออยู่

แบตเทิล ถ้าเป็นแบบนี้แสดงว่าเขาไม่ได้มีจังหวะไปวางยาแม่รี่ แต่แม่รี่ถูกวางยา หมอยืนยันได้ แน่نون (อย่างใช้สมาธิ) หรือนางจะวางยาตัวเอง

ลีซ ทำไม่ครับอา?

แบตเทิล (เดินไปทางซ้ายของโต๊ะกลม พุดกับทรีฟส์) มีแรงจูงใจอะไรไหมครับที่แม่รี่จะวางยาตัวเอง?

ทรีฟส์ คุณหญิงทิ้งมรดกไว้ให้เขา ไม่เยอะเลย แต่ไม่กี่ร้อยต่อปี อย่างที่บอกนั่นล่ะ คุณหญิงเขามีทรัพย์สินส่วนตัวน้อยมาก

แบตเทิล ไม่กี่ร้อยต่อปี... (นั่งเก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะ)

ทรีฟส์ (ลุกขึ้น ไปทางขวาใกล้คนดู) ฉันเห็นด้วย ว่าเหตุจูงใจมันไม่มากพอ

แบตเทิล (ถอนหายใจ) นั่นสิ... เอาเป็นว่าเชิญคุณออเดรย์ ภรรยาคนแรกของคุณสแตร์จ์เข้ามาก่อนนะจิม (ลีซออกไปทางซ้าย) เรื่องนี้มีเงื่อนงำประหลาดครับท่าน รูปคดีผสมกันระหว่างการวางแผนล่วงหน้าอย่างเยือกเย็น กับความรุนแรงเลือดร้อนแบบสันคืด แล้วสองอย่างไม่ควรเกิดขึ้นได้ในเวลาเดียวกัน

ทรีฟส์ ใช่เลย แบตเทิล การวางยาแม่รี่ ชี้ชัดมากกว่าเป็นการวางแผนล่วงหน้า

แบตเทิล แต่วิธีลงมือฆ่า กลับดูเหมือนเกิดจากอารมณ์โกรธชั่ววูบ... ไซ่ ครีบทำนทุกอย่างดูผิดแปลกไปหมด

ทรีฟส์ เธอสังเกตไหม ที่เขาพูดว่า ติดกับ

แบตเทิล (ครุ่นคิด) 'ติดกับ'

ลีซ เข้ามาจากทางซ้ายเปิดประตูค้างไว้ ออเดรย์ เข้ามา หล่อนดูซีดเซียวแต่พยายามวางตัวได้ดี เบนสัน ลุกขึ้น ทรีฟส์ ไปทางขวา เบนสัน ออกไปทางซ้ายแล้วค่อยปิดประตู

ออเดรย์ (เดินมาตรงกลาง) อยากพบดิฉันหรือคะ?

แบตเทิล (ลุก) ครีบ (เขาผายมือทางเก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะกลม) เชิญนั่งครับ คุณนายสแตรงจ์ (ออเดรย์ เข้าไปที่เก้าอี้อย่างรวดเร็วแล้วนั่งลง) คุณได้เล่าให้ผมฟังแล้วว่าคุณ พบศพ ได้อย่างไร ฉะนั้นเราไม่จำเป็นต้องพูดกันเรื่องนี้

ออเดรย์ ขอบคุณค่ะ

แบตเทิล (ไปทางขวาใกล้คนดู) แต่ผมเกรงว่า อย่างไรก็ตาม ผมจำเป็นต้องถามคำถามคุณสักข้อสองข้อ ซึ่งคุณอาจจะรู้สึกอึดอัด ทางเราจะไม่บังคับให้คุณตอบหากคุณไม่ต้องการ

ออเดรย์ ไม่เป็นไรคะ ฉันทอยากช่วย (ทรีฟส์ไปทางซ้ายใกล้คนดูอย่างช้าๆ)

แบตเทิล ถ้าเช่นนั้น อย่างแรกเลย ช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมครับว่าคุณทำอะไรบ้างเมื่อคืนหลังมือค้ำ?

ออเดรย์ ดิฉันอยู่ที่ตรงระเบียงเพื่อสนทนากับป้ามาร์ธาค่ะ จากนั้นแมรีก็มาแจ้งว่าคุณหญิงเทรสลิเลียนต้องการพบป้าที่ห้องของท่าน ดิฉันเลยต้องกลับเข้ามาในห้องนี้ ฉันทคุยกับเคย์และเท็ด ลาติเมอร์ แล้วจากนั้นก็คุยกับทามิรา และเนวิล แล้วก็ไปเข้านอนค่ะ

ลีซ คุณเข้านอนตอนประมาณกี่โมงครับ?

ออเดรย์ ดิฉันคิดว่าราวๆ สามทุ่มครึ่งค่ะ ไม่แน่ใจเรื่องเวลาเลยคะ อาจจะตึกกว่านั้นสักนิด

ลีซ คุณเนวิลมีปัญหาเกี่ยวกับภรรยาเขาเล็กน้อย คุณได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ไหมครับ?

ออเดรย์ เนวิลทำอะไรบางอย่างที่สันคิดไปหน่อยค่ะ ดิฉันว่าเขาแค่เหนื่อยและตื่นเต้นจนขาดสติ จึงทิ้งให้เขาอยู่กับภรรยาตัวดิฉันไปเข้านอน ดิฉันจึงไม่ทราบเลยว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น

(ทรีฟส์ นั่งบนเก้าอี้ริมผนังซ้ายค่อนกลาง)

ลีซ คุณกลับไปทันทีหรือเปล่าครับ?

ออเดรย์ เปล่าค่ะ ดิฉันอ่านหนังสือต่ออีกหน่อย

แบตเทิล (เดินไปที่ยกพื้น) คุณได้ยินเสียงอะไรผิดปกติบ้างหรือไม่ครับ?

ออเดรย์ ไม่เลยคะ ห้องของดิฉันอยู่อีกชั้นหนึ่ง ซึ่งสูงกว่าห้องของคุณหญิง ดิฉันจึงไม่ได้ยินอะไรเลยคะ

แบตเทิล (เดินไปหยิบไม้กอล์ฟ) ขอโทษด้วยนะครับ คุณนายสแตรงจ์ (ไปทางซ้ายของออเดรย์เอาไม้กอล์ฟให้ดู) เราสันนิษฐานว่านี่คืออาวุธที่ใช้สังหารคุณหญิง เทรสลิเลียน ซึ่งได้ตรวจสอบแล้วว่าเป็นสมบัติของคุณเนวิล สแตรงจ์ และอาจมีรอยนิ้วมือของเขายู่ด้วย

ออเดรย์ (สูดหายใจเฮือก) นี่คุณ... คุณตำรวจคงไม่ได้จะบอกว่า...เนวิลเป็นฆาตกรหรือใช้ไหมคะ?

ลีซ ถ้าบอกอย่างนั้น คุณจะแปลกใจหรือ

ออเดรย์ มากสิคะ ดิฉันมั่นใจด้วยว่าคุณคิดผิด ถ้าคุณคิดว่าเนวิลจะทำอะไรแบบนั้นได้ อีกร้อยอย่าง เขาไม่มีเหตุผลเลยที่จะ...

แบตเทิล มีสิครับ หากเขาต้องการเงินก้อนอย่างเร่งด่วน

ออเดรย์ ไม่มีทางค่ะ เขาไม่ใช่คนเห็นแก่เงิน ไม่เคยเป็นคนแบบนั้น คุณน่าจะ... คิดผิดแล้วค่ะ หากจะบอกว่าเนวิล

แบตเทิล คุณไม่คิดหรือครับว่าเขาเป็นคนชอบใช้ความรุนแรงเวลาขาดสติ

ออเดรย์ เนวิลนะหรือ? ไม่เลยค่ะ

แบตเทิล *(เดินไปวางไม้กอล์ฟกลับที่เดิม)* ผมไม่อยากจะเข้าไปสอดกับชีวิตส่วนตัวของคุณหรอกครับ คุณนายสแตร์จ แต่กรุณาบอกผมหน่อยว่า คุณตั้งใจจะทำอะไรที่นั่นกันแน่? *(เข้าไปทางซ้ายของออเดรย์)*

ออเดรย์ *(ประหลาดใจ)* ทำไมละคะ? ก็ดิฉันมาที่นี่เสมอ

ลีซ แต่คงไม่เคยมาเวลาเดียวกันกับสามีเก่าคุณใช่ไหม?

ออเดรย์ ก็เขากล่าวว่าดิฉันอยากมาหรือเปล่า?

ลีซ เป็นความคิดเขาหรือครับ?

ออเดรย์ ใช่สิคะ

ลีซ ไม่ใช่ความคิดคุณ

ออเดรย์ เปล่าค่ะ!

ลีซ แต่คุณยอมตกลง

ออเดรย์ ดิฉันตกลงค่ะ ใช่ ก็ไม่เห็นจะมีเหตุผลเลยว่าคุณทำไมต้องปฏิเสธ

แบตเทิล ไม่มีหรือครับ ไม่คิดว่าการมาพบสามีเก่ากับภรรยาใหม่พร้อมหน้าพร้อมตากัน ไม่น่าอับอายแย้มหรือครับ?

ออเดรย์ ก็คิดค่ะ

แบตเทิล คุณไม่ใช่ผู้ถูกกระทำจริงไหมครับ?

ออเดรย์ ขอโทษเถอะค่ะ ว่าอย่างไรนะคะ?

แบตเทิล เป็นคุณใช่ไหมที่ขอหย่ากับสามี?

ออเดรย์ อ้อค่ะ... ใช่

แบตเทิล ดั่งนั้นแล้ว คุณไม่ได้มีความเกลียดชังค้างแค้นอะไรกับเขาใช่ไหม คุณนายสแตร์จ *(เดินไปยืนตรงหน้าเวทีฝั่งขวา)*

ออเดรย์ ไม่ค่ะ! ไม่มีเลย

ลีซ เป็นคนดีจึงนะครับ *(ออเดรย์ไม่ตอบ)* คุณมีความสัมพันธ์อันดีกับคุณนาย สแตร์จคนปัจจุบันหรือเปล่าครับ?

ออเดรย์ ดิฉันไม่คิดว่าเขาชอบดิฉันนักหรอกค่ะ

ลีซ แล้วคุณชอบเขาไหมครับ?

ออเดรย์ ดิฉันไม่รู้จั๊กเขาดีพอจะชอบหรือไม่ชอบค่ะ

แบตเทิล (เดินไปทางขวาของโต๊ะกลม) คุณแน่ใจนะว่าคุณไม่ใช่คนต้นคิด เรื่องที่มารวมตัวกันที่นี้ล่ะ?

ออเดรย์ แน่ใจมากค่ะ

แบตเทิล เช่นนั้นผมก็หมดธุระกับคุณแล้วครับ คุณนายสแตร์จ์ ชอบคุณมาก

ออเดรย์ (ลุกขึ้นเสียบๆ) ชอบคุณค่ะ (ตรงไปที่ประตูทางซ้าย แล้วลึงเลสลักครู่ จากนั้นจึงเดินกลับไปกลางเวทีฝั่งซ้าย **ทรีฟล์** ลุกขึ้นอย่างประหม่า และรวดเร็ว) ดิฉันขอพูดสักหน่อยนะค่ะ คุณคิดว่าเนวิลเป็นคนทำ ว่าเขาฆ่าคุณหญิงเพื่อเงินใช่ไหมคะ? ดิฉันไม่คิดเช่นนั้นเลย เนวิลไม่เคยสนใจเรื่องเงิน ดิฉันกลัวพูด ดิฉันรู้ดีเพราะดิฉันอยู่กินกับเขามาหลายปีค่ะ ไม่... ไม่ใช่เนวิลแน่นอน ดิฉันรู้ว่าการพูดเช่นนี้ไม่สามารถใช้เป็นหลักฐานได้ แต่ก็หวังว่าคุณจะเชื่อค่ะ (หมุนตัวกลับอย่างรวดเร็ว แล้วออกไปด้านซ้าย **ทรีฟล์** นั่งที่เก้าอี้ติดหน้าต่าง)

แบตเทิล (ไปกลางเวทีค่อนขวา) ไม่รู้จะทำอะไรกับเธอเลยครับท่าน ตั้งแต่เกิดมาผมไม่เคยเจอใครไร้อารมณ์เช่นนี้

ทรีฟล์ (ไปกลางเวทีค่อนซ้าย) อืม แค่มั้ยค่อย แสดง อารมณ์นะจ๊ะ แบตเทิล ไม่ได้ ไร่ อารมณ์หรือ แต่ดิฉันก็อาจจะคิดผิดก็เป็นได้ (**แมรี่** เข้ามาโดยมี **ลีซ** ช่วยประคอง หล่อเลี้ยงสวมชุดราตรีสำหรับมือค่ำ หล่อเดินเซเล็กน้อย **ทรีฟล์** เข้าไปใกล้หล่อน) แมรี่! (รีบพา**แมรี่**ไปที่เก้าอี้ริมฝั่งซ้ายค่อนกลาง **แมรี่** นั่งลง)

แบตเทิล คุณแมรี่ อัลดีน คุณไม่ควร...

เบนสัน เธอจะมาหาท่านให้ได้นะครับ (ยืนอยู่ตรงประตูด้านซ้าย)

แมรี่ (แผ่วเบา) ดิฉันสบายดีค่ะ แค... ยังมีน่ะอยู่ (**ทรีฟล์** เดินไปที่โต๊ะกลม รินน้ำมาแก้วหนึ่ง) แต่ดิฉันต้องมา มีคนพูดว่าท่านผู้กำกับการส่งสยคุณเนวิล จริงหรือไม่คะ? ท่านส่งสยคุณเนวิลใช่ไหม? (**ทรีฟล์**เดินมาหา**แมรี่**ทางขวา พร้อมแก้วน้ำในมือ)

ลีซ ใครบอกคุณครับ?

แมรี่ แม่ครัวค่ะ เขาเอามาให้ดิฉัน เขาว่าได้ยื่นเจ้าหน้าที่คุยกันในห้องคุณเนวิล พอดิฉันลงมาก็พบคุณออเดรย์ เธอก็เล่าให้ฉันฟังอย่างเดียวกัน (มองทุกคนในห้องไปรอบๆ)

แบตเทิล (ไปใกล้คั่นดูทางขวา) เรายังไม่ได้วางแผนจับกุมเขา... ตอนนี้ ครับ

แมรี่ แต่มันไม่มีทางเป็นคุณเนวิลได้เลยค่ะ ดิฉันจึงต้องมาหาท่านเพื่อจะบอกท่านเรื่องนี้ ไม่ว่าใครจะเป็นคนฆ่า คนคนนั้นไม่มีทางเป็นคุณเนวิลค่ะ ดิฉันมั่นใจ

แบตเทิล (มาตรงกลางเวที) คุณรู้ได้อย่างไร?

แมรี่ เพราะดิฉันเห็นท่าน... หมายถึง คุณหญิงเทรสลีเลียน ยังมีชีวิตอยู่ ตอนที่คุณเนวิลออกจากบ้านไปค่ะ

แบตเทิล อะไรนะ?

ลีซ อะไรนะ? (พร้อมแบตเทิล)

แมรี่ กระดิ่งในห้องดิฉันสั้น ถึงฉันจะง่วงมากเพียงไหน แต่ดิฉันก็จำต้องลุกออกจากเตียง ตอนนั้นเป็นเวลาไม่กี่นาทีก่อนจะสี่ทุ่มครึ่ง พอดิฉันออกจากห้อง คุณเนวิลคงอยู่ที่โถงด้านล่าง ดิฉันชะโงกหน้ามองผ่านระเบียง ก็เห็นเขาออกไปนอกประตูบ้านพอดี เขากะแทกประตูปิดเสียเสียงดัง ดิฉันจึงค่อยเข้าไปหาคุณหญิงเทรสลีเลียน

แบตเทิล แล้วท่านก็ยังมีชีวิตและดูสุขภาพดีหรือ?

แมรี่ ใช้สิคะ ท่านแค่หงุดหงิดและบ่นว่าคุณเนวิลตะคอกใส่ท่านนะค่ะ

แบตเทิล (กับ**ลีส**) ไปตามคุณสแตร์จมา (**ลีส** เดินไปทางขวาแล้วออกไปผ่านประตูกระจก **แมรี่** รับน้ำไปจากป่า**ทรีฟล์** ไปดีมี **แบตเทิล** จึงเข้าไปนั่งที่เก้าอี้ซ้ายของโต๊ะกลม) คุณหญิงพูดคำว่าอะไรบ้าง

แมรี่ ท่านว่า (ครุ่นคิด) โอ๊ย ตายละ ท่านว่าอย่างไรนะ ท่านว่า ‘ฉันเรียกหาเธอหรือ? ฉันจำไม่ได้ว่าฉันกระดิ่ง เนวิลทำตัวแย่มากเลย มันควบคุมตัวเองไม่ได้ มันตะคอกใส่ฉันด้วยนะ ฉันอารมณ์เสียมากทีเดียว’ ดิฉันให้คุณหญิงทานยาแก้ปวดหัว แล้วก็ให้หมอนุ่นๆจากกระตักคะ แล้วคุณหญิงก็นอน ดิฉันจึงกลับไปห้องของตัวเอง ดิฉันนั่งจมน้ำตาแทบไม่ขึ้น เมื่อครู่นี้ คุณหมอเลเซนบี้ ถึงกับถามเลยว่าดิฉันกินยานอนหลับไปหรือเปล่า...

แบตเทิล เรื่องนั้นเรารู้แล้ว (**เนวิล** และ **ลีส** เข้ามาทางประตูกระจก **เคย์** ตามมาด้วยและยืนอยู่หน้าโต๊ะกลมฝั่งขวา **ลีส** ยืนอยู่ทางขวา **แบตเทิล** ลุก แล้วเดินไปทางซ้ายค่อนกลาง) คุณเป็นคนโชคดีเหลือเกินนะคุณเนวิล

เนวิล (เดินไปหลังโต๊ะกลม) เหนอครับ? ทำไมล่ะ?

แบตเทิล คุณแมรี่ ได้พบคุณหญิงเทรสลีย์ และท่านยังมีชีวิตอยู่ หลังจาก ที่คุณออกจากบ้านไปแล้ว แล้วเราก็ตตรวจสอบกับท่าเรือแล้วว่า คุณนั่งเรือรอบสี่ทุ่มสามสิบห้าออกไปจริงๆ

เนวิล (ดีใจ) ถ้าอย่างนั้น... ผมก็รอดแล้วใช่ไหมครับ? แล้วรอยเลือดบนสูทล่ะ... (ขยับไปทางขวาของโซฟา) แล้วไม้กอล์ฟที่มีรอยนิ้วมือผมล่ะ (**เคย์** นั่งลงบนเก้าอี้นุ่มตัวขวาใกล้คนดู)

แบตเทิล (ไปทางซ้ายของโซฟา) หลักฐานปลอม ปลอมขึ้นมาอย่างแนบเนียน และชาญฉลาด ทั้งเลือด และเส้นผมบนหัวไม้กอล์ฟ ใครบางคน สวมสูทคุณตอนที่ก่อเหตุ จากนั้นเอาไปใส่ไว้ในตู้เสื้อผ้าคุณ เพื่อโยนความผิดไปให้

เนวิล (ไปหลังเก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะกลม) แต่... เขาทำไปทำไม ผมไม่อยากจะเชื่อ!

แบตเทิล (อย่างแน่วแน่) มีใครเกลียดคุณบ้างไหมครับคุณเนวิล? ใครเกลียดคุณมากเสียจนอยากเห็นคุณถูกจับแขวนคอ ในความผิดที่คุณไม่ได้ก่อ?

เนวิล (เสียบไปสักพัก ตัวสั่น) ไม่มีครับท่าน... ไม่มีเลย

ทามีรา เข้ามาทางประตูกระจก ค่อยเดินช้าๆไปที่โต๊ะกลม ในขณะที่ม่านปิด

องก์ 3

ฉาก 1

ฉาก: เหมือนเดิม เข้าตรู่วันรุ่งขึ้น

เครื่องเรือนทุกชิ้นถูกย้ายกลับที่เดิมเหมือนตอนเริ่มเรื่อง เพียงแค่วัวคาแพไปอยู่บนยกพื้นตรงกลาง และ ตะกร้าหวายใส่ของ ถูกยกออกไปแล้ว

เมื่อม่านเปิด ตอนนั้นจะเป็นเวลาประมาณ 11 โมงเช้า แสงอาทิตย์สว่างจ้า หน้าต่างทุกบานเปิดไว้ **ทามิรา** ยืนอยู่บนยกพื้นอยู่ แล้ว มองออกไปนอกหน้าต่าง พักหนึ่ง **แมรี** เข้ามาทางประตูกระจก ดูซีดเซียว และเป็นกังวล หล่อ่นเดินไปหลังผนังโซฟา แล้วเห็นทามิรา

แมรี โอย ตาย

ทามิรา (เปิดหน้าต่างแล้วหันกลับมา) มีเรื่องอะไรหรือจ๊ะ?

แมรี (หัวเราะ อย่างดูเสียดสีเล็กน้อย) มีแค่คุณทามิราคนเดียวกระมังที่จะพูดอะไรเช่นนี้ได้ มีเหตุการณ์เกิดขึ้นในคดีอาชญากรรม แล้วคุณก็พูดออกมาว่า ‘มีเรื่องอะไรหรือจ๊ะ’ (นั่งบนโซฟา ริมสุดฝั่งที่เฉียงเข้าในเวที)

ทามิรา หมายถึง มีเรื่องอะไรใหม่ไหม

แมรี ดิฉันเข้าใจว่าคุณหมายความว่าอย่างไร ดิฉันก็แค่โล่งใจอย่างน่าประหลาดว่ามีใครสักคนในบ้าน ดูเป็นปกติ *ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น* ได้เช่นคุณ

ทามิรา ฉันไม่เห็นว่าการนั่งเศร้าซึมเสียใจจะช่วยให้อะไรดีขึ้นมานะจ๊ะ

แมรี จริงค่ะ คุณเป็นคนมีเหตุมีผล จึงเหมือนจะไม่สะทกสะท้านใช้ไหมล่ะคะ

ทามิรา (ไปตรงกลางเวทีค่อนข้างช้า) ฉันไม่ได้... ไม่ได้ใกล้ชิดกับใครมากอย่างเธอไงจ๊ะ

แมรี ก็จริงอีกแหละค่ะ ไม่รู้ว่าเราจะอยู่กันอย่างไรนะถ้าไม่มีคุณ คุณเหมือนเป็นเสาหลักหนึ่งสงบบ้านพวกเรา

ทามิรา เป็นกันชนในรูปของมนุษย์นะหรือจ๊ะ?

แมรี ถึงอย่างไร ตำรวจก็อยู่เต็มบ้านไปหมด

ทามิรา ฉันเข้าใจ เจอคนหนึ่งในห้องน้ำเมื่อเช้านี้ ฉันถึงกับต้องไล่ตะเพิดออกไปเลย ตอนนั้นฉันยังไม่ทันจะล้างหน้า อาบน้ำด้วยซ้ำ (นั่งเก้าอี้นวมตัวกลางค่อนข้างช้า)

แมรี เข้าใจค่ะ เจอในที่ที่ไม่คิดว่าจะเจอตลอดเวลา (ลุกขึ้น) คุณเนวิลน่าสงสารมากเลยนะคะ จวนตัวมากๆ

ทามิรา ไซ้จ๊ะ เกือบแล้วเซียว (*ยิ้มมุมปาก*) แต่ฉันกลับอดดีใจไม่ได้เลย ที่ตาเนวิลจะเจอเรื่องราวๆแบบไม่ทันตั้งตัวบ้าง เขาจะได้ทุกอย่างที่ต้องการมาโดยตลอด

แมรี จริงค่ะ เขาเป็นคนเช่นนั้น

ทามิรา โชคดีเป็นบ้า ถ้าเป็นตาสีตาสางๆสักคน มีหลักฐานมัดตัวแน่นเพียงนั้นละก็โดนจับไปแล้วละฉันว่า ไม่มีหวังอะไรแบบนี้หรอกนะ

แมรี คนร้ายน่าจะเป็นคนนอกนะคะ

- ทามิรา** ไม่ใช่หรอก เรื่องนั้นนะ ตำรวจพิสูจน์ได้แล้ว ประตูหน้าต่างอยู่ในสภาพดี และลงกลอนแน่นหนาอยู่แล้วตอนที่ตรวจสอบ (แมรีไปที่หน้าต่างบานกลาง มองคนตกปลาด้านนอก) อีกร่างนะ เรื่องที่เธอโดนวางยา อยากรู้ก็ต้องเป็นคนใน แน่แน่นอนแหละจ๊ะ
- แมรี** (ส่ายหัว) ไม่อยากเชื่อว่าจะเป็นพวกเราคนใดคนหนึ่ง (เดินไปที่สุดปลายของยกพื้นทางขวา **เท็ด** เข้ามาทางประตูกระจก ถือเสื้อนอกของตนมาด้วยตัวหนึ่ง)
- เท็ด** (ไปทางขวาของโซฟา) วัตดีศรีครับ ทามิรา อรุณสวัสดิ์นะแมรี ผมมาหาเคย์ พอจะรู้ไหมครับว่าเขาอยู่ไหน?
- แมรี** ดิฉันว่าเขาอยู่ที่ห้องค่ะ คุณลาติเมอร์
- เท็ด** (วางเสื้อนอกบนพนักโซฟา ผึ่งที่เฉียงเข้าในเวที) ผมคิดว่าอยากจะรับเขาข้ามฝั่งไปรับประทานมื้อเที่ยงกับผมที่โรงแรมนะครับ ตอนนี้นี่นี่ไม่ค่อยน่าอยู่นักหรอก
- แมรี** คุณคาดหวังว่าบ้านนี้จะ น่าอยู่ ได้อย่างไรคะ หลังจากเกิดเรื่องนั้นนะ?
- เท็ด** (ไปทางขวา ผึ่งใกล้คนดู) ผมหมายความว่าอย่างนั้นแหละ แต่มันก็เป็นอีกเรื่องสำหรับเคย์ คือ แบบว่า... ก็คุณป่าที่เสียไปไม่ได้สำคัญอะไรกับเคย์เท่าไรหรอก จริงไหมครับ?
- แมรี** ค่ะ เขาไม่ได้รู้จักคุณหญิงนานเท่าที่พวกเราที่เหลือรู้จัก
- เท็ด** แย่มากอะ เมื่อเขามีตำรวจมาที่โรงแรมเต็มไปหมดเลย
- แมรี** เขาไปทำอะไรกันคะ?
- เท็ด** ก็คงจะตรวจสอบเรื่อง คุณสแตร์จันนั้นแหละผมว่า เขาถามผมใหญ่เลยว่าเขามาหาผมจริงหรือเปล่า ผมก็ตอบไปว่าอยู่กับเขาตั้งแต่ห้าทุ่ม จนตีสองครึ่ง พวกนั้นดูพอใจในคำตอบนะครับ โชคดีเขียวที่เขามาหาผมที่โรงแรมคืนนี้นั้นนะว่าไหม?
- ทามิรา** (ลุก) โชคดีจริงค่ะ (ไปที่ประตูทางซ้าย) ฉันทะขึ้นไปข้างบนแล้ว ถ้าเจอเคย์จะบอกให้ว่าคุณมานะเท็ด
- เท็ด** ขอบใจครับ (ทามิรา ออกไปทางซ้าย **เท็ด** มองตามจนหล่นนอกกลับไปประตูไป จากนั้นจึงค่อยไปที่เสื้อนอกของตน แล้วหยิบบุหรี่ยอกจากกระเป๋าเสื้อ) แปลกมากทีเดียว ดูเหมือนคนเก็บกดอย่างกับว่าจะสะสมอารมณ์เอาไว้แน่นจนมันจะปะทุระเบิดออกมาเอง ใครๆก็รู้ว่าพี่ชายเขานะแอบชอบบอเดอรี แต่ตัวเขาเองจำเป็นต้องทำดีกับบอเดอรีขนาดนั้นไปเพื่ออะไรกัน (จุดบุหรี่ยสูบ)
- แมรี** (เดินไปทางประตูซ้าย หงุดหงิด) ใครจะไปรู้ล่ะคะ อีกร่างนั้นก็ไม่ใช่เรื่องของเราด้วยค่ะ (ลังเลครู่หนึ่ง แล้วหันกลับมา) ตอนที่คุณเจอกับตำรวจ เขาได้พูดอะไรไหมคะ? ดิฉันหมายถึง คุณพอจะเดาได้ไหมคะว่าตอนนี้พวกเขาสงสัยใครอยู่? (ไปที่เก้าอี้เท้าแขนฝั่งซ้ายค่อนกลาง)
- เท็ด** ก็ดูจะยังไม่มั่นใจกันนะ
- แมรี** ดิฉันก็ไม่คิดว่าเขาจะมั่นใจกันหรอกค่ะ แต่บางทีถ้าพิจารณาจากคำถามเขา ก็อาจจะพอรู้...
- (เคย์เข้ามาทางซ้าย)
- เคย์** (ตรงไปที่เท็ด) วัตดีเท็ด น่ารักจังที่มาหา
- เท็ด** คิดว่าควรต้องมาทำให้คุณอารมณ์ดีเสียบ้างนะ เคย์
- เคย์** พระเจ้า คุณคิดถูกทีเดียว ก่อนหน้าบ้านนี้ก็แย่มากอยู่แล้ว มาตอนนี้...

- เท็ด ไปนั่งรถเล่น และทานมื่อเที่ยงกันที่โรงแรมไหมล่ะ? หรือจะไปไหนก็ได้ถ้าคุณต้องการ (แมรี ไปทางซ้ายใกล้คนดู)
- เคย์ ฉันไม่รู้ว่าจะเนวิลทำอะไรอยู่
- เท็ด ผมไม่ได้ชวนเนวิล ผมชวนคุณ
- เคย์ ฉันไปโดยไม่มีเนวิลไม่ได้หรอกเท็ด มันน่าจะติดกับเขาด้วย ถ้าเขาจะได้ออกไปจากที่นี่เสียบ้าง
- เท็ด (ยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ) ก็ได้ จะชวนเขามาด้วยก็ได้เคย์ ถ้าคุณต้องการ ผมอย่างไรก็ได้
- เคย์ เนวิลอยู่ไหนนะแมรี?
- แมรี ไม่รู้สิคะ แต่ดิฉันเดาว่าน่าจะเดินเล่นอยู่ในสวน
- เคย์ (เดินข้ามฝั่งไปที่ประตูกระจก) เดี่ยวจะลองไปหาเขาดู ไปไม่นานหรอกน่าจะเจอ (เคย์ ออกไปทางประตูกระจก)
- เท็ด (ไปทางขวา โกรธ) เคย์ก็ยังจะห่วงใยมันอยู่ได้ หลังจากที่มันทำกับเขาอย่างกับหมูกับหมา
- แมรี (ไปทางซ้ายของโซฟาตัวซ้ายค่อนกลาง) เดี่ยวเธอก็ยกโทษให้เขาละ
- เท็ด ซึ่งไม่ควรเลย ตอนนี้เคย์จะได้รับส่วนแบ่งมรดกนั้นถึงครึ่งหนึ่ง คราวนี้จะไปไหนก็ได้ ทำอะไรก็ได้ ตามใจแล้ว เขามีโอกาสจะได้ใช้ชีวิตเป็นของตัวเองแล้วแท้ๆ
- แมรี (นั่งบนเก้าอี้เท้าแขน อย่างขมขื่น) คนเราสามารถใช้ชีวิตเป็นของตัวเองได้โดยแท้หรือคะ? มันเป็นแค่ความเชื่อลวงๆ ไว้หลอกให้เรา วางแผนชีวิต คิดถึงอนาคต ซึ่งในความเป็นจริงแล้วคงจะไม่มีวันเกิดขึ้น ไม่ใช่หรือคะ?
- เท็ด คินนั้เธอไม่ได้พูดแบบนี้
- แมรี ค่ะ แต่คินนั้มันเหมือนผ่านไปนานแล้ว มีหลายอย่างเกิดขึ้นมากมายเหลือเกิน
- เท็ด ก็แค่คดีฆาตกรรม คดีเดียว
- แมรี คุณคงไม่พูดถึงเรื่องฆาตกรรมแบบสิ้นคิดอย่างนั้นแน่ๆ ถ้า...
- เท็ด ถ้าอะไรหรือแมรี? (เข้าไปอยู่ทางขวาของแมรี)
- แมรี ถ้าคุณเองก็เข้าใกล้ความตายนั้นอย่างฉับใจคะ
- เท็ด คราวนี้เป็น คนนอก ก็ดีเหมือนกัน (เคย์ และ เนวิล เข้ามาทางประตูกระจก เคย์ดูอารมณ์เสียอย่างมาก)
- เคย์ (ในขณะที่เดินเข้ามา) ไม่มีประโยชน์แล้ว เท็ด (ไปอยู่ทางขวาสุดของยกพื้น) เนวิลไม่ไป ฉะนั้นเราไปไม่ได้
- เนวิล (ไปทางขวาใกล้คนดู) ผมไม่เห็นทางเลยว่าเราจะไปได้อย่างไร ขอบคุณที่ชวนอย่างยิงเลย เท็ด แต่คงจะเป็นไปได้ยาก ใช้ไหมล่ะ หลังจากเพิ่งเกิดเรื่องบ้านั้น
- เท็ด (เดินไปอยู่หลังโซฟา) ก็แค่ไปกินมื่อเที่ยงไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย อย่างไรก็ตามก็ต้องกินอะไรสักอย่างอยู่ดี
- เนวิล กินที่นั่นก็ได้ (ไปทางขวาของเคย์) ไว้ทีหลังเถอะเคย์ เราจะไปขับรถเล่นสบายใจได้อย่างไร ในเมื่อการพิจารณาคดียังไม่สิ้นสุดเช่นนี้
- เท็ด ถ้าคุณรู้สึกเช่นนั้น สแตร์จ์ ผมว่าเราก็ล้มเลิกแผนนี้ไปเลยเถอะ (หยิบเสื้อนอกขึ้นมา แล้วเดินไปทางประตูหน้าต่าง)

- แมรี่ (ลูก) ถ้าเขนนั่นแล้ว ก็อยู่ร่วมมือเที่ยงกับเราเถอะค่ะ คุณเท็ด
- เท็ด เอ้อ... ขอบคุณที่ชวนนะครับแมรี่
- เนวิล (เดินไปหลังโซฟา) จริงสิ อยู่เถอะนะเท็ด
- เคย์ (ไปทางซ้ายของยกพื้น) ตกลงไหมคะ?
- เท็ด (ไปทางขวาของโซฟา) ได้ครับ ผมอยากอยู่ด้วย
- แมรี่ แต่คุณอาจต้องรอหน่อยนะค่ะ ฉันทงกว่ากิจกรรมงานบ้างต่างๆคงทำได้ไม่ค่อยสะดวกนัก ในขณะที่เรามีตำรวจคอยเดินเข้าออกคร้วแทบทุกๆ 2 นาที
- เท็ด ถ้าหากว่าจะเป็นเรื่องลำบาก...
- แมรี่ (ไปทางประตูซ้าย) ออไม่ค่ะ ไม่ไม่ได้ลำบากอะไรเลย (ออสเตรย์ เข้ามาทางซ้าย เคย์ มองนิตยสารบนโต๊ะกาแฟ)
- ออสเตรย์ เช้านี้ มีใครเจอป่ามาร์ธาบ้างหรือยังคะ?
- เนวิล ไม่เห็นตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วครับ (เท็ดไปทางขวาใกล้คนดู)
- แมรี่ ดิฉันเห็นว่าคุณป่าคุดอยู่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจในสวนสักครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้อะ ต้องการพบท่านหรือคะ?
- ออสเตรย์ (ไปกลางเวที ผึ่งซ้าย) อ้อ เปล่าจะ แค่สงสัยนะว่าท่านอยู่ไหน
- เนวิล (เหม่อมองออกไปทางขวา) กำลังมากันแล้ว ไม่ใช่คุณป่ามาร์ธาอะ ผู้กำกับการแบตเทิล กับสารวัตรลีซต่างหาก
- แมรี่ (กังวล) เขาจะอยากได้อะไรกันอีกคะ? (ทุกคนเฝ้ารออย่างประหม่า แบตเทิล กับ ลีซ เข้ามาทางประตูกระจก ลีซ ถือม้วนกระดาษสีน้ำตาลมาด้วย เขาเข้ามายืนทางขวาของโซฟา)
- แบตเทิล (มากลางเวที ผึ่งขวา) หวังว่าจะไม่ได้มารบกวนพวกคุณนะครับ? พอดีมีเรื่องสักสองสามอย่าง อยากจะสอบถามสักหน่อยครับ
- เนวิล ผมคิดว่าคุณรู้หมดทุกอย่างแล้วเสียอีกครับ ท่านผู้กำกับ
- แบตเทิล ไม่เชิงครับ คุณสแตร์จ (หยิบถุงมือหนังกวางอันเล็กออกมาข้างหนึ่งจากกระเป๋ากางเกง) เป็นต้นว่า มีถุงมือข้างหนึ่งตกอยู่ ผมสงสัยว่าเป็นของใครนะครับ (ทุกคนมองถุงมือโดยไม่ตอบ จากนั้นเขาจึงพูดกับ ออสเตรย์) ไซ่ของคุณหรือเปล่านั้น คุณนายสแตร์จ
- ออสเตรย์ (ส่ายหัว) ไม่ค่ะ ไม่ใช่ (นั่งเก้าอี้ทำแขนผึ่งซ้ายค่อนกลาง)
- แบตเทิล (ยื่นถุงมือให้แมรี่) คุณแมรี่?
- แมรี่ ไม่ใช่ค่ะ ดิฉันไม่มีถุงมือสีนี้ (นั่งเก้าอี้นวมตัวซ้ายใกล้คนดู)
- แบตเทิล (กับเคย์) ของคุณไหมครับ?
- เคย์ ไม่ ฉันมั่นใจว่าไม่ใช่ของฉันแน่ ของยัยทามิราหรือเปล่า?

- แบตเทิล** น่าจะเล็กไปสำหรับเธอนะครับ (ไปหาเคย์) ช่วยสวมให้ดูหน่อยเถอะครับ (เคย์ พยายามใส่ แต่ใส่ไม่เข้า) ถ้าคนตัวเล็กอย่างคุณเคย์ใส่ไม่ได้ คุณทามิราก็ไม่ได้แน่ (ไปหาแมรี่) ช่วยลองให้หน่อยครับ (แมรี่พยายามใส่ แต่เล็กเกินไป ใส่ไม่ได้เช่นกัน *ท้ายที่สุด เขาจึงต้องไปหา ออเดรย์*) ผมว่าคุณน่าจะใส่ได้พอดี คุณมือเล็กกว่าผู้หญิงที่เหลือทั้งหมด (ออเดรย์รับถุงมือไปอย่างกระอักกระอ่วน)
- เนวิล** (ไปกลางเวทีฝั่งขวา ทันทิ) ก็เขาบอกท่านแล้วนี่ครับว่าไม่ใช่ของเขา
- ลีซ** (เรียบๆ) บางทีอาจจำผิด ไม่ก็ลืมว่าเคย์มี
- ออเดรย์** อาจจะใช้คะ ถุงมือทุกๆไปดูอย่างไรก็เหมือนกัน
- ลีซ** ช่วยสวมหน่อยนะครับ คุณนายสแตร์จ (ออเดรย์ สวมถุงมือข้างซ้าย มันใส่ได้พอดี) ดูเหมือนเป็นของคุณลินะครับ อย่างไรก็ตามมันตกอยู่นอกหน้าต่างห้องคุณ ห้อยอยู่บนเก้าอี้พร้อมอีกข้างหนึ่ง ที่ดูเข้ากันพอดี
- ออเดรย์** (ตะกุกตะกัก) ฉะ... ฉั้น... ไม่รู้... เรื่องอะไรทั้งนั้นคะ (รีบถอดถุงมือออก ยื่นให้แบตเทิล)
- เนวิล** นี่ ท่านผู้กำกับการครับ ท่านพยายามจะบอกอะไรกันแน่?
- แบตเทิล** (ตรงเข้าไปอยู่ทางซ้ายของเนวิล) คือผมอยากจะขอพูดคุยระดับคุณเป็นการส่วนตัวสักหน่อยได้ไหมครับ คุณ สแตร์จ?
- เท็ด** (ไปทางประตูกระจก) ไปกันเถอะเคย์ ออกไปที่สวนกัน (เคย์ และ เท็ด ออกไปทางประตูกระจก)
- แบตเทิล** ไม่จำเป็นต้องรบกวนคนอื่น ๆ เลยครับ (กับเนวิล) มีที่ไหนที่เราจะไป...
- แมรี่** (ลุกทันที) ดิฉันว่าจะไปอยู่แล้วคะ (กับออเดรย์) ไปด้วยกันไหมคะคุณ?
- ออเดรย์** (เลื่อนลอย) อ้อ จ๊ะๆ ไปจ๊ะ (พยักหน้าอย่างมีนัยง หวาดกลัว หล่อลลุมขึ้นช้าๆ แมรี่ โอบบ่าหล่อน พาออกไปทางซ้าย)
- เนวิล** (นั่งโซฟา) เอาล่ะครับ ท่านผู้กำกับการ เรื่องไร้สาระเกี่ยวกับถุงมือหน้าต่างห้องออเดรย์นี่มันอย่างไรกัน?
- แบตเทิล** ไม่ไร้สาระเลยครับคุณสแตร์จ เมื่อตรวจค้นละเอียดแล้ว ก็พบเรื่องน่าสงสัยในบ้านเต็มไปหมด
- เนวิล** น่าสงสัย หมายความว่าอย่างไร น่าสงสัย?
- แบตเทิล** เอาหลักฐานมาซิจิม (ลีซ ไปทางขวาของแบตเทิล แล้วคลี่เอา แท่งเหล็กหนักๆ อันหนึ่งส่งให้ แบตเทิล จากนั้นก็ไปที่กลางเวทีฝั่งซ้าย แบตเทิล เอาแท่งเหล็กนั้นให้เนวิลดู) แท่งเขี่ยไฟในเตาผิงอย่างโบราณ สตีลวิกทอเรีย
- เนวิล** คุณคิดว่านี่คือ...
- แบตเทิล** อาวุธที่ใช้สังหารคุณหญิงเทรสลีเลียน... ใช่ครับ คุณสแตร์จ ผมคิดเช่นนั้น
- เนวิล** แต่ทำไม... ไม่เห็นมีอะไรเลย...
- แบตเทิล** คนร้ายล้างมันหลังจากใช้เสร็จนะสิครับ จากนั้นก็เอาไปแขวนไว้ตรงเตาผิงตามเดิม แต่ต่อให้ล้างเลือดไปแล้ว มันก็ยังจะทิ้งร่องรอยที่สามารถตรวจสอบได้อยู่ดี (เดินไปวางแท่งเหล็กบนที่นั่งติดหน้าต่าง)
- เนวิล** (เสียงแหบ) มันอยู่ห้องใครครับ?

- แบตเทิล** (เหลือบมองเนวิลอย่างรวดเร็วแวบหนึ่ง) เดียวเราจะพูดถึงเรื่องนั้นครับ ตอนนี้อยากจะถามคุณเสียก่อน เลือสุทที่ คุณใส่เมื่อคืน มีผมสีบลอนด์อยู่ตรงปกคอด้านใน และบนไหล่ด้วย คุณคิดว่ามันไปอยู่ตรงนั้นได้อย่างไรครับ (ขยับไปยืนตรงสุดขอบด้านซ้ายของยกพื้น)
- เนวิล** ไม่รู้สิครับ
- ลีซ** (เดินไปยืนทางฝั่งขวา) เป็นเส้นผมของสุภาพสตรีครับ ผมบลอนด์ ผมยังมีผมสีแดงอยู่ด้วย ตรงแขนเสื้อ
- เนวิล** ผมแดงคงจะเป็นของภรรยาผม... เคย์ แต่ผมบลอนด์นี่ คุณคิดว่าเป็นของ ออเดรย์หรือครับ?
- ลีซ** อ้อใช่ครับ มันเป็นของออเดรย์อย่างไม่ต้องสงสัย เราเก็บตัวอย่างจากหัวของเขาไปตรวจสอบแล้ว
- เนวิล** ถ้าอย่างนั้นก็คงใช่ครับท่าน แต่แล้วอย่างไรหรือ? ผมจำได้ว่าผมของเขามาติดกระดุมแขนเสื้อผมคืนหนึ่ง
ตรงระเบียบง...
- ลีซ** แต่ในกรณีนี้ เส้นผมควรจะต้องติดอยู่ที่แขนเสื้อสิครับ ไม่ใช่ด้านในคอเสื้อ
- เนวิล** (ลูก) คุณพยายามจะสื่ออะไร?
- ลีซ** มีผมแป้งติดอยู่ด้านในคอเสื้อเช่นกัน ยี่ห้อ ปริมาเวรา นาตูแรล เป็นแป้งที่มีกลิ่นหอมพิเศษและราคาแพง ซึ่งไม่มีประโยชน์จะมาหลอกผมว่า *คุณ* ใช้แป้งแบบนั้น คุณสแตร์จ เพราะผมจะไม่มีวันเชื่อคุณ เราสิปรู้ว่าว่าคุณ เคย์ สแตร์จ ใช้แป้งยี่ห้อ ออร์คิด ซัน คิส ส่วนยี่ห้อ ปริมาเวรา นาตูแรลนั้น เป็นของออเดรย์
- เนวิล** แล้วถ้าเขาใช้แล้วมันจะเป็นอย่างไรหรือครับ?
- ลีซ** ก็ดูจะชัดเจนมากกว่า คุณออเดรย์ สแตร์จได้ *สวม* เลือสุทของคุณ นั่นเป็นทางเดียวที่จะสามารถมีเส้นผม และแป้งของเขาติดอยู่ *ด้านใน* ของคอเสื้อได้ครับ คุณเห็นถุงมือข้างที่ตกอยู่นอกหน้าต่างนอนของเขาแล้ว อันนั้นเป็นถุงมือข้างซ้าย ส่วนข้างขวายู่นี่ครับ (หยิบถุงมือออกจากกระเป๋าทางเก่งแล้ว ชูขึ้น มันดูย้วยยู่ และมีคราบเลือดติดอยู่เต็มไปหมด)
- เนวิล** (เสียงแหบ) นะ... นั่นอะไรนะครับ?
- แบตเทิล** เลือด ครับคุณสแตร์จ (ส่งถุงมือให้ *ลีซ* ซึ่งเดินมาที่ยกพื้นและรับถุงมือไป) เราได้ตรวจสอบแล้วว่าเป็นเลือดหมูเดียวกันกับคุณหญิงเทรสลิเลียน เป็นหมูเลือดหายาก
- เนวิล** (ไปทางขวาใกล้คนดู) พระเจ้า! ท่านกำลังจะบอกว่า... ว่า ออเดรย์ *ออเดรย์!* เป็นคนวางแผนสังหารหญิงชราที่เขา รู้จักมานานเป็นปีๆ เพียงเพื่อจะได้ส่วนแบ่งมรดกนะหรือ? (เสียงดังขึ้น) ออเดรย์ เนี่ยนะ?!
- ทามิรา** (เข้ามาจากทางซ้ายอย่างรวดเร็ว แล้วรีบไปที่ด้านซ้ายของโซฟา) ขอโทษที่ต้องรบกวนค่ะ แต่ฉันจำเป็นต้องมาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้
- เนวิล** (รำคาญ) ขอโทษที่เอะนะทามิรา แต่นี่เป็นเรื่องส่วนตัว
- ทามิรา** ฉันเกรงว่าฉันคงทนอยู่เฉยไม่ได้ ฉันได้ยินคุณกล่าวถึงออเดรย์
- เนวิล** (ขยับไปทางขวาของโซฟา โกรธ) แล้วออเดรย์เขาเป็นอะไรกับเธอมิทราบ?
- ทามิรา** เป็นเพื่อนรักของฉัน และเป็นคนที่ไม่คู่ควรอะไรกับคุณเลย
- เนวิล** ช่างกล้ามากนะที่...

- ทามิรา** คุณจะทำอย่างไรก็ได้ค่ะ แต่ฉันจะอยู่ที่นี้ด้วย (*แบตเทิล กระแอม*)
- เนวิล** อ้อ เอาเลย! ขอโทษด้วยครับ ท่านผู้กำกับการ ที่มีคนมาขัดจังหวะ (*กับทามิรา*) ท่านผู้กำกับการกำลังสงสัยว่าออเดรย์... *ออเดรย์!* เป็นผู้สังหารคุณหญิงป่า แรงจูงใจ คือเงิน
- แบตเทิล** (*ไปตรงกลางเวทีค่อนข้าง*) ผมไม่ได้พูดว่าแรงจูงใจคือเงินนะครับคุณเนวิล แม้ว่าเงิน 5 หมื่นปอนด์นั้นจะเยอะพอให้เป็นเหตุจูงใจได้ แต่ผมคิดว่า คดีนี้มุ่งเป้าไปที่คุณครับ คุณสแตรงจ์
- เนวิล** (*งุนงง*) ผม?
- แบตเทิล** ผมถามคุณเมื่อวานว่า มีใครเกลียดคุณหรือไม่ ตอนนี้ผมได้คำตอบแล้ว... ออเดรย์ สแตรงจ์ใจล่ะครับ
- เนวิล** เป็นไปไม่ได้ เขาเกลียดผมทำไม ผมไม่เข้าใจ
- แบตเทิล** ก็ตั้งแต่ที่คุณทิ้งเขาไปแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น ออเดรย์ก็ได้แต่ฝังความเจ็บแค้นที่มีต่อคุณเอาไว้ สำหรับผมนะ พูดกันตามที่เคยเห็นมามาก ผมคิดว่าเขาก็บกดจนถึงขั้นมีความผิดปกติทางจิต ผมกล้าพูดว่าถ้าพาไปตรวจ จิตแพทย์ระดับสูงๆ หลายคนคงลงความเห็นเช่นนี้ แม้จะพูดด้วยศัพท์วิชาการยาวเหยียด แต่ใช่ การฆ่า *คุณ* ไม่ทำให้เขาสาแก่ใจเพียงพอ เขาอยากเห็นคุณถูกจับแขวนคอฐานฆ่าคนตาย! (*ทามิรา ไปทางขวา*)
- เนวิล** (*ตัวสั่น*) ไม่ ไม่ ผมไม่มีวันเชื่อคำพูดท่าน! (*นั่งฟังพนักงานโซฟา รับความจริงไม่ได้*)
- แบตเทิล** เขาใส่เสื้อสูทตัวนอกของคุณ แล้วก็เอาไม้กอล์ฟของคุณมาสร้างเป็นอาวุธปลอม ชะโลมเลือดของคุณหญิงเทรลลี่เลียน และเส้นผมสีขาวยของท่านติดหัวไม้ไว้ สิ่งเดียวที่ช่วยคุณไว้ไม่ให้ถูกจับตามแผนของเขา ก็คือใครบางคนที่เขาไม่ได้คาดคิด คุณหญิงป่าของคุณ *บิงเออียู* สันกระดิงเรียกคุณแมรี่ หลังจากที่ คุณออกจากห้องมาแล้ว
- เนวิล** ไม่จริง... เป็นไปไม่ได้ ท่านเข้าใจผิดไปหมดแล้ว ออเดรย์ไม่เคยมีความแค้นต่อผมเลย เขาเป็นคนดี สุภาพ ไม่คิดร้ายต่อใคร ไม่ผูกใจเจ็บ
- แบตเทิล** ไม่ใช่เรื่องที่เรามาเถียงกันเช่นนี้คุณ สแตรงจ์ ที่ผมอยากคุยกับคุณ ก็เพื่อเตรียมให้คุณรับมือกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น ผมเกรงว่า ทางเราจำเป็นต้องแจ้งคุณออเดรย์ สแตรงจ์ ให้ตามผมไปที่โรงพัก
- เนวิล** (*ลูก*) หมายความว่า คุณจะจับเขาหรือ?
- แบตเทิล** ใช่ครับคุณ
- เนวิล** (*เดินมาหน้าโซฟา มาอยู่ทาง ขวาของแบตเทิล*) ทำอย่างนั้นไม่ได้นะ... ไม่ได้... มัน ต่วนสรุปเกินไปหรือเปล่า? (*ทามิรา เข้าไปทางซ้ายของเขา*)
- ทามิรา** (*ผลึกเนวิล ลงบนโซฟา*) ควบคุมสติหน่อยเนวิล ไม่คิดสักนิดเลยหรือว่าวิธีทางเดียวที่จะช่วยออเดรย์ได้ตอนนี้ ก็คือต้องเลิกทำตัวเป็นสุภาพบุรุษจอมปลอม แล้วบอกความจริงเขาไปทั้งหมด
- เนวิล** ความจริง... เธอหมายความว่า
- ทามิรา** ฉันหมายความว่าความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของออเดรย์ และเอเดรียนไง! (*หันไปหา แบตเทิล*) ขอโทษจริงๆค่ะ ท่านผู้กำกับการ แต่คุณเข้าใจ *ข้อเท็จจริง* ผิดไปหมด เนวิล สแตรงจ์ไม่ได้ทั้งออเดรย์ไปแต่งงานกับเคย์ค่ะ *ออเดรย์* เป็นคนทิ้งเขามาหาเอเดรียนที่ชายของฉันทันที! แต่เอเดรียนกลับประสพอุบัติเหตุระหว่างที่จะเดินทางไปหาเขา เนวิลจึงพยายามช่วยออเดรย์อย่างสุภาพบุรุษที่สุด โดยจัดการให้ดูเหมือนว่า เขาเป็นคนทิ้งออเดรย์เอง!
- เนวิล** ผมไม่อยากให้ชื่อเสียงของออเดรย์แปดเปื้อน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอรู้

ทามิรา เอเดรียนเขียนจดหมายมาบอกฉันทุกอย่าง ก่อนเขาจะตายไม่นาน (*กับแบตเทิล*) เห็นไหมคะ เรื่องนี้ทำให้เหตุจูงใจที่คุณสันนิษฐานตกไปได้เลย ใช่ไหมล่ะ (*ไปตรงกลางเวทีค่อนข้าง*) ออเดรย์ไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่จะเกลียดเนวิล แท้จริงแล้ว เขาควรรู้สึกขอบคุณเนวิลด้วยซ้ำ

เนวิล (*ลุกขึ้น กระตือรือร้น*) ทามิราพูดถูก ใช่แล้ว นั่นทำให้ออเดรย์ไม่มีแรงจูงใจเลย เขาไม่ใช่คนฆ่าคุณหญิงแน่ๆ

(*เคย์เข้ามาทางประตูกระจกอย่างรวดเร็ว มายืนทางขวาใกล้คนดู เท็ด ตามหล่นมาข้างๆ*)

เคย์ นางทำ นางทำ นางทำแน่นอนค่ะ!

เนวิล (*โกรธ*) นี่แอบฟังอยู่เหรอ?

เคย์ ใช่สิ และฉันยืนยันได้ว่านางออเดรย์ทำแน่นอน ฉันรู้มาตลอดว่าเป็นฝีมือนาง (*กับเนวิล*) ไม่เข้าใจหรือไง นางอยากให้คุณถูกแขวนคอ!

เนวิล (*ไปทางขวาของแบตเทิล*) จะไม่พิจารณาคุณใหม่สักหน่อยหรือครับท่าน?

แบตเทิล (*ช้าๆ*) ผมเข้าใจเรื่องเหตุจูงใจผิด... ใช่ แต่อย่างไรก็มีเรื่องเงินนั่น

เคย์ (*มาอยู่หน้าโซฟา*) เงิน เงินอะไร?

แบตเทิล (*มาอยู่หน้าเนวิล ทางซ้ายของเคย์*) เงินมรดกจำนวนห้าหมื่นปอนด์ที่จะตกเป็นของคุณออเดรย์ เมื่อคุณหญิงถึงแก่กรรม ครับ

เคย์ (*งมมาก*) เป็นของออเดรย์? ของฉันต่างหาก มรดกนั้นเป็นของเนวิลและภรรยาของเขา ฉันเป็นภรรยาของเขา *ตอนนี้* เงินนั้นต้องตกเป็นของฉันครั้งหนึ่งสิ (*เนวิลไปทางขวาใกล้คนดูอย่างช้าๆ*)

แบตเทิล ผมได้รับแจ้งว่าในพินัยกรรมระบุไว้ชัดเจน ให้ยกเงินนั้นแก่เนวิล สแตร์จ์ และ ‘ภรรยาของเขา นางออเดรย์ อลิซาเบธ สแตร์จ์’ ในเมื่อระบุชื่อเฉพาะเจาะจงเช่นนี้ อย่างไรก็ตามเงินก็ต้องตกเป็นของเขาครับ ไม่ใช่คุณ (*ส่งสัญญาณให้ลิซ ซึ่งออกไปทางซ้ายอย่างรวดเร็ว ทามิรา ข้ามมาข้างๆที่ฝั่งซ้าย*)

เคย์ (*เข้าไปหาเนวิลก้าวหนึ่ง*) แต่คุณบอกฉัน... คุณปล่อยให้ฉันคิดว่า...

เนวิล (*หันที่หันใด ไร้อารมณ์*) ผมคิดว่าคุณรู้ เรา...ผมได้ห้าหมื่น นี่ยังไม่พออีกเหรอ? (*ไปทางซ้ายของโซฟา*)

แบตเทิล ไม่ว่าเหตุจูงใจจะเป็นอย่างไร ความจริงก็คือความจริงครับ หลักฐานทุกอย่างมัดตัวเขาเดินไม่หลุดแล้ว (*เคย์นั่งที่โซฟา*)

เนวิล แต่เมื่อวาน หลักฐานทั้งหมดชี้ว่า ผม เป็นฆาตกรนี่ครับ

แบตเทิล (*เสียน้ำเล็กน้อย*) ก็จริงๆ (*ไปตรงกลางเวที*) แต่คุณกำลังจะบอกผมหรือไม่ว่ามีคนเกลียด *คุณทั้งคู่* ใครที่จะคิดว่าหากแผนที่จะจับคุณแขวนคอเสียไป ก็ให้กรรมไปตกที่คุณออเดรย์แทน อย่างนั้นหรือ คุณคิดออกใหม่ว่าจะมีใครที่เกลียดทั้งคู่ และภรรยาแก่คุณมากพอจะทำการเช่นนั้น?

เนวิล (*ยอมแพ้*) ไม่ครับ... ไม่

เคย์ แน่แน่นอนอยู่แล้ว นางออเดรย์แหละทำ มันวางแผนทุกอย่าง

(*ออเดรย์ เข้ามาทางซ้ายราวกับเดินละเมอเข้ามา ลิซ ตามอยู่ด้านหลัง*)

ออเดรย์ (*ไปตรงกลางเวทีค่อนข้าง*) ต้องการพบดิฉันหรือคะ? ท่านผู้กำกับการ?

(*ทามิรา* ไปด้วยหลังออเดรย์อย่างรวดเร็ว *เนวิล* มองหน้าออเดรย์ หันหลังให้คนดู)

แบตเทิล (วางตัวเป็นทางการอย่างมาก) คุณออเดรย์ สแตร์จ์ ผมขอจับคุณฐาน ฆาตกรรมคุณหญิง คามิลา เทรสลิเลียน ในคืนวันพฤหัสบดีที่ 21 กันยายน ผมขอเตือนว่าสิ่งใดก็ตามที่คุณจะพูดออกมาต่อแต่นี้ จะถูกบันทึกข้อความไว้ และอาจใช้เป็นหลักฐานที่มีผลต่อรูปคดีในชั้นศาล

เคย์ ลูกขึ้นเดินไปหา **เท็ด** ส่วน **ลีซ** หยิบสมุดจดและปากกาออกจากกระเป๋า ยืนรอ **ออเดรย์** จ้องหน้าเนวิลตรงๆ ราวกับถูกสะกดจิต

ออเดรย์ สรุปลแล้ว... ก็โยงมาถึงฉันสินะ...

เนวิล (หันมองทางอื่น) ป้ามาร์ธาอยู่ไหน? คุณอย่าพูดอะไรออกมานะ ผมจะไปตามป้ามาร์ธา (ออกไปทางประตูกระจกห้องเรียกจากด้านนอก) ป้ามาร์ธาครับ! (**ออเดรย์** เซไป **ทามิรา** ประคองหล่อนไว้)

ออเดรย์ ไม่ต้องกลัว ฉันไม่หนีหรอก ไม่หนี (*กับทามิรา*) ทามิราที่รัก ฉันดีใจเหลือเกินที่มันจบลงแล้ว จบแล้ว... (มอง **แบตเทิล**) ดีฉันพร้อมแล้วค่ะ

ลีซ จดข้อความที่**ออเดรย์**พูดลงสมุด **แบตเทิล** ฟังพอใจ ทุกคนที่เหลือมอง**ออเดรย์** นิ่งงัน ตกตะลึง **แบตเทิล** ส่งสัญญาณให้**ลีซ** ซึ่งเปิดประตูทางซ้าย **ออเดรย์** หันไปทางประตู เดินออกไปช้าๆ ตามด้วย **แบตเทิล** และคนอื่นๆ แสงไฟค่อยๆ เฟดจนมืดสนิทระหว่างม่านเคลื่อนปิดลง

- จบฉาก 1 -

ฉาก 2

ฉาก: เหมือนเดิม เวลาค่าวันเดียวกัน

เมื่อม่านเปิด หน้าต่างและผ้าม่านถูกปิดไว้ ห้องอยู่ในความมืดมิด **เนวิล** ยืนอยู่ฝั่งซ้ายใกล้คนดู เขาเดินไปที่ประตูกระจก เปิดม่าน เปิดประตูให้อากาศถ่ายเท จากนั้นเดินไปอยู่หลังโซฟา ประตูฝั่งซ้ายเปิดออก มีลำแสงสาดเข้ามาหา**เนวิล** **ทรีฟล์** เข้ามาจากทางซ้าย

ทรีฟล์ อ้าว **เนวิล** (เปิดไฟในห้อง ปิดประตู แล้วเดินไปกลางเวทีฝั่งซ้าย)

เนวิล (อย่างรวดเร็วและตื่นเต้น) เห็นออเดรย์ไหมครับ?

ทรีฟล์ เพิ่งแยกมาจากเขาเมื่อ همینี้จะ

เนวิล เขาเป็นอย่างไรบ้างครับป้า? เขาได้ทุกอย่างที่ต้องการแล้วใช่ไหม? ผมพยายามไปหาเขาทั้งปายเลยแต่พวกตำรวจไม่ยอมให้ผมเข้าพบ

ทรีฟล์ (นั่งเก้าอี้ทำแขน กลางเวทีฝั่งซ้าย) เขาไม่อยากเจอใครตอนนี้จะ

เนวิล โอ้ ที่รัก น่าสงสารจัง เขาคงรู้สึกแย่มากเลยสินะครับ เราต้องประกันตัวเขาออกมาให้ได้

ทรีฟล์ ป้าทำทุกอย่างที่ทำได้แล้วจะ **เนวิล**

- เนวิล *(ไปทางขวาใกล้คนดู)* ทุกอย่างมันผิดพลาดไปหมด คนสติดีที่ไหนก็ไม่มีทางเชื่อได้เลยว่า *ออเดรย์* จะสามารถ... *(เดินไปทางขวาของโซฟา แล้วหยุดยืนตรงกลางเวทีฝั่งขวา)* ฆ่าคนได้... แบบนั้น
- ทรีฟล์ *(อย่างอบอุ่น)* หลักฐานชัดเจนมากนะจ๊ะ
- เนวิล ผมไม่สนใจอะไรเรื่องหลักฐานหรอกครับ
- ทรีฟล์ ฉันทกรงว่าพวกตำรวจเขาสนใจอย่างมากมายสิจ๊ะ
- เนวิล ป้าเองก็ไม่เชื่อใช่ไหมครับ? ป้าคงจะไม่เชื่อว่า...
- ทรีฟล์ ป้าไม่รู้อะไรจะเชื่อ *อะไร* ได้เลย ออเดรย์เองก็ทำตัวลึกลับน่าสงสัยมาตลอด
- เนวิล *(นั่งบนโซฟา)* โอ้ ไร้สาระนะครับ! เขาเป็นคนสุภาพอ่อนหวานมาโดยตลอด
- ทรีฟล์ เขาดูเป็นอย่างนั้นมาโดยตลอดจ๊ะ
- เนวิล ดูเป็นอย่างนั้นหรือครับ? ออเดรย์เป็นคนแบบนั้นครับป้า ไม่มีทางที่เขาจะใช้ความรุนแรงได้เลย ก็มีแต่คนโง่งอย่างไอ้ผู้กำกับการนั้นแหละครับ ที่มองอะไรผิดไปหมด
- ทรีฟล์ แบตเทิลไม่ใช่คนโง่งเนวิล ป้ารู้จักเขาดี และเขาก็ดูเป็นคนฉลาดหลักแหลมมากสำหรับป้า
- เนวิล เขาไม่ได้ดูฉลาดหลักแหลมอะไรในเรื่องนี้เลยครับ *(ลุกขึ้น และเดินไปทางขวา)* พระเจ้า ป้าไม่ได้ *เห็นด้วย* กับเขาหรอกใช่ไหมครับ? ป้าคงไม่เชื่อเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ประหลาดพิลึกอะไรนี้ใช่ไหม ว่าออเดรย์วางแผนทำ... ทุกอย่างนี้ก็เพื่อเอาคืนที่ผมไปแต่งงานกับเคย์ มันไร้เหตุผลเกินไปครับ
- ทรีฟล์ เหรอจ๊ะ? ความรักเปลี่ยนเป็นความเกลียดชังได้ง่ายดายเหลือเกินเนวิล เธอน่าจะรู้ดี
- เนวิล แต่เข้าไม่มี *เหตุผล* ที่จะเกลียดผมเลยนะครับ *(ไปกลางเวที ฝั่งขวา)* เหตุจูงใจข้อนั้นมันตกไปแล้ว ทันทที่ที่ผมบอกเขาเรื่อง... เรื่อง *เอเดรียน*
- ทรีฟล์ ป้ายอมรับว่าประหลาดใจมากเรื่องนั้น ป้าเชื่อมาโดยตลอดว่าเธอเป็นคนทั้ง *ออเดรย์*
- เนวิล ผมปล่อยให้ทุกคนคิดอย่างนั้น ผมจะยอมให้เป็นอื่นได้อย่างไร? เวลาเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น มันเลวร้ายกว่าสำหรับผู้หญิงเสมอ ต้องยอมรับผลที่ตามมา ทั้งเรื่องดีฉินินทา ใส่ร้ายป้ายสี แล้วผมจะทนให้ออเดรย์เจอเรื่องแบบนั้นได้อย่างไรล่ะครับ?
- ทรีฟล์ เธอใจดีมากนะเนวิล
- เนวิล *(นั่งลงบนโซฟา)* เป็นใคร ใครก็ต้องทำละครับ อ้ออย่าง มันก็เป็นความผิดผมด้วยส่วนหนึ่ง
- ทรีฟล์ ทำไมล่ะ?
- เนวิล ก็...ผมได้รู้จักเคย์ นะครับ ตอนเราไปเที่ยวที่คานส์ แล้วผมก็ชอบเธอจริงๆ ผมจีบเคย์ ถึงแม้จะไม่ได้จริงจังอะไร แต่ออเดรย์ก็รู้สึกแยะอยู่ดี
- ทรีฟล์ เธอหมายถึง เขาหึงเธอหรือ?
- เนวิล เอ่อ ครับ ผมคิดว่าอย่างนั้นครับ
- ทรีฟล์ แล้วเขาก็ทิ้งเธอไปหาเอเดรียนเพื่อประชดเธอหรือ? เพราะเขาไม่พอใจเธอ ที่ไป เอ่อ... สนใจเคย์นะหรือ?

- เนวิล อะไรประมาณนั้นครับ
- ทรีฟส์ (เดินไปอยู่ทางซ้ายของเนวิล) ถ้าอย่างนั้น เหตุจูงใจอันแรกก็ยังไม่ได้อยู่ปะซี
- เนวิล ป้าหมายความว่าอย่างไรครับ?
- ทรีฟส์ ถ้าแม่หนูออเดรย์เขารักเธอ ถ้าเขาแค่นี้ไปหาเอเดรียนเพียงเพื่อประชิดเธอ แสดงว่าเขาก็ *เกลียด* เธอที่เธอไปแต่งงานกับเคย์นะสิ
- เนวิล (ทันที) ไม่ครับ! เขาไม่ได้เกลียดผม เขาเข้าใจทุกอย่างดีมาโดยตลอด
- ทรีฟส์ *ภายนอก* ก็ใช่ปะสิ แต่ลึกๆข้างในแล้ว เขารู้สึกอย่างไรกันแน่นะ?
- เนวิล (ลุกขึ้น พุดแผ่วแทบจะกระซิบ) ป้าคิดว่าออเดรย์ฆ่าคุณหญิงละสิครับ *ฆ่าคุณหญิง* ป้าอย่างโหดร้าย (วรัค แล้วเดินไปที่เก้าอี้เท้าแขนตัวซ้ายค่อนกลาง) ออเดรย์ไม่ได้ทำ ผมสาบานเลยว่าอย่างไร ออเดรย์ก็ไม่ได้ทำ ผมรู้จักเขาดี ผมพูดเลย ผมอยู่กับเขามา 4 ปีนะ คนเราจะอยู่กับใครหลายปีขนาดนั้นแล้วไม่รู้จักตัวตนจริงๆของเขาได้หรือ? ถ้า *ป้า* ยังคิดว่าเขาทำจริงๆ ผมจะไปมีความหวังอะไรละครับ?
- ทรีฟส์ ป้าจะพูดความจริงให้ฟังนะเนวิล ป้าคิดว่าไม่มีความหวังอะไรอีกแล้ว ป้าอาจแนะนำให้อุทธรณ์คู่สักหน่อย แต่เชื่อเถอะว่าเธอจะไม่มีวันชนะคดีได้ เว้นแต่จะเกิดเรื่องบ๊าะอะไรขึ้นสักอย่าง (เนวิล นั่งลงบนเก้าอี้เท้าแขนตัวซ้ายค่อนกลาง ยกมือทั้งสองขึ้นปิดหน้า)
- เนวิล (แทบจะฟังไม่ได้ยิน) พระเจ้า (แมรีเข้ามาทางซ้าย หล่อนดูเจ็บบขริม และเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด)
- แมรี (ไม่เห็นเนวิล) คุณป้ามารัธาคะ! (เพิ่งจะเห็นเนวิล) เอ่อ... มีแซนวิชอยู่ในครัวนะคะ เผื่อว่าจะมีใครอยากกิน (เดินไปทางซ้ายของ เนวิล)
- เนวิล (หันไปทางอื่น) แซนวิช!
- ทรีฟส์ (ไปตรงกลางเวทีฝั่งขวา อย่างนุ่มนวล) ชีวิตต้องก้าวต่อไปนะเนวิล
- เนวิล (กับแมรี) เธอคิดว่าออเดรย์ทำไหม?
- แมรี (หลังเจ็บบไปสักพัก) ไม่ค่ะ (จับมือเนวิล)
- เนวิล ขอบคุณที่มีใครสักคนนอกจากผมที่เชื่อในตัวเธอ! (เคย์ เข้ามาทางประตูกระจก)
- เคย์ (ไปทางขวาของโซฟา) เท็ดกำลังมานะคะ เขาขับรถเข้าไปในที่จอดแล้ว ฉันขึ้นมาจากสวน
- เนวิล (ลุกขึ้น เดินไปอยู่หลังโซฟา) เท็ดจะมาที่นี่อีกทำไม เขาอยู่คนเดียวที่โรงแรมสัก 5 นาทีไม่ได้เลยหรือไง?
- ทรีฟส์ ป้าเรียกเขามาเองจ้ะ เนวิล เคย์เองก็ใจดีมากที่มาตามนัด แล้วป้าก็ขอให้แบดเทิลมาด้วย ป้าขออนุญาตไม่พูดถึงรายละเอียดจนกว่าจะมารบนะจ้ะ นี่แหละเนวิล ความหวังสุดท้ายของป้า
- เนวิล ป้าจะช่วยออเดรย์หรือครับ?
- ทรีฟส์ จ้ะ
- เคย์ (กับเนวิล) คิดถึงอย่างอื่นไม่ได้เลยเธอ นอกจากออเดรีย์
- เนวิล ไม่ได้ปะสิ (เคย์ ไปที่เก้าอี้ริมตัวขวาใกล้คนดู เท็ด เข้ามาทางประตูกระจก เดินตัดมาที่ด้านขวาของ ทรีฟส์)

- เท็ด** มาเร็วที่สุดเท่าที่จะได้แล้วครับ คุณป้าทรีฟส์ เคยไม่ได้บอกว่าการให้ผมทำอะไร แค่บอกมาให้มาด่วน
- เคย์** (นั่งเก้าอี้ نرم) ฉันก็พูดตามที่เขาบอกให้พูดนี่ไงละ ฉันเองก็รู้สึกนึกว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่
- แมรี่** (ไปที่โซฟา แล้วนั่งลง) เราทุกคนก็งงเหมือนกันหมดแหละค่ะ คุณเคย์ คุณก็ได้ยินเดี๋ยวนี้แล้วนี่คะว่าคุณป้ามาร์ธา กำลังจะช่วยออเดรย์
- เคย์** ออเดรย์ ออเดรย์ ออเดรย์ อะไรก็ออเดรย์! นางคงจะหลอกหลอนเราไปทั้งชีวิตแน่!
- เนวิล** (ไปหน้าโซฟาทางขวา) พูดจาวุ่นวายมากเกินไปเลยนะเคย์
- เท็ด** (โกรธ) ก็แล้วคุณไม่เห็นเหรอว่าเคย์เขาแทบจะสติแตกอยู่แล้ว
- เนวิล** ก็เป็นเหมือนกันทุกคนนั่นแหละ! (เท็ด เดินไปยืนด้านหลังเคย์ ทามีรา เข้ามาจากทางซ้าย)
- ทามีรา** ผู้กำกับการแบตเทิลมาถึงแล้ว (กับทรีฟส์) เขาว่ามีคนอยากพบหรือคะ?
- ทรีฟส์** จะ ให้เขาเข้ามาได้ (ทามีราหันกลับแล้วเดินออกไป ไม่นาน แบตเทิล ก็เข้ามาจากทางซ้าย)
- แบตเทิล** สวัสดีครับ (มองทรีฟส์อย่างมีเลศนัย)
- ทรีฟส์** (ไปกลางเวทีใกล้คนดู) ขอบใจที่มานะจ๊ะ ผู้กำกับการแบตเทิล ดีใจมากเลยที่อุตส่าห์ แบ่งเวลาตามมาให้ขอ
- เนวิล** (ประชด) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อคุณได้ตัวคนที่คุณต้องการแล้ว
- ทรีฟส์** ป้าว่าการพูดจาเสียตีสักอย่างนี้ คงจะช่วยอะไรเราไม่ได้มากนะจ๊ะ เนวิล แบตเทิลเขาก็จำเป็นต้องทำตามหน้าที่ของเขาในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจเท่านั้นเอง
- เนวิล** (ไปทางขวา) ผม... ผมขอโทษครับท่าน
- แบตเทิล** ไม่เป็นไรครับคุณ
- ทรีฟส์** (ผายมือไปทางเก้าอี้ نرمตัวซ้ายค่อนกลาง) โปรตนั่งจ๊ะ แบตเทิล
- แบตเทิล** (นั่งลง) ขอขอบคุณครับท่าน
- ทรีฟส์** ทามีราพูดบางอย่างกับฉันเมื่อหลายวันก่อนจ๊ะ แบตเทิล แล้วฉันก็คิดถึงแต่เรื่องนั้นมาตั้งแต่นั้น
- ทามีรา** (ประหลาดใจ) เหรอคะ?
- ทรีฟส์** จ๊ะ ทามีรา เธอพูดถึงนิยายสืบสวนสอบสวนที่เธออ่านอยู่ตอนนั้น เธอบอกว่าผู้เขียนมักจะสร้างจุดเริ่มเรื่อง ผิดที่ เหตุ ฆาตกรรมไม่ควรเป็นจุด เริ่มเรื่อง แต่เป็นตอนจบ และ แน่นนอนว่าเธอคิดถูก ฆาตกรรมเป็นจุดบรรจบของ สถานการณ์มากมาย ทุกอย่างมารวมกันที่ชั่วขณะใดชั่วขณะหนึ่ง ในที่ที่ใด ที่ที่หนึ่ง และ อย่างเธอเรียกมันไว้ได้สลัก สวยมากกว่าคือ ช่วงเวลาสังหาร
- ทามีรา** หนูจำได้แล้วค่ะ
- เนวิล** (หมดความอดทน) เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับออเดรย์หรือครับ?
- ทรีฟส์** เกี่ยวอย่างยิ่งสิจ๊ะ ช่วงเวลาสังหาร มาถึงแล้วตอนนี้ (ทุกคนรู้สึกอึดอัดจนเงยบงันไป)
- แมรี่** แต่... คุณหญิงทรสเสียนถูกสังหารไปสามวันแล้วนี่คะ

ทรีฟล์ ป้าไม่ได้พูดถึงการสังหารคุณหญิงนี่จะ ป้ากำลังพูดถึงเวลานี้ คำว่า *สังหาร* นะมีความหมายได้หลายอย่างที่เดียว ผู้กำกับการแบตเทิล หลังจากที่ฉันอธิบายให้เธอเข้าใจแล้ว เธอจะยอมรับได้ไหมว่าหลักฐานทุกอย่างที่มีตัวแม่หนูออเครย์นั้น ทั้งหมดเป็น *ของปลอม* อาวุธสังหารที่มาจากเตาฝังห้องของเธอ *ถุงมือของเธอ* ที่เปื้อนเลือด และถูกซ่อนไว้ที่แถววัลย์ตรงหน้าต่างห้องนอนของเธอ *แป้งผัดหน้าของเธอ* เลอะอยู่ด้านในของเสื้อสูทของเนวิล เส้นผมจากหัวของเธอ ที่ติดอยู่กับเสื้อเช่นกัน

แบตเทิล (*รู้สึกอึดอัดไม่สบายใจ*) ผมว่ามันก็อาจจะเป็นของปลอมได้ครับ แต่ว่า...

เคย์ แต่ว่านางยอมรับผิดไปแล้ว *ด้วยตัวเอง* ตอนที่คุณจับนางนี่คะ

ทามิรา (*ไปหน้าเวทีฝั่งซ้าย*) เขาไม่ได้ยอมรับคะ

เคย์ นางบอกว่านางจะไม่หนี

แมรี่ แต่ที่คุณหาพูดเช่นนั้นเพราะเขาโล่งใจที่เรื่องมันจบลงได้นี่คะ

เคย์ ก็แล้วจะต้องการอะไรอีก?

(*ทรีฟล์* ชูมือขึ้น ทุกคนจึงยอมเงย *เนวิล* ก้าวเข้าไปยืนตรงสุดปลายฝั่งซ้ายของยกพื้น)

ทรีฟล์ (*ไปตรงกลางของยกพื้น*) จำได้ไหมทามิรา ตอนที่ผู้กำกับการสอบปากคำเธอ ที่ว่าเธอได้ยินเสียงอะไร *แปลกๆ* หรือเปล่า คินที่เกิดเหตุฆาตกรรม เธอบอกว่าได้ยินเสียง หนู ดังกุกกักเหนือหัวเตียงเธอใช่ไหม?

ทามิรา (*นั่งลงบนเก้าอี้ริมฝั่งซ้ายใกล้คินดู*) คะ

ทรีฟล์ สิ่งที่คุณพูดทำให้ป้าสนใจ ป้าเลยลองขึ้นไปดูที่ชั้นใต้หลังคา ป้ายอมรับว่า ไม่รู้เลยว่ากำลังมองหาอะไร หรือคิดอะไรอยู่กันแน่ แต่ห้องใต้หลังคาอยู่เหนือห้องของเธอพอดีจะ ทามิรา เป็นห้องเอาไว้เก็บของ ของเหล่านั้นอาจจะเรียกว่า *ขยะ* ได้ด้วยซ้ำ ทุกชั้นมีฝุ่นหนาเกาะอยู่ยกเว้นแต่อย่างเดียว (*เดินไปที่ชั้นหนังสือ*) มีแค่อย่างเดียวที่ไม่มีฝุ่นเกาะ (*หยิบเอาเชือกเส้นหนึ่งซึ่งหล่อนซ่อนไว้ที่มุมขวาของชั้นหนังสือออกมา*) นี่ (*เดินไปทางขวาของ แบตเทิล ยื่นให้ เมื่อ แบตเทิลรับเชือกมา คิ้วก็เลิกขึ้นอย่างสงสัย*)

แบตเทิล เปียกอยู่นี่

ทรีฟล์ ไซ้จะ ยังเปียกอยู่เลย ไม่มีฝุ่นเกาะ และเปียกขึ้น โยนทิ้งไว้ในห้องเก็บของที่ไม่มีใครสนใจ

แบตเทิล ท่านจะบอกเราด้วยไหมครับว่า นี่มันหมายความว่าอย่างไร? (*ส่งเชือกคืนให้ทรีฟล์*)

ทรีฟล์ (*เดินขึ้นไปบนยกพื้น*) มันหมายความว่า ในคินที่มีพายุเข้า คินที่เกิดเหตุฆาตกรรม เชือกนั้นห้อยออกมาจากห้องใดห้องหนึ่งในบ้าน จากหน้าต่าง สู่ม้าน้ำด้านล่าง (*โยนเชือกไว้บนโต๊ะกาแฟ*) เธอก็พูดไว้ล่ะ แบตเทิล ว่าไม่มีใครสามารถถูกรุกเข้ามาก่อเหตุจากด้านนอกได้ในคินนั้น (*เท็ดค่อยๆเดินไปหลังโซฟา*) แต่ถ้าเชือกเส้นนี้ ห้อยรอกเอาไว้อยู่แล้ว คนจากข้างนอกก็จะสามารถปีนขึ้นมาจากอ่าวด้านล่าง

แบตเทิล ท่านหมายความว่า... มีคนเข้ามาจากฝั่งตรงข้ามหรือท่าน จากฝั่งอีสเตอร์เฮดหรือ?

ทรีฟล์ จะ (*หันไปหาเนวิล*) เธอขึ้นเรือเที่ยวสี่ทุ่มสามสิบห้าไป และควรไปถึงโรงแรมอีสเตอร์เฮด เบย์ภายในสี่ทุ่มสี่สิบห้า แต่เธอไม่เจอคุณลาตีเมอร์นานสักพักเลยใช่ไหมจะ (*เท็ด ทำท่าเหมือนจะพูด แต่ก็ห้ามตัวเองไว้*)

เนวิล ไม่อยู่ครับ เป็นตามที่ป้าว่าเลย ผมตามหาเขาไปทั่วด้วย แล้วเขาก็ไม่อยู่ในห้อง พนักงานโทรฯขึ้นไปแล้ว

- เท็ด** ใช่ครับ นั่นเพราะผมอยู่ที่นอกชานติดกระจก กับสาวอ้วนพุดมาจากแลงแคสเซอร์ (สบายๆ) หล่อนอยากเต้นกับผม แต่ผมก็ไล่หล่อนไป ผมปวดเท้ามากนะ
- ทรีฟล์** (ไปกลางเวที) เนวิลไม่เจอเธอจนกว่าจะห้าทุ่มครึ่ง นั่นคือ 45 นาที เวลามากมายเหลือเฟือที่จะ...
- เท็ด** นี่ป่า หมายความว่าไงนะ?
- เนวิล** ป่าจะบอกว่าเขา... (เคย์ ดูหงุดหงิดอย่างรุนแรง รีบเข้าไปหา เท็ด)
- ทรีฟล์** เวลาเหลือเฟือที่จะถอดเสื้อผ้าออก ว่ายน้ำข้ามปากมา ช่วงที่ติดคฤหาสน์นะตื่นมาก ปีนขึ้นเชือกที่หย่อนเตรียมไว้ ทำสิ่งที่ต้องทำ ว่ายน้ำกลับไป เปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วไปพบกับเนวิลที่โรงโรงแรม
- เท็ด** หย่อนเชือกทิ้งไว้ทางหน้าต่าง? ป่าบ้าไปแล้ว ทั้งหมดนี้มันบ้าเกินไปแล้ว
- ทรีฟล์** (เหลือบมองเคย์เล็กน้อย) คนที่เตรียมเชือกให้คุณ คงจะเป็นคนที่ดึงเชือกกลับขึ้นมา และเอาไปไว้ที่ห้องใต้หลังคา
- เท็ด** (ตกใจมาก) ป่าทำแบบนี้กับผมไม่ได้นะ ป่าโยนความผิดให้ผมไม่ได้ อย่าได้พยายามเลย ผมปีนเชือกขึ้นมาขนาดนั้น ไม่ได้ทรอก และอีกอย่างนะ ผมว่ายน้ำไม่เป็น ผมบอกเลยว่า ผมว่ายน้ำไม่เป็น!
- เคย์** จริงๆนะ เท็ดว่ายน้ำไม่เป็นจริงๆนะ ฉันทยืนยัน เท็ดว่ายน้ำไม่เป็น!
- ทรีฟล์** (อ่อนโยน) ใช่จ๊ะ เธอว่ายน้ำไม่เป็น ป่าเข้าใจข้อนี้ดี (เดินไปที่ยักษ์พื้น เคย์ เดินไปหน้าเวทีใกล้คนดู ทรีฟล์ พูดกับเนวิล) แต่ว่าเธอเป็นนักกีฬาว่ายน้ำนี่ ใช่ไหมจ๊ะ เนวิล แล้วเธอก็เป็นนักปีนเขาด้วย มันคงเป็นเรื่องเล็กน้อยมากสำหรับเธอที่จะว่ายน้ำข้ามมาฝั่งนี้ ที่จะปีนขึ้นเชือกที่เธอเตรียมไว้แล้ว (เท็ด ไปทางขวาของโซฟา) ไปที่ห้องของคุณหญิงเทรสลีเลียน ข่าท่านเสีย แล้วกลับไปทางเดิมกับที่มา มีเวลาจัดการเก็บเชือกอีกเยอะ ตอนเธอกลับบ้านมาช่วงตีสองครึ่ง เธอไม่เจอเท็ดตั้งแต่สี่ทุ่มสี่สิมห้า จนห้าทุ่มครึ่ง และ เขา ก็ไม่เจอเธอเช่นกัน ทุกอย่างจึงลงตัว (แบตเทิล ลูกขึ้นไปยืนหน้าประตูทางซ้าย)
- เนวิล** ผมไม่เคยได้ยินอะไรไร้สาระเท่านี้มาก่อน! ว่ายน้ำข้ามปากมาฆ่าคุณหญิงป่า ผมจะทำการใหญ่บ้าบออย่างนี้ไปทำไมหรือครับ
- ทรีฟล์** ก็ทำเพื่อโยนความผิดให้ผู้หญิงที่ทิ้งเธอไปหาผู้ชายอีกคน ให้เขาถูกแฉวนคอไล่ (เคย์ ล้มตึงลงเก้าอี้ نرمตัวขวาใกล้คนดู แมรี่ ลูกขึ้นเดินไปลอบเคย์ ทามิรา ลูกขึ้นไปอยู่ทางซ้ายของเก้าอี้เท้าแขนฝั่งซ้ายค่อนกลาง) เขาคงต้องถูกลงโทษ เธอเป็นคนอึดสู้อย่างมากมาตลอด... ไม่มีใครสามารถเอาชนะหน้าเธอได้ จริงไหมจ๊ะเนวิล
- เนวิล** ถ้าอย่างนั้น ผมก็ปลอมหลักฐานทั้งหมดให้บังขี้มาที่ผมด้วยหรือ?
- ทรีฟล์** (ไปทางซ้ายของเนวิล) ก็ใช่ล่ะสิจ๊ะ แล้วเธอก็เป็นคนสั่งกระดิ่งห้องคุณหญิงเทรสลีเลียน ที่โยงออกมา นอกห้องคุณหญิงเชื่อมกับกระดิ่งในห้องของแมรี่ เพื่อให้ได้มั่นใจว่าจะมีคนเห็นเธอออกไปจากบ้าน ที่คุณหญิงจำไม่ได้ว่าเป็นคนสั่งกระดิ่ง ก็เพราะคนที่สั่งกระดิ่งนั้น คือเธอ
- เนวิล** (เดินไปที่ประตูกระจก) เรื่องโกหกบ้าบออะไรเต็มไปหมดเนี่ยป่า! (ลิซ เข้ามาทางประตูกระจก)
- ทรีฟล์** เธอฆ่าคุณหญิงเทรสลีเลียน แต่ในเวลาเดียวกันเธอ สังหาร คนอื่นด้วย แผนสังหารที่เธอเฝ้าดูและคิดว่าสำเร็จลุล่วงจนกระหม่อมยิ้มย่องในใจ... การสังหารออเดรย์ สแตร์จ์ เธอไม่ได้ต้องการแค่ให้เขาตาย แต่ให้เธอฆ่านด้วย เธออยากให้เขาหวาดกลัว... กลัวเธอ เธอมีความสุขที่ได้เห็นเขาทนทุกข์ทรมานสินะ
- เนวิล** (นั่งลงบนโซฟา) ก็แค่เรื่องโกหกซ้ำซ้อนยืดยาว!

แบตเทิล (ไปอยู่ทางซ้ายของเนวิล) เฮอร์อครีบ? ผมเคยเจอคนอย่างคุณมามาก คนที่ป่วยทางจิต! ความหึงหึงของของคุณถูกออเดรย์ ทำลายจนย่อยยับตอนที่เขาทิ้งคุณสินะ ทั้งๆที่คุณรักเขาเหลือเกิน แต่เขาก็ยังจะอาฆาตไปรักผู้ชายคนอื่น! (เนวิล แลดูจะคล้อยตามในบางคำ **แบตเทิล** จับจ้อง **เนวิล** อย่างดี) คุณอยากจะทำอะไรบางอย่างที่แสนพิเศษ ที่ชาญฉลาด อะไรที่มันหลุดโลก การฆ่าผู้หญิงที่เปรียบเสมือนแม่ของตัวเอง ไม่ทำให้คุณยังใจเฉยแหม่แต่น้อย!

เนวิล (อย่างขุ่นเคือง) เขาไม่ควรทิ้งผมเป็นของเล่นแบบนั้น แต่ทั้งหมดนั้นมันก็เรื่องโกหก โกหกหมดเลย! แล้วผมก็ไม่ได้เป็นคนป่วยทางจิตด้วย!

แบตเทิล (จับจ้องเนวิล) คุณป่วยสิ ป่วยมากด้วย ตอนที่ถูกเมียทิ้งนี่มันกระแทกใจคุณอย่างจังเลยใช่ไหมล่ะ คุณเป็นคนสมบูรณ์แบบอยากได้อะไรก็ต้องได้มาตลอด คุณเลยแกล้งทำเป็นว่าคุณ ทิ้ง เขา ก็เพื่อที่จะรักษาศักดิ์ศรีตัวเอง แล้วที่ต้องไปแต่งงานกับคนอื่นก็คงแค่เพื่อให้เรื่องมันน่าเชื่อถือขึ้นเท่านั้นเอง

เคย์ โอ้ (หันไปหา **แมรี่** ซึ่งโอบห่อหน้าไว้)

แบตเทิล แต่ตลอดเวลามาที่คุณก็ได้แต่วางแผนว่าจะจัดการกับออเดรย์อย่างไร น่าสมเพชที่คุณไม่ได้ฉลาดพอที่จะทำตามแผนได้สำเร็จไปตลอดรอดฝั่ง

เนวิล (แทบจะร้องไห้) ไม่จริง

แบตเทิล (ตั้งใจให้สติหลุด) ออเดรย์คงหัวเราะเยาะคุณจนท้องแข็ง ขณะที่คุณคิดไปว่าคุณน่าจะฉลาดเหลือเกิน (เรียกขึ้นเสียงดัง) เข้ามาได้ครับ คุณนายสแตร์จ (ออเดรย์ เข้ามา **เนวิล** ส่งเสียงร้องในลำคอ **ทามิรา** เข้าไปหาออเดรย์ และประคองห่อหน้าเอาไว้) เขาไม่เคยถูกจับเลย เขาใจไหม เราก็แค่ต้องการเอาเขาไว้ในความดูแลไม่ให้คุณทำอะไรบ้างกับเขา ใครจะรู้ว่าคุณจะทำอะไรเลวร้ายได้บ้างหากคุณรู้ว่าแผนการใดๆของคุณจะไม่สำเร็จ (**เบนสัน** เข้ามาทางประตูกระจก **ลีซ** ขยับไปอยู่หลังโซฟา)

เนวิล (สติหลุด กรีดร้องอย่างบ้าคลั่ง) มันไม่ใช่แผนไง! มันเป็นแผนที่ฉลาดมากทีเดียว ผมวางแผนไว้แล้วทุกขั้นตอนอย่างละเอียด แล้วผมจะไปรู้ได้อย่างไรล่ะว่านางทามิรามันจะรู้เรื่องของออเดรย์และเอเดรียนนะ? ออเดรย์ และเอเดรียน... (ควบคุมตัวเองไม่ได้อีกต่อไป แล้วกรีดร้องใส่หน้าออเดรย์) ถ้าตียังถึงขอบโอ้เอเดรียนนั้นมากกว่าผม! ขอให้พระเจ้าลงโทษคุณ ให้ตกรรทกหมกไหม้ คุณต้องถูกจับแขวนคอ! พวกเขาต้องจับคุณแขวนคอ! (พุ่งตัวเข้าไปหาออเดรย์ **แบตเทิล** ส่งสัญญาณให้ **ลีซ** และ **เบนสัน** ซึ่งเข้าไปล็อกแขน **เนวิล** ไว้คนละข้าง **ออเดรย์** เกาะ **ทามิรา** ไว้แน่น สะอื้นไห้) ปล่อยกู! ปล่อยกู! กูอยากให้มันกลัวจนตายหายไปเลย กูเกลียดแม่! (**ออเดรย์** **อละทามิรา** หันหน้าหนีจาก **เนวิล** แล้วเดินไปทางซ้าย)

แมรี่ (เดินไปนั่งโซฟา พุดเบาจนฟังแทบไม่ได้ยิน) พระเจ้า!

แบตเทิล เอมันออกไปซะจิม (**ลีซ** และ **เบนสัน** พยายามลาก **เนวิล** ออกไป)

เนวิล (จู่ๆก็นิ่งสงบ) คุณทำพลาดครั้งใหญ่แล้ว คุณก็รู้ว่าผมนะ... (**ลีซ** และ **เบนสัน** ลาก **เนวิล** ไปทางประตูซ้าย ทว่า **เนวิล** ตะเบนสันเข้าปลายคาง ผลักเขาใส่ **ลีซ** แล้วถลาออกไปทางซ้าย **ลีซ** และ **เบนสัน** ตาม **เนวิล** ออกไป)

แบตเทิล (ตะโกนสั่ง) ระวังด้วย! จับมันให้ได้! (ออกไปทางซ้าย ตะโกนมาจากด้านนอก) ตามมันไป อย่าให้มันหนีไปได้! (**ทริฟล์** และ **ทามิรา** วิ่งออกไปทางซ้าย **ออเดรย์** เดินช้าๆไปที่ยกพื้น)

ทามิรา (จากข้างนอก) เขาขังตัวเองไว้ในห้องอาหารค่ะ!

แบตเทิล (จากข้างนอก) ฟังประตูเข้าไป! (เสียงฟังประตูไม่อย่างรุนแรงดังก้อง **เคย์** ลุกขึ้น)

เคย์ (เอาหน้าซุกไหล่ **เท็ด**) เท็ด โถ่ เท็ด (สะอื้น เกิด เสียงกระจกแตกขึ้นจากด้านนอก ตามมาด้วยเสียงประตูถูกทลายลง)

แบตเทิล (จากข้างนอก ตะโกนลั่น) จิม แกลงไปทางถนน ฉันจะออกไปทางหน้าผา (**แบตเทิล** วิ่งผ่านเข้ามาในห้องจากทางซ้าย ตรงไปยังประตูกระจกทางขวา เขาดูกังวล และหายใจไม่ทัน) มันหนีออกไปทางหน้าต่างห้องอาหาร ซึ่งออกไปเป็นผาสูงตัดลงไปยังโขดหิน มันไม่รอดแน่ (ออกไปทางประตูกระจก **เบนสัน** ตามเข้ามาจากทางซ้าย รีบออกไปทางเดียวกัน มีเสียงเป่านกหวีดดังขึ้นสามครั้ง)

เคย์ (คลุ้มคลั่ง) ฉันอยากไปจากที่นี่จะแย่ ฉันทนไม่ไหว...

แมรี่ (ลุกขึ้น ตรงไปที่กลางเวที) คุณควรพาคุณเคย์กลับโรงแรมไปกับคุณนะคุณลาติเมอร์

เคย์ (กระตือรือร้น) จริงค่ะ เท็ด ขอร้องละ ไปไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่นี่

แมรี่ พาคุณเขาไปเถอะค่ะ เดียวฉันจะช่วยเก็บของแล้วส่งไปให้

เท็ด (อย่างสุภาพ) มาสิครับ

เคย์ ออกไปกับ**เท็ด** ผ่านประตูกระจก **แมรี่** พยักหน้าและออกไปทางซ้าย **ออสเตรย์** เดินไปที่โซฟาแล้วนั่งลง ทันหลังให้หน้าต่างและเริ่มร้องไห้ เจียบไปพักหนึ่ง จากนั้นมันตรงหน้าต่างก็แหวกออกเล็กน้อย **เนวิล** ผ่านเข้ามาทางหน้าต่างเบาๆ ผมของเขายุ่งเหยิง มีเศษดินเปื้อนใบหน้าและฝ่ามือ เขายิ้มอย่างโหดเหี้ยมและชั่วร้าย ในขณะที่จ้องมอง**ออสเตรย์** เขาเข้ามาหาหล่อนอย่างเจียบเจียบ

เนวิล ออสเตรย์! (**ออสเตรย์** หันขวับมอง **เนวิล** เขากล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำ เกร็งเครียด) คุณไม่คิดว่าผมจะย้อนกลับมาได้ใช่ไหม? ผมฉลาดจนพวกนั้นรู้ไม่ทันเลยล่ะออสเตรย์ ในขณะที่พวกมันพยายามเปิดประตู ผมก็กระแทกหน้าต่างแล้วปีนโขดหินตรงหน้าผามาที่นี่ มีแต่คนที่ปีนเขาจนเคยชินเท่านั้นล่ะที่จะทำได้ โดยเฉพาะคนที่มีนิ้วแข็งแรงอย่างผม (เข้ามาใกล้ **ออสเตรย์** มากขึ้นเรื่อยๆ) นิ้วที่แข็งแรง ออสเตรย์ และคอบางๆนั้น พวกตำรวจจะไม่จับคุณแฉวนคอบอย่างที่ผมอยากให้เกิดขึ้น แต่คุณก็จะตายด้วยวิธีนั้นอยู่ดี (นิ้วใกล้ลำคอ**ออสเตรย์**มากขึ้นไปอีก) คุณไม่คู่ควรกับใครเลยนอกจากผม!

ลีซ เข้ามาทางซ้าย **เบนสัน** เข้ามาทางประตูกระจก ทั้งสองลาก**เนวิล**ออกไปให้ห่าง **ออสเตรย์** และพาเขาออกไปทางประตูกระจก **ออสเตรย์** นั่งหายใจอึดอยู่บนโซฟา ไม่นาน **ทามิรา** เข้ามาทางซ้าย หล่อนยื่นมองไปทางประตูกระจก และเดินมุ่งตรงไปหล่อนเกือบจะเดินเลยโซฟาไปแล้ว ทว่าสังเกตเห็น**ออสเตรย์**เสียก่อน

ทามิรา (หยุด และหันมอง**ออสเตรย์**) เธอโอเคใช่ไหมออสเตรย์?

ออสเตรย์ ฉันโอเคใช่ไหม? โอ้ ทามิรา!

ออสเตรย์ หัวเราะลั่น **ทามิรา** ยื่นมือออกมาจะจับมือออสเตรย์ หล่อนก็ทำเช่นกัน ในขณะที่ม่านปิดลง

จบเรื่อง

กระบวนการการกำกับผ่านการเขียน

การอ่าน 2.

- 1. ๒๖ วิล
  - อ่านหัวใจ = ล้อหน้าโอ
  - อ่านอารมณ์ = ๒๕%
  - การอ่านแบบ - จุดนี้คือ ๑๐%

- 2. ๒๖ มวี
  - ล้อหน้าโอ ชื่อ โธมัส เป็นเพื่อนซี้
  - แบบอ่าน หัวใจเกิดขึ้น
  - ล้อหน้าโอ ชื่อ โธมัส เป็นลูกน้อง
  - ของ โธมัส ไม่สนใจในสิ่งที่เขา

- 3. ล้อ
  - ล้อหน้าโอ ชื่อ โธมัส ล้อหน้า
  - ชื่อ ล้อหน้าโอ ชื่อ โธมัส ล้อหน้า

- 1. เศย์ (นยายตาขมขม)
- แอลเบอर्टชื่อ การวางตัว ดูดี
- บุคลิกภาพ

- แอลเบอर्ट ชื่อ โธมัส ล้อหน้า

- 5. ออลเบอर्ट
  - ภาชนะ = ๒๐๐๐ สิ่งบุคคลที่
  - มีความสำคัญหัวใจ คำพูด salted
  - ออลเบอर्ट = ๒๐๐๐ เล็ด ๒๐๐๐
  - (แอลเบอर्ट แบบไปก่อนออลเบอर्ट)

- 6. ภาชนะ
  - ล้อหน้าโอ แอลเบอर्ट ชื่อ โธมัส
  - (แอลเบอर्ट) ชื่อ โธมัส ชื่อ โธมัส

- การอ่านแบบ วิล ๒๖ วิล
- แบบ หัวใจเกิดขึ้นไป
- ไม่มีความสนใจ หัวใจเกิดขึ้น
- หัวใจเกิดขึ้น
- หัวใจเกิดขึ้น

ดูคล้าย คนล่าสัตว์! ของอ่านแบบ วิล

- 7. แอลเบอर्ट (ชื่อ โธมัส) ชื่อ โธมัส ล้อหน้า
- ล้อหน้าโอ แอลเบอर्ट ชื่อ โธมัส ล้อหน้า
- ล้อหน้าโอ ชื่อ โธมัส ล้อหน้า
- ชื่อ โธมัส ล้อหน้า
- ชื่อ โธมัส ล้อหน้า
- ชื่อ โธมัส ล้อหน้า
- ชื่อ โธมัส ล้อหน้า

- 8. ภาชนะ
  - ล้อหน้าโอ ชื่อ โธมัส ล้อหน้า
  - ล้อหน้าโอ ชื่อ โธมัส ล้อหน้า

• interview

- Scenc before
  - ออลเบอर्ट + ๒๐๐๐ ชื่อ โธมัส ล้อหน้า
  - ๒๐๐๐ + ๒๐๐๐ ชื่อ โธมัส ล้อหน้า
  - ๒๐๐๐ + ๒๐๐๐ ชื่อ โธมัส ล้อหน้า
  - ๒๐๐๐ + ๒๐๐๐ ชื่อ โธมัส ล้อหน้า

inner

work ของก่อนจะเข้า

inner ใหญ่ ความต้องการ ความใจ

inner โลกตัว + ใจ

inner ความต้องการ การร่วม

inner เสริม inner

inner + inner + inner

inner

inner

inner

inner

inner (inner)

inner

inner

inner

inner

inner

inner

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

ทฤษฎีบท...
...
...

... ไร่...
... ไร่...
... ไร่...

การอยู่บ้าน

19 (ของ...)

...

...

...

...

...

...

...

- ... (...)
- ...

- ... (...)
... (...)

- ...
- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- ...

- หนึ่ง ฟังเสียงในคอคนเขาเจ็ด
- Sound ของเขา 603 ?

9/5/62 สิบสอง

- หนึ่ง ไปเจอของ ขุนขึ้น ลอยในน้ำ
- หนึ่ง วิเศษ ตาม เจ้า ขุนคนขี้

หนึ่ง

- หนึ่ง ไปดู ไปกับ ตาน้ำเอ๋ย ลอย
- หนึ่ง ลอย ลอย ลอย ลอย ลอย

หนึ่ง

- หนึ่ง ฟังเสียง เข้าไปนอนอยู่ ลอย ลอย
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย

หนึ่ง

- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ทั้งหน้าผาย ?
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ทั้งหน้าผาย

หนึ่ง

- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย

หนึ่ง

- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย

หนึ่ง

- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย

หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย

- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย

หนึ่ง

- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย

หนึ่ง

- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย

หนึ่ง

- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย

หนึ่ง

- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย

หนึ่ง

- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย

หนึ่ง

- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย
- หนึ่ง ฟังเสียง ลอย ลอย ลอย ลอย

